

Silhouette®

Desire

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MAUREEN CHILD

**KINGS of
CALIFORNIA**

**MARRYING FOR
KING'S MILLIONS**

1862
APR 08

Mục Lục

Giới thiệu
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11

Giới thiệu

Truyện Gọi Lửa Đam Mê, anh cần một người vợ để làm bước đệm hoàn thành dự án kinh doanh của mình còn cô cần sự giúp đỡ để bắt đầu tương lai của bản thân.

Khi hai người đồng ý kết hôn với nhau trong vòng một năm, cả hai người đều may mắn không lường trước được mọi chuyện sẽ vượt ra khỏi tầm kiểm soát chóng vánh đến thế nào. Cô thở phà ra, cảm thấy chán nản. nếu anh còn tiếp tục tin như thế.

Vậy thì năm nay sẽ khổ sở cho coi, tôi đã bảo là không có giỡn, tôi không làm thế. Tôi muốn tin em, anh nói rồi vươn tay ra trêu đùa một bên dây áo đầm của cô.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1

“Có lẽ từ đầu đến cuối em chỉ giỡn chơi với tôi thôi, Julie.”

Cô thở phò ra, cảm thấy chán nản. Nếu anh còn tiếp tục tin như thế, vậy thì năm nay sẽ khổ sở cho coi. “Tôi đã bảo là không có giỡn, Travis, tôi không làm thế.”

“Tôi muốn tin em,” anh nói rồi vươn tay ra trêu đùa một bên dây áo đầm của cô. “Nhưng tôi nghĩ mình cần chút ít thuyết phục.”

“Tôi không biết phải nói thêm lời nào nữa.”

“Không cần nói.”

“Vậy chứ...”

Anh trượt một bên dây áo của cô xuống vai và ve vuốt ngón cái khắp làn da cô. Tia nhìn của cô khóa chặt lấy ánh mắt anh, Julie hụt hơi và máu trong người cô bắt đầu chảy rần rật, dồn dập, nóng bỏng và khẩn thiết.

“Hôm nay tôi đã trả một trăm ngàn đô la để cưới em,” Travis nói, cúi đầu xuống hôn lên đôi vai trần của cô.

Julie hít vào một hơi.

“Còn bây giờ,” anh nói, vươn thẳng ngón tay mình ra trượt dọc viền áo ngực của cô, luôn sâu vào ve vuốt khe hở giữa hai bầu ngực. “Sao em không cho tôi xem những gì tôi trả tiền nhỉ?”

Không đời nào. Xin lỗi anh, Travis, chỉ là tôi không thể lấy anh.” Julie O’Hara tựa người vào cánh cửa đóng kín và giữ cho giọng the thé đủ to để âm thanh có thể truyền tới người đàn ông ở phía bên kia cánh cửa.

Rõ ràng là anh ta có nghe thấy.

“Ồ, được em có thể đấy,” anh nói, và thậm chí xuyên qua lớp cửa, giọng nói của anh vẫn một mực cương quyết. “Giờ thì đừng đóng kịch nữa và mở cánh cửa chết tiệt này ra ngay.”

Julie ngả đầu ra sau tựa vào cửa và trợn mắt nhìn lên trần nhà bê tông sang trọng. Tia nắng xuyên qua những ô cửa vào phòng và màu ánh vàng từ mặt trời đã tạo nên hình thù trên bức tường trông thật kỳ quái cứ y như những chân song trong xà lim.

Một sự trùng hợp chẳng?

Cô không nghĩ vậy.

Đây là một sai lầm lớn. Tận sâu trong đáy lòng mình, cô biết như thế. Cảm giác tội tệ ngấm ngấm mọc rễ bên trong cô trong suốt cả tháng qua bỗng dung đã trở thành nỗi hoảng sợ ngay ngáy trong lòng. Ôi, chỉ là tưởng tượng thôi mà.

“Anh Travis, hãy nghĩ về chuyện này một chút.”

“Thực ra chả còn thời gian nghĩ ngợi nữa, Julie,” anh nói. “Khách khứa có mặt đông đủ, ngài bộ trưởng còn đang chờ chúng ta sắp sửa làm lễ cưới.”

Ruột gan cô từ từ cuộn lên, nhọn nhọn và cô nghiêng chặt răng, hít sâu vài hơi dài. Thực sự không giúp ích được rồi. Làm sao mà cô lại đắm đầu vào chuyện chết tiệt này chứ? Mắt Julie mở ra khi những đốt ngón tay của Travis King lại gõ vào cửa và cô điên cuồng nhìn quanh khắp phòng, vô phương tìm kiếm lối thoát.

Nhưng cô biết rõ là không hề có. Cô bị mắc kẹt trong một phòng khách sang trọng tại ngôi nhà trông như tòa lâu đài của Travis ở King Vineyards. Cũng giống như hết thảy những phòng còn lại của ngôi nhà, căn phòng này thật lộng lẫy, tao nhã và cách xa quá đối so với thế giới tầm thường của cô, cô cảm giác như mình là một ả hầu lén vào phòng bà chủ để thử những bộ trang phục của bà ấy vậy. Cảm giác tệ, thật tệ. Mà tất cả cũng là lỗi tại cô.

Cô cứ thế mở to mắt đắm đầu vào tình cảnh ngu dại này. “Ngu thiệt.”

“Mở cửa ra, Julie...”

“Gặp mặt cô dâu trước đám cưới là xui xẻo đấy,” cô nói.

“Hừ. Em tưởng mấy thứ đó lại tác dụng nhiều trong hoàn cảnh tụi mình sao, vậy nên mở cửa ra.”

Hoàn cảnh tụi mình.

Tất nhiên hoàn cảnh của họ đặc biệt rồi. Bởi lẽ đây không phải là đám cưới bình thường vốn có như của người khác.

Một tháng trước tất thấy mọi chuyện tựa hồ như quá đơn giản, cô đã nghĩ và lập tức nhớ đến chuyện làm thế nào mình đã đến được chỗ này trong đời.

“Tôi cần vợ,” anh đã nói “Còn em cần tương lai. Chuyện quá hoàn hảo còn gì.”

Julie đã nhìn anh, người đang ngồi đối diện cô trong một cái rạp nhựa đỏ tại quán Terri’s Diner ngay trung tâm thương mại Birkfield, California. Trong một thị trấn nhỏ, quán ăn bình dân là nơi mọi người cuối cùng cũng xuất hiện. Julie suýt nữa đã nhảy dựng trượt dài trên mấy cái ghế nhựa đỏ.

Cuộc hẹn hò đầu tiên đã đưa cô tới đây. Cô xoa dịu trái tim tan vỡ của mình bằng bốn ly sinh tố sô cô la đậm đặc. Rồi giờ lại nhận được lời cầu hôn ở chính nơi này.

Đây không phải sẽ thành nơi kỷ niệm đáng nhớ lắm sao?

“Không hoàn hảo đâu,” cô cự lại, nghĩ rằng ít ra một trong hai người ở đây phải logic chút chứ. Travis lúc nào cũng bốc đồng hơn cô - chà, trừ cái lần cô lấy phải người đàn ông mà cô cứ ngỡ đã yêu cô, chỉ khi phát hiện ra hẳn không hề yêu gì cô thì đã quá muộn. Giờ thấy rõ cái tính bốc đồng đã đưa cô tới hậu quả gì chưa?

Cô nói một cách kiên quyết, “Có cách giải quyết dễ hơn này, Travis. Cứ đi tìm nhà phân phối rượu khác cho anh.”

Anh lắc đầu, mái tóc nâu sậm đong đưa qua lại trước trán khiến cho cô muốn với tay qua bàn vuốt tóc lại cho anh. Nhưng cô cưỡng lại ham muốn đó.

“Không thể nào. Thomas Henry là người tốt nhất và mà em biết đấy, tôi có đời nào lại đi chấp nhận thứ tệ hơn cái tốt nhất đâu.”

Chính xác, anh không bao giờ chấp nhận. Travis đã trưởng thành trong một trong những gia đình giàu có, quyền lực bậc nhất trong tiểu bang. Từ lâu anh đã quen với cái kiêu luôn đứng đầu. Luôn là số một. Và không có bất cứ thứ

gì khiến anh bận tâm hơn là King Vineyar. Suốt từ dạo tiếp quản việc kinh doanh từ người cha quá cố của mình, anh đã dồn hết thời gian và sức lực nhất định phải làm rạng rỡ danh tiếng rượu King trên khắp tiểu bang California.

Giờ đây anh đặt ra cho mình những đích ngắm là không chỉ phân phối rượu trái dài khắp lãnh thổ, mà còn phải vươn xa xuất khẩu ra nước ngoài. Có vẻ, Thomas Henry là chìa khóa then chốt trước dự án làm bá chủ thế giới của Travis.

“Được thôi, nhưng anh đâu phải cưới tôi mới có được ông ta.”

“Không.” Anh ngồi tựa vào ghế nệm với nét mặt nhăn nhó vì ghê tởm. “Không được. Tôi có thể cưới một trong những cô con gái xấu ma chê quỷ hờn của Henry thay vì lấy em. Tôi đã bảo với em rồi, Julie. Gã này thuộc loại lập dị. Hắn từ tay trắng trở thành triệu phú và giờ mục tiêu vĩ đại của đời hắn là phải gả chồng cho mấy đứa con gái. Tôi lại độc thân. Giàu có. Bởi thế, tôi là người hàng đầu được nhắm làm chồng.”

Cô mỉm cười. “Ông ta không thể ép anh cưới một trong mấy cô con gái mình được. Thời buổi này đâu phải thời Trung Cổ chứ.”

“Tôi nghĩ ông ta có khả năng làm thử đấy.” Travis cười nhăn nhó. “Nhưng nếu tôi khước từ mấy “cục cưng” của ông ta, thì ông ấy có thể - và sẽ - từ chối buôn rượu của tôi. Tôi không mạo hiểm được. King Vineyars đã trong tư thế sẵn sàng cho bước đi quan trọng kế tiếp. Việc giành được thỏa thuận phân phối rượu với Henry sẽ khiến tôi đi đúng hướng. Muốn mọi chuyện xảy ra thì tôi chỉ cần lấy vợ là xong. Nếu tôi lập gia đình rồi, chắc ông ta không dí mấy đứa con gái cho tôi chứ hả?”

“Mà sao lại là tôi?”

Anh toe toét cười... và nụ cười của Travis đẹp mê hồn. Hồi nhỏ cô đã thầm cảm mến anh. Nhưng lúc ấy, Travis đẹp trai khủng khiếp, quyến rũ và nụ cười của anh nổi tiếng làm phụ nữ ngã rạp trong vòng 15 mét. Thật tốt là Julie đã miễn nhiễm được. Chỉ có bấy nhiêu chuyện là cưới tên cà chớn này rồi bị đá. Chỉ vì mê mẩn của Travis không có nghĩa cô phải quỳ lụy dưới chân anh.

“Có vài lý do,” anh nói và Julie dỏng tai lên nghe. “Lý do đầu tiên, vì chúng ta hiểu rõ nhau và tôi biết em cũng cần thứ này. Thứ hai, bởi vì tôi tin em sẽ

tuần thủ giao kèo của cả hai mà không cố bòn rút thêm tiền của tôi.”

Cô biết anh cảnh giác với phần lớn phụ nữ bởi lẽ đàn ông nhà King luôn thu hút vô số những ả đào mỏ còn hơn là đồ xô đi đào vàng trong thời buổi hiện nay. “Nhưng nếu lấy anh, thì tôi có khác gì hơn so với mấy hạng đàn bà ấy? Tôi vẫn chịu lấy anh vì tiền của anh đó thôi.”

“Đúng, nhưng theo điều kiện của tôi,” anh nói kèm theo một nụ cười.

Hừm. Có lẽ anh nghĩ điều đó thật buồn cười, nhưng cô chẳng thấy có gì mắc cười cả. Julie quan sát đám bàn bà cứ tự lao mình vào Travis hàng năm trời. Và tất thấy bọn họ đều một mắt dán vào cái bàn tọa nổi bật của anh, một mắt chăm chăm vào tài khoản ngân hàng của anh. Nếu cô chịu cho anh trả tiền để cô lấy anh, thì cô sẽ không phải là thành viên trong cái hội hám tiền cực kỳ to lớn kia à?

Julie thăm rên rĩ và hút ly sinh tố sô cô la. Gặp phải những thời điểm gay go, thì sô cô la luôn luôn thích hợp. Một kinh nghiệm tốt cho những nỗi khổ trong đời. Cô không thích cái ý tưởng người ta nghĩ cô chạy theo tiền của anh chút nào.

“Tôi không muốn hay cần chồng gì cả,” cô chỉ ra, ngay cả khi cảm thấy rõ ràng ràng là mình bại trận.

“Có thể không, nhưng em cần tiền để mở một tiệm bánh mà em luôn muốn.”

Chính xác. Trời ơi, cô ghét khi anh nói đúng. Cô đã làm cực như trâu, tiết kiệm từng đồng từng cắc hàng năm trời nhưng còn lâu mới dành dụm đủ tiền để mở một tiệm bánh của riêng mình. Cô không thể vay tiền bởi vì cô không có thu nhập thêm, và nếu mọi chuyện vẫn cứ y như cũ, thì cô sẽ đến tuổi về hưu trước khi có khả năng mở một tiệm như mình hằng mơ ước.

Nhưng liệu còn lý do nào khác để kết hôn không?

Chắc cô không từ chối lời đề nghị cho vay tiền của Travis thay vì chuyện này đâu nhỉ? Cô biết anh suốt cả đời mình. Mẹ cô đã nấu ăn ở trại chăn nuôi gia súc của gia đình King cho đến khi bà lấy người làm vườn và hoãn lại công việc nấu nướng của mình khi Julie mười hai tuổi. Lúc còn nhỏ, Julie và Travis là bạn bè. Chơi với nhau cho đến lúc lên trung học, khi lần đầu tiên Julie nghe được tiếng nói cười về bọn con nít nhà giàu chẳng chịu đi chơi chung với ai cả. Tình bạn của họ cũng dần nguội lạnh theo, nhưng họ vẫn

“thân thiết” với nhau.

Bây giờ khi cả hai trưởng thành, họ chính xác không còn gắn bó với nhau nữa, nhưng kí ức về tình bạn ấy đủ mạnh để khiến Julie không muốn hỏi mượn tiền anh và làm vấy bẩn mối quan hệ giữa họ.

Lấy anh ta không phải càng tệ hơn sao?

“Một năm thôi, Julie,” Travis nói, sốt ruột gõ gõ ngón tay lên mặt bàn mica trắng. “Một năm thôi tôi sẽ có được thỏa thuận phân phối như ý muốn và tôi sẽ hỗ trợ về mặt tài chính ở tiệm bánh cho em. Đôi bên cùng có lợi.”

“Tôi không biết...” Cô vẫn chưa thấy thuyết phục. Và không phải chỉ lồi suy nghĩ kết hôn vì tiền làm cô do dự, ấy thế có trời mới biết, lẽ ra phải đủ rồi chứ. Không, không có chuyện gì khác quấy rầy cô nữa. “Và khi cuộc hôn nhân kết thúc, tôi sẽ trở thành người li dị chồng hai lần.”

Sao thê thảm quá vậy? Trời, một đứa ba mươi tuổi đầu tệ hại với hai lần đổ vỡ? Ôi, nếu cô có thể trở về đúng thời điểm một hay hai năm trước, thì cô đã tránh xa cái tên Jean Claude Doucette y như tránh bệnh dịch rồi. Rủi thay, cô không làm được và gã người Pháp thối tha kia sẽ mãi mãi là một phần trong quá khứ của cô.

“Ồ, nhưng cuộc hôn nhân đầu tiên kéo dài được bao lâu? Hai tuần? Khó mà đếm được,” Travis cãi lại. “Vả lại, ai thèm quan tâm tới chứ?”

“Có tôi.”

“Không hiểu tại sao à. Vì em đã phạm sai lầm. Một sai lầm trầm trọng. Em tỉnh ngộ ra, rồi li dị...”

Ừ, cô đã nghĩ, sau khi Jean Claude đá cô và sắp xếp thủ tục li dị theo luật của Mêhicô.

“Quên chuyện đó, và sống tiếp đi,” Travis nói xong. “Dù sao, hẳn cũng là người Pháp.”

Julie bật cười.

“Và, tôi có đề nghị đánh hẳn ra bã cho em mà,” Travis nhắc cô nhớ.

“Tôi biết.” Cô thật sự thích có Travis làm bạn. Cô có sẵn sàng làm chuyện này để thay đổi không? “Và tôi thật cảm kích về việc ấy.”

“Coi như em chịu lấy tôi rồi đây.”

“Gia đình anh sẽ nói sao? Ôi, trời đất, mẹ anh sẽ nói gì?” Cô băn khoăn nói to, thậm chí biết mình hỏi câu đó là anh đã có sẵn câu trả lời rồi. “Khi không từ đâu lại lòi ra chuyện này, và -”

“Chết tiệt,” Travis vừa nói vừa cười. “Họ sẽ hiểu. Chúng ta sẽ nói thật với gia đình tôi và em vậy, nhưng không ai khác được biết. Và hãy nhớ chuyện Gina và Adam lấy nhau như thế nào vào năm ngoái, em nhớ chứ? Có vẻ như ý tưởng này chưa bao giờ được nghĩ ra trước đó cả.”

“Ừ...” Anh trai của Travis, Adam đã kết hôn với cô láng giềng - Gina của mình vì tất cả những lý do sai lầm, nhưng cuộc hôn nhân của họ đã trở thành một thứ gì đó thật tuyệt vời. Giờ đây Gina đang mang thai và Adam bước đi loanh quanh trông y như một vị hoàng đế của thiên hạ. “Nhưng Travis...”

“Không một ai biết toàn bộ sự thật ngoài trừ gia đình chúng ta, thế nhưng,” anh nhân mạnh, chồm người qua bàn nhìn thẳng vào mắt cô. “Chuyện này phải làm sao giống y như thật, Julie. Trước mặt mọi người. Thomas Henry cần phải tin. Vì vậy chúng ta sẽ đóng vai là một đôi vợ chồng hoàn mỹ. Chúng ta làm được mà. Chỉ kéo dài một năm thôi.”

Một năm. Một năm với Travis là chồng mình. Ôi, trời, cô biết rõ là mình đang xiêu lòng. Những ảo tưởng về một tiệm bánh với tên cô treo ngay trước cửa đang nhảy múa trước mắt. Rồi cô bỗng dung nhớ ra chuyện gì đó.

“Vậy còn chuyện...”

“Hả?”

“Anh biết đấy.” Khi anh chỉ nhìn cô chăm chăm, cô phù một hơi. “Chuyện chăn gối?”

“À.” Anh cau mày một hai phút, rồi lắc đầu. “Không thành vấn đề. Chỉ cười nhau trên danh nghĩa thôi. Tin tôi đi, với em thì tôi nhịn được.”

“Được, cảm ơn anh. Không phải tôi thấy đặc biệt gì đâu.”

“Vả lại, chỉ có một năm thôi.” Anh nói lại một lần nữa cứ như tự cố thuyết phục không chỉ riêng cô mà cho cả bản thân, rằng họ có thể làm được. “Có khó gì đâu chứ?”

Cô đã không mong đợi mình lại cưới lần nữa. Không hề. Jean Claude chắc chắn cô sẽ không bao giờ tin tưởng hoàn toàn bất cứ người đàn ông nào như thế lần nữa. Nhưng chuyện này thì khác. Khi bước chân vào cuộc hôn nhân này, cô không hề dặt thơ dặt mộng và mong chờ một tình yêu vĩnh cửu. Đây là chuyện làm ăn, đơn giản dễ hiểu. Và nếu cô đồng ý, sao lại không lấy một người bạn được nhỉ? Một người không trông mong bất cứ điều gì từ cô? Một người sẽ giúp cô biến những ước mơ của mình thành hiện thực vào lúc gần, gần thiết là gần - cuối năm này.

“Vậy em trả lời sao?” Anh thúc giục.

“Ừ,” cô nói khi thở dài. “Được, tôi sẽ lấy anh.”

“Đồ đàn,” Julie lại tự rửa mình khi nhớ về kí ức mờ nhạt ấy. Cô đã quay trở lại trong phòng ngủ, vận trên người chiếc áo cưới màu kem và ráng tìm cách nào hiệu quả để làm mình hoảng sợ.

“Chết tiệt, Julie,” Travis cầu khẩn bên kia phòng và cô nghe rõ được cơn tức giận đang dồn nén trong giọng nói anh. “Mở cánh cửa chết tiệt ra để chúng ta có thể nói chuyện với nhau về việc này.”

Cô bắt tia nhìn về phía tấm gương đằng sau mình và rồi hất tấm khăn voan qua vai. Tự khích lệ mình, cô hít một hơi và khẽ mở chốt cài. Travis mở cửa liền tức khắc và di chuyển vào phòng, đóng cửa lại.

A trông thật tuyệt vời, tất nhiên rồi. Chú rể trong mơ của mọi phụ nữ mà. Anh khoác lên người một bộ comple đen được cắt may khéo léo với chiếc áo sơ mi trắng bảnh bao và cà vạt màu đỏ thẫm. Mái tóc nâu sậm của anh được chải ngược hết ra sau và đôi mắt màu nâu sô cô la đang ghim chặt vào cô. Ngay tức thì, anh nhìn cô từ trên xuống dưới. “Em lộng lẫy thật.”

“Cám ơn anh.” Cô thấy mình hơi giống cô dâu, ngay cả khi cô không cảm thấy như thế. Mái tóc đỏ sẫm của cô được búi cao trên đỉnh đầu, với vài sợi tóc quăn buông lơ lửng tự do xuống cổ. Mạng che mặt viền đăng ten dài đến khuỷu tay và làm đôi vai trần của cô nhón nhột. Chiếc áo soa rê dài chấm đất của cô rũ xuống quanh người như đám mây tơ mềm mại. Không có cầu vai, chiếc áo soa rê khoét sâu đến tận ngực và ôm gọn thắt lưng thon của cô. Cô

biết mình nhìn thật tuyệt - giá mà cô cũng thấy tuyệt y như hình dáng của mình thì hay biết mấy.

“Tôi không nghĩ mình làm được, Travis,” cô thú nhận và sợ sệt áp lòng bàn tay vào cái bụng đang nhộn nhạo và đánh lô tô.

“Ồ, em sẽ làm được mà,” Travis bảo và siết chặt nắm tay trên vai cô. “Chúng ta có một khu vườn đầy khách ngoài kia và dàn nhạc đang bắt đầu chơi. Máy tay phóng viên thì chực chờ sẵn trong xe bên ngoài và bộ phận an ninh mới tóm lấy gã nhiếp ảnh linh vào qua hàng rào cỏ.”

“Ôi, trời ơi...” Anh lúc nào cũng là người được yêu thích nhất của mấy tay săn ảnh. Bọn họ theo anh đến mọi nơi, chụp hình của anh với bất kỳ phụ nữ nào vô tình khoác tay anh. Julie đã không nghĩ ra được giờ đây cô là mục tiêu của mấy tay chụp ảnh. Toàn bộ cuộc sống cô sắp sửa thay đổi và cô không biết mình có thể vượt qua được chuyện này nổi không.

“Em chỉ hồi hộp thôi. ”

“Ôi trời,” cô nói, đầu gật điên cuồng.

Anh nâng cằm cô lên, nhìn xoáy vào đôi mắt cô và nói, “Em sẽ vượt qua được.”

“Tôi không nghĩ vậy, ” Julie nói, cố làm da dầy mình êm lại. “Tôi thật sự có cảm giác thật tệ về chuyện này, Travis. Tất cả mọi việc còn... còn hơn nhiều mà tôi vốn nghĩ. Đây là hôn nhân, Travis. Ngay cả là tạm thời, thì nó vẫn là hôn nhân. Tôi không cưới được nữa đâu.”

Anh cau mày với cô. “Nếu em nghĩ sẽ rút lui bây giờ, thì em đúng là đồ ngốc. Đám cưới của nhà King là một tin quan trọng. Cả dòng họ King đang đứng ngay trên bệ thờ thậm chí còn là tin tức quan trọng hơn và chuyện em đòi rút lui sẽ không xảy ra.”

“Được thôi,” cô nói, liếc nhìn độp lại những lời anh nói. “Vậy anh cứ đá tôi đi. Tôi chả quan tâm. Tôi sẽ giải thích rằng anh đã đổi ý và -”

“Tất cả chuyện này là sao?” anh ngắt lời và nhìn chăm chăm xuống cô.

Julie không hề bị tác động bởi đôi mắt nâu dịu dàng của anh. Thay vào đó, cô bắt bản thân mình phải cứng rắn lên, cô di chuyển băng qua phòng và chỉ

ra ngoài cửa sổ vào khu vườn được trang trí tao nhã bên dưới. Có hai trăm người, đang ngồi trên những chiếc ghế thuê màu trắng ở hai bên đối diện nhau giữa một lối đi trải thảm trắng.

“Đây, Travis,” cô nói, nuốt mạnh cổ dần lại nỗi lo lắng chết chóc trong lòng. “Chuyện này là thế đó. Tôi không thể đối mặt với đám người kia mà nói dối. Tôi nói dối đỡ kinh khủng. Anh biết mà. Tôi bị nỗi đỏ lôm đôm và bắt đầu cười khúc khích rồi sự việc trở nên xấu đi cho coi.”

“Em đang thôi phồng vấn đề này rồi đây.” Anh bình thản đi băng qua phòng, y như thể anh có thừa thời gian của cả thế giới. “Cứ nghĩ nó như một vở kịch. Chúng ta là một đôi diễn viên, nói mấy lời thoại của mình rồi mở tiệc ăn mừng thôi.”

“Một vở kịch à. Tuyệt.” Cô hất hai bàn tay lên cao, rồi đập đập vào làn vải tơ mát lạnh của chiếc soa rê. “Lần cuối tôi diễn kịch, là làm quả dâu tây trong hoạt cảnh ngoài trời vào năm học lớp bốn.”

Anh thở dài. “Julie...”

“Không,” cô nói, bây giờ tự nhủ lòng mình và thậm chí chả thèm đếm xỉa nữa. “Tôi không thể. Tôi thật sự xin lỗi. Travis.”

“Ồ, này, em sẽ hối tiếc dài dài cho coi.” Môi anh mím chặt và Julie lập tức nhăn mày lại với anh.

“Tôi đã cảnh báo anh tôi không giỏi chuyện này rồi mà.”

“Em đã ký hợp đồng,” anh nhắc cô nhớ.

Đúng, cô thật sự đã kí rồi. Anh viết ra một bản hợp đồng nho nhỏ giữa họ và một trong hàng ngũ luật sư của gia đình King - hay đó là bè lũ nhĩ? - đã chứng thực chữ ký của cô. Vì thế về lý, cô đã bị dính chấu. Còn về tình, cô vẫn đang lúng lúng kể sách “bỏ của chạy lấy người”.

“Ý này tệ thật.”

“VẬY MỚI NÓI.”

“Tôi chịu hết nỗi rồi.”

“Có thể lắm.” anh nói và nắm lấy tay cô trong tay mình. “Nhưng đây là chúng ta đã thống nhất với nhau. Thế nên cầm bó hoa của em lên đi, chúng ta sẽ đi xuống dưới và làm cho xong chuyện này.”

“Tôi nghĩ mình sắp bệnh đến nơi.”

Hai hàng lông mày anh giãn ra. “Tôi cho đây là lần đầu tiên có phụ nữ lại thấy buồn nôn khi nghĩ đến việc phải lấy tôi.”

“Cái gì cũng phải có lần đầu tiên chứ.” Julie lại nhìn ra ngoài cửa sổ và tia nhìn của cô dường như hướng thẳng tới mẹ và cha dượng của mình. Mẹ cô đang lo lắng. Thậm chí đứng ở khoảng cách từ xa cô cũng thấy rõ được, vì bà đang vắn vẹo quai túi xách mới của mình. Cha dượng cô trông không thoải mái, cứ ghìch ghìch lấy cổ áo và cà vạt đang xiết nghẹt cổ ông.

Julie biết họ không tán thành việc cô đang làm. Nhưng họ đã ở đó vì cô. Động viên tinh thần cô. Ánh nhìn của cô lia sang phía bên kia, nơi dòng họ King đang chiếm hai hàng ghế đầu. Kia là Gina, đang mang bầu và thật hồng hào tươi tắn, với Adam đang đứng bên cạnh vợ mình, chờ lên làm rể phụ. Jackson, người em út trong bốn anh em nhà King, được chỉ định ngồi bên cạnh Gina, và còn đó là những anh em họ hàng, dì cậu mợ nữa.

Tất cả mọi người đang chờ đợi cô.

Nhưng không hề tỏ ra khấn trương.

Bên cạnh cô, Travis thềm thì, “Hãy nghĩ về tương lai, Julie. Trong vòng một năm, em sẽ có tiệm bánh của mình, tôi sẽ có thỏa thuận phân phối và mọi chuyện sẽ trở lại bình thường.”

Giá mà cô có thể tin anh. Nhưng cái cảm giác tệ hại trong lòng ấy sẽ không rời đi. Và nó, còn hơn bất cứ thứ gì, cảnh báo cô từ “bình thường” sẽ không phải là thứ mà cả cô lẫn anh hằng mong đợi.

Chương 2

Travis thầm biết ơn nghi thức làm lễ kết thúc nhanh chóng. Đứng ở đấy nắm tay Julie và cảm nhận cơn run rẩy vì chấn động xuyên khắp người cô đã đủ khổ sở lắm rồi. Nhưng y như đã hứa, khi cô đọc lời tuyên thệ, âm giọng của cô rung rung và cứ cười khúc khích dứt quãng suốt.

Anh nghĩ cô đúng là kẻ nói dối dở khủng khiếp khi ngắm nhìn cô khiêu vũ với em trai mình, Jackson. Nhưng giờ lỡ phóng lao thì phải theo lao thôi. Anh liếc xuống viên vàng đơn giản trên ngón tay đeo nhẫn bên trái của mình. Vu vơ, anh chà xát chiếc nhẫn vô ngón cái và cố gắng không cảm thấy cái vòng tròn nhỏ bằng vàng như dây thòng lọng nhỏ tí khiến anh ngạt thở.

Suy cho cùng thì đây là ý kiến của anh, bất chấp sự thật Travis luôn luôn né tránh hôn nhân. Nói chung, anh ở với phụ nữ cho đến khi nào cô ta bắt đầu toan tính mình-cưới-đi-rồi-sinh-ra-những-đứa-con-giàu-có-để-em-còn-nhanh-chóng-ổn-định-cuộc-sống trong mắt của cô ta. Kể đó anh chuồn lẹ, tiếp tục cuộc phiêu lưu tình ái với cô nhân tình mới. Điều này giữ lửa cho cuộc sống. Giữ cho anh tự do bay nhảy theo kiểu mà anh tùy thích.

Bây giờ, anh đã cưới vợ và đang nhìn thấy một năm ngũ chay.

Hừm...

“Suy nghĩ lại rồi à?”

Travis quay đầu bắt gặp tia nhìn tò mò của ông anh Adam của mình. Trong vài tháng qua, người anh cả nhà họ King đã có sự thay đổi. Hừm, nhìn bề ngoài vẫn y như xưa, nhưng thái độ thì thay đổi hẳn. Anh ấy không còn dồn hết tâm ý của mình vào mỗi trại chăn nuôi nhà King nữa. Mà giờ đây cuộc sống của anh ấy xoay quanh Gina và đứa bé sắp chào đời của họ.

“Không hề,” Travis trả lời và nghĩ mình là kẻ nói dối khá khâm hơn Julie rất nhiều. Điều đó nói lên được gì về anh nào?

“Cô ấy là người phụ nữ tốt.” Adam liếc mắt ra chỗ sàn nhảy đông đúc, nơi Jackson đang quay Julie mông mông đến khi cô cười phá lên.

“Đúng vậy.” Travis với lấy ly merlot và uống gần cạn. “Và cô ấy biết bản

thân mình đang dính vào chuyện gì, vậy nên đừng có bắt đầu với em.”

Adam giơ cả hai tay lên và nhún vai. “Anh có nói gì đâu.”

“Chỉ lúc này thôi.”

Anh ấy gật đầu. “Thôi được. Anh chỉ nói Julie không giống mấy cô bồ của em. Cô ấy không cứng cỏi đâu, nên em hãy cẩn thận.”

Một bên mày Travis nhướn cao. “Em nghĩ cái câu ‘Chân mình đạp cút tèm lem lại đi vác đuốc mà xem chân người’ của ông bà xưa lại có tác dụng đúng lúc quá>

Adam hớp một ngụm rượu sâm banh và hướng tia nhìn đến chỗ bàn người vợ đang mang thai được sáu tháng của anh đang ngồi với gia đình cô ấy. Rồi anh nhìn lại Travis. “Chính xác. Khi Gina và anh lấy nhau, cũng hoàn toàn là kiểu làm ăn y như em và Julie.”

“Khác xa chứ,” Travis ngắt lời, không muốn nghe bài lên lớp hay - Chúa cứu anh - một lời khuyên tí nào. Anh không cần bất cứ sự giúp đỡ nào ở đây. Anh và Julie sẽ tốt thôi. Giao kèo của họ không hề giống giao kèo của Adam và vợ anh ta có chút nào. “Gina yêu anh. Luôn là thế, dù có trời mới biết tại sao.”

“Buồn cười quá hả.”

Travis nhún vai. “Với Julie thì khác. Tụi em là bạn nhau. Chết tiệt, thậm chí còn không phải bạn tốt nữa là. Đối với hai đứa thì đây là chuyện làm ăn. Không hơn.”

“Ừ hử.”

“Đừng có thử đấy,” Travis cảnh báo, uống cạn rượu và đặt ly xuống bàn đằng sau. “Khi hết hạn một năm, cuộc hôn nhân chấm dứt theo. Hết chuyện.”

“Để xem.”

Travis nhìn anh mình chăm chăm rồi nói, “Anh bị làm sao vậy? Phát giác ra mình yêu vợ, giờ anh lại muốn cả đám còn lại tụi em chung xuống với anh sao?” Nhe răng cười toe toét, anh đập tay lên vai Adam và nói, “Quên đi. Em

không phải là loại đàn ông chỉ dành riêng cho một người phụ nữ, Adam. Khi Julie và em xong chuyện, em cũng kết thúc luôn cảnh một vợ một chồng ngắn ngủi này.”

Bản nhạc kết thúc và trước khi tiếng nhạc cuối cùng suýt trôi đi, ban nhạc đã chuyển sang giai điệu khác. Một giai điệu chậm du dương. Tiếng nhạc phát ra từ sân khấu, xuyên qua đám đông và thậm chí thu hút nhiều cặp đôi hơn đang đứng trên sàn.

Adam lắc tiếng, “Chuyện này sẽ không dễ như em vốn nghĩ đâu, Travis. Nhưng anh đoán tự bản thân em sẽ phát hiện ra.”

“Em cũng đoán vậy,” Travis nói, hoàn toàn tin chắc kể sách của anh đạt hiệu quả như ý.

“Bây giờ, anh sẽ đi khiêu vũ với vợ mình,” Adam bảo anh. “Có lẽ em cũng nên làm thế đi.”

Khi anh trai anh bỏ đi tới hướng Gina, Travis để chữ Vợ vang lên trong đầu. Anh đã có vợ. Nghe kỳ quặc giống y như cảm giác đang đeo miếng nẹp vàng trên ngón tay đeo nhẫn của mình. Anh chuyển tia nhìn của mình đến sàn nhảy và quan sát khi một gã cao tóc vàng sậm và bộ ria mỏng thế chỗ Jackson để nhảy với Julie.

Julie nhìn lên gã tóc vàng và người cô đông cứng lại vì kinh hoàng. Có thứ gì đó bên trong đánh vào Travis. Anh đã bắt đầu di chuyển đến phía trước cặp đôi ấy khi thấy Julie cố giằng người ra ngay cả khi gã tóc vàng chồm sát người tới cô, thì thậm chí gì đó vào tai cô. Bất cứ lời nào gã nói đã hoàn toàn gây được ấn tượng với Julie. Nhìn cô giống y như một quả bóng, đang xì hơi.

Đám đông tản ra dường như đông đúc hơn khi Travis di chuyển nhanh hơn. Bản năng thôi thúc anh. Anh lướt qua mọi người, đẩy dạt những người khác tránh khỏi đường và đến bên cạnh Julie chỉ khi cô cuối cùng xoay sở vùng ra khỏi cánh tay gã tóc vàng. Cô liếc lên người đàn ông y như gã là ma và tên đó đang thích thú cảnh cô bị sốc.

“Julie, em có sao không?” Travis tiến đến bên cô.

“Travis. Ôi trời...” Cô dùng một tay che miệng lại và vẫn nhìn dăm dăm vào tên kia như thể cô thực sự không tin nổi gã đang ở đó.

Và tên đó là thằng chết tiệt nào thế? Tay phóng viên? Tên nhiếp ảnh không biết làm sao lại lọt qua được đám bảo vệ? Nhưng máy quay phim của hắn đâu? Theo phản xạ, Travis đẩy cô ra sau lưng mình khi đứng đối mặt với tên vừa gầy vừa cao lêu nghêu đang nhìn anh với niềm hân hoan sáng lên trong cặp mắt xanh nhạt của hắn.

“Xảy ra ở đây?” Travis gắng hỏi, giữ âm giọng đủ thấp để những bạn nhảy khác xung quanh họ không thể nghe được lời anh qua tiếng nhạc.

Gã tóc vàng khẽ gật đầu chào anh và cười gian. “Tôi chỉ đến chúc mừng đám cưới của hai người thôi,” gã nói, cách phát âm tiếng Anh của gã mang đậm chất Pháp.

Travis bắn tia nhìn về phía Julie.

Cô nuốt khan và lắc đầu. “Tôi không biết. Tôi thề là không biết gì hết.”

“Biết gì?” Travis nói, quay lại gã đang lảng lảng cười chế nhạo anh. Có chuyện sắp sửa xảy ra ở đây và chết tiệt là anh chắc là mình sẽ không thích. Hai bàn tay siết chặt lại hai bên hông, anh tra hỏi, “Tiện đây, anh là thằng cha nào?”

“Àaaaa...” Gã chìa tay phải ra và nói giọng êm ái, đầy bí ẩn, “Cho phép tôi tự giới thiệu. Tôi là Jean Claude Doucette. Còn anh hẳn là người vừa mới lấy vợ tôi.”

“Tôi song hôn sao,” Julie lẩm bẩm và lời nói giống như chất độc tố có mùi hôi thối trong miệng mình. Chà, tất nhiên là chuyện này ngăn cản được “cảm giác tệ hại” của cô xuất hiện sớm hơn trong tương lai. So với bây giờ, cơn não động làm yếu bóng vía này chỉ giống như chuyện thường tình xảy ra ở Disneyland thôi mà.

Đây là một cơn ác mộng. Cơn ác mộng mà dường như cô không thể nào tỉnh dậy thoát khỏi nó. Cơn ác mộng mà cả hai ông chồng cô - Chúa tôi - y như hai con bò đực bành bao đang chuẩn bị xông thẳng vào nhau. Mặc dù, nếu cô phải đánh cược người nào thắng cuộc trong trận đấu kỳ lạ của họ, cô sẽ đặt cửa Travis. Gã người Pháp đang đứng rất ung dung bình thản lại không mấy may biết rằng mình đang bị nguy hiểm đến mức nào.

“Vâng, em yêu,” Jean Claude nói, đứng bên cạnh lò sưởi nguội lạnh. Lúc

nào gã ta cũng trông ngọt ngào và rất tự tin về bản thân. Mái tóc vàng được chải xướt ra sau. Cặp mắt xanh nhạt của gã đang khóa chặt lấy cô và thậm chí từ phía bên kia phòng, cô hiểu được nét cười trong tia nhìn của gã. Gã mặc bộ vest xám cắt may khéo léo với áo sơ mi vàng nhạt và cà vạt xám-chì. Gã trông hoàn toàn thư thái như ở nhà cứ như đang hết sức vui thích.

Julie chưa bao giờ căm ghét một ai khác nhiều như thế trong đời.

Vẫn quan sát cô, Jean Claude chống khuỷu tay lên mặt lò sưởi được chạm trổ một cách tinh xảo. “Em quả thật có tới hai chồng. Thật đáng xấu hổ. Và còn rất... bẽ mặt, anh nghĩ đúng là từ này rồi. Ít ra, đây cũng là một sự bẽ mặt đầy hứa hẹn cho chồng mới của em với bàn dân thiên hạ đây.”

Quả thật thế. Những tờ báo đã đầy ắp những tin tức về đám cưới trong suốt tháng qua. Các bản tin rao vặt xã hội đã tràn ngập bao nhiêu lời phỏng đoán về lễ cưới của một trong những anh chàng chưa vợ giàu có nhất tiểu bang California. Cô có thể hình dung chuyện gì sẽ xảy ra nếu bọn họ nghe phong phanh được tin này.

Hay bây giờ tốt hơn là nuốt chửng tên Jean Claude cho êm chuyện.

Nếu hai chân cô không nhũn ra như cọng bún, thì cô sẽ bước qua chỗ Jean Claude và cho gã ăn bạt tai. Nhưng đã bị thế, cô chỉ còn nước kiềm lại cơn run rẩy trước khi rớt phịch xuống ghế dựa[1]. Cửa sổ to bên cạnh cô hướng ra mặt trước nhà. Ít ra cô cũng không cần phải ngồi đây mà nhìn ra tiệc cưới.

[1] Nguyên tác: Wing-backed chair. Ghế Wing (Wing chair)

Wing chair (còn được gọi là “Wing back chair” hay “fireside chair”) là loại ghế bọc nệm với phần lưng ghế cao và tay vịn lớn, chạy dọc theo hai bên của người ngồi từ phần đầu tới phần thân. Loại ghế đầu tiên được thiết kế với mục đích bảo vệ làn da của các quý bà khỏi sức nóng từ phía sau và phía bên từ lò sưởi. Wing chair xuất hiện từ thời thuộc địa ở Châu Mỹ. Nó giống với loại ghế Wing phong cách Nữ hoàng Anne trong những năm 1700. Tuy nhiên, chúng chỉ khác nhau về phần chân ghế. Đây là loại ghế lớn nên chỉ dành cho căn phòng có không gian rộng lớn. Tuy nhiên, rất nhiều người yêu thích loại ghế này. Chúng thường được sử dụng trong phòng khách hay phòng ngủ.

images

Họ đã rời khỏi tiệc chiêu đãi, nơi bạn bè và gia đình họ đang khiêu vũ nói cười, để đến phòng làm việc của Travis. Không kể đến kích thước, những bức tường màu xanh lá sậm, tấm thảm dày đủ màu và vô số giá sách đã tạo cho phòng làm việc một cảm giác hầu như rất thoải mái ấm cúng.

Nhưng lúc này còn cách khác hay hơn làm Julie nhẹ nhõm ngoài bầu không khí trong phòng. Tim cô đang đập thình thịch trong lồng ngực và dạ dày cô nhộn nhạo cả lên, y như thể có một nắm đấm vô hình to đùng cứ xoáy vào bụng cô không thương tiếc. Cô bắt tia nhìn tới Travis và suýt rên lên khi thấy vẻ mặt điên tiết của anh.

Ba người họ đi cùng nhau như những kẻ sống sót từ một vụ đắm tàu. Và hai người sống sót kia trông như thể sẵn sàng quăng đối phương ra khỏi thuyền cứu sinh.

Liệu chuyện này còn tệ hơn nữa không?

Ôi, lẽ ra cô thực sự không nên nghĩ đến câu hỏi ấy.

“Tôi nghĩ mình đã thấy đám phóng viên đóng đô sẵn ngoài cái...nhà máy rượu này.” Jean Claude trầm ngâm nói to. “Có lẽ tôi nên âm thầm đi trao đổi vài lời với một trong số bọn họ.”

Những tay phóng viên.

Julie lại nhức đầu nữa và tiếng sôi ục ục trong bụng cô càng lớn hơn.

“Anh không được nói với tên nào hết,” Travis thì thầm một cách căng thẳng.

“Đây là, như người Mỹ các anh thường yêu cái câu, một nước tự do, phải không?”

“Đây không phải địa bàn của anh,” Travis bảo, rồi bồi thêm, “Anh mà hé miệng với đám phóng viên thì những uật sư của tôi sẽ tóm gọn anh thật nhanh đấy, bọn họ tước hết tất cả mọi thứ của anh trừ cái giọng phát âm nghe lố bịch kia.”

Mắt Jean Claude hẹp lại, nhưng trong lúc Julie quan sát gã, cô chỉ có thể nghĩ được mỗi việc là gã hoàn toàn không cân xứng trong cuộc đối đầu cuồng nộ này. Con thịnh nộ tỏa ra từ người Travis biến thành những cơn sóng dữ dội có vẻ đã xuyên qua căn phòng, khiến bầu không khí gần như quá

nặng nề đến mức không thở nổi.

“Anh lấy quyền gì mà ra lệnh cho tôi,” Jean Claude cảnh cáo.

“Ông anh,” Travis đáp trả. “Đây là nhà tôi. Tôi muốn làm gì thì làm và ngay bây giờ, tôi muốn nghe tất cả những gì anh định nói. Vậy nói đi.”

Trong một chốc, kẻ nhỏ con hơn có vẻ như muốn cự lại, nhưng rồi, gã nhin và uể oải nhún vai, như thể mấy chuyện đó chẳng nghĩa lý gì đối với gã.

“Chuyện thực ra rất đơn giản,” Julie nghe thấy giọng nói của Jean Claude the thé y như tiếng ngựa hí. “Julie quyến rũ và tôi thực sự chưa bao giờ li dị. Cho nên anh đã lấy gái có chồng, anh bạn tốt ạ.”

Trái tim Julie thoáng thót lên, nhưng cô nuốt khan và hít một hơi sâu. Cô thực sự không thể tin nổi chuyện này đang xảy ra, nhưng thật khó để né tránh sự thật.

Từ đằng xa, những âm thanh bị chặn lại ở tiệc cưới của cô không khác gì hơn tiếng ồn êm dịu vô hại. Cô liếc nhìn xuống chiếc nhẫn vàng đính kim cương trên ngón tay trái đeo nhẫn của mình. Ánh sáng mặt trời rọi vào viên đá nhiều cạnh và chiếu lấp lánh bởi những tia sáng chói lòa. Travis đã đeo nó vào tay cô cách đây một giờ. Tại sao tên Jean Claude chết tiệt lại không ngăn cản đám cưới trước khi quá muộn? Thầm rên rỉ, cô vùi bàn tay trái của mình vào những lớp váy áo cưới để không phải nhìn thấy chiếc nhẫn lần nữa.

“Tôi không phải anh bạn tốt của anh,” Travis nói và giọng anh thật thấp, trầm và đe dọa đủ để nếu tên Jean Claude có đầu óc, thì gã sẽ phát cáu. Thay vì vậy, gã chỉ nhắc ly rượu lên uống và khịt mũi khinh bỉ.

“Tôi là bên bị hại, anh bạn,” gã nói, tọng nốt ly rượu vang đỏ cabernet và nuốt xuống y như buộc nó trôi xuống. Sự sỉ nhục đối với rượu King đã quá rõ ràng. “Chắc chắn anh có thể thấy được phải không?”

“Điều tôi thấy -” Travis nói “- là một tên đang cố tống tiền.”

“Tống tiền?” Jean Claude đi vòng quanh Travis, đến bên cạnh Julie và đặt bàn tay dài lên vai cô.

Cô nghi ngại và hạ vai né tránh sự đụng chạm của gã. Nhảy qua một bên, cô chỉ lắc nhẹ trước khi hai đầu gối cô chụm lại với nhau và hát cảm lên. Nếu

đề Jean Claude làm cô rung động lần nữa, thì cô sẽ chết liền tại chỗ. Một lần trong đời đã là quá đủ.

“Tôi chỉ ở đây bởi vì đó là điều đúng phải làm.” Gã mỉm cười, đặt ly rượu xuống và nhìn quanh y như thể đang tìm kiếm thứ gì đó tốt hơn.

“Ồ, tôi chắc đó là lý do,” Travis nói và thoáng hướng tia nhìn gay gắt đến Julie.

Cô thẳng thắn nhìn lại anh và thậm chí nói anh biết rằng mình không phải là kẻ đồng lõa trong âm mưu này. Bất kể chuyện gì mà Jean Claude đang mưu tính, đều do hắn tự ý làm một mình.

Nhàn nhả, Jean Claude thơ thẩn đi quanh căn phòng, ngắm soi những đồ trang trí ít giá trị, cúi người tới kiểm tra chữ ký trên bức họa vườn nho, như thể hoàn toàn không đoái hoài tới cơn giận dữ đang tăng dần của Travis. Và, Julie nghĩ gã có thể không để ý thật. Gã là một kẻ có đầu óc đơn giản, cô sẽ miêu tả gã như thế. Gã chỉ thấy thú mà gã muốn thấy thôi.

“Sao anh lại ở đây, Jean Claude? Nói thật đi.” Julie hỏi câu này bởi vì cô muốn hắn biến đi. Và chỉ còn mỗi cách hoàn tất chuyện đó là kết thúc bất cứ những gì gã đã bắt đầu.

“Tại sao à?” Jean Claude quay lại và trao cô nụ cười mà hầu hết mọi người đều đặc biệt dành sẵn cho một đứa bé ba tuổi sáng dạ cố xoay sở không đổ tràn nước ép của nó ra ngoài. “Chuyện chắc đã rõ ràng rồi mà, em yêu.”

Cô không buồn liếc nhìn Travis. Cô biết anh cảm giác ra sao, bởi vì cơn tức giận của anh vẫn còn rung động trong phòng. Thay vì vậy, cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông mà trước đây mình đã hứa hẹn yêu thương và tôn trọng, mà giờ chỉ là một kẻ xa lạ. “Nói toạc ra đi, Jean Claude.”

Gã thở dài. “Được lắm. Em thấy đấy, khi anh biết được tin đám cưới của Julie ngọt ngào của mình với một trong những thành viên của gia đình King đầy thế lực, anh biết mình có quyền tham dự.”

“Ừ hử,” Travis nói, di chuyển đến đứng cạnh Julie, khoanh tay trước ngực, hai chân dài giang rộng ra cứ y như anh đã sẵn sàng xung trận. “Và lý do anh đợi đến tận sau khi làm lễ xong mới nói là gì?”

Jean Claude trao anh cái mỉm cười đầy thỏa mãn. “Sao, nói ra trước mắt

công lại đánh động tới đám nhà báo.” Gã nhướn miệng cười. “Điều mà tôi chắc anh sẽ không muốn đánh liều.”

Đám nhà báo. Julie chỉ có thể tưởng tượng giới truyền thông sẽ phát biểu sao về vụ này. Trùm Tư Bản Vineyard Đi Cưới Người Song Hôn. Ô, thế không tuyệt sao? Hay có thể là Nữ Hoàng Của Nhà Vua Là Một Kẻ Giả Mạo. Lòng cô trở nên lạnh lẽo và nín lặng. Jean Claude đã sắp sửa tổng tiền Travis. Đó là lời giải thích duy nhất.

Travis cười chế nhạo gã, nhìn bao quát khắp người gã từ trên xuống dưới bằng tia nhìn gay gắt. Rõ ràng là Travis đã đi đến kết luận giống như Julie. Nhưng khi anh quay người hướng nụ cười nhạo báng vào cô, cô cố gắng tối đa để vượt qua sự ghê tởm đang xuyên thủng mình và kiếm tìm cơn thịnh nộ của bản thân.

“Tôi chả dính líu gì trong vụ này cả,” cô bảo anh, đương đầu với tia nhìn lạnh băng của anh. “Travis, anh không được tin tôi đi giúp hắn! Anh biết hắn đã làm chuyện gì với tôi mà. Tôi cảm giác thế nào -”

“À, em yêu,” Jean Claude thềm thì. “Không việc gì em phải giải thích bản thân với anh ta. Và chuyện giữa tụi mình chẳng hề dính dáng gì tới tên này. Cuối cùng thì em cũng là, vợ anh.”

“Ồi, trời ơi.” Julie bắn tia nhìn về phía gã tóc vàng trước đây đã chiếm trọn trái tim cô, và tự hỏi lòng cô có bao giờ thấy được thứ gì ở gã chưa. Bây giờ cô nhìn gã và chỉ thấy được bản chất con người thực của gã. Một con quỷ nịnh hót, hèn hạ, xấu xa.

Một con quỷ hoàn toàn hài lòng với chính bản thân nó.

“Được rồi,” Travis nói to, giọng anh bắt hai người kia im lặng. “Đi thẳng vào vấn đề chính đi, Pierre -”

“Là Jean Claude,” gã bắt bẻ.

“Gì cũng được,” Travis độp lại. “Chính xác là anh muốn thứ chết tiệt gì?”

Jean Claude nhướn miệng cười. “Mấy yêu cầu của tôi nhỏ thôi,” gã khẽ nhún vai và nói. “Tôi chỉ muốn đòi quyền lợi như một ông chồng bị bỏ rơi...”

“Bỏ rơi?” Con thịnh nộ của Julie cuối cùng đã vượt qua nỗi nhục nhã. Cô tấn

công Jean Claude và định tát cho đến khi gã thộn mặt ra mới thôi nếu Travis không với lấy cô kịp thời ngăn cô lại. Ấy thế mà, thậm chí tay anh túm lấy cánh tay cô, giữ yên cô lại, cô vẫn nói rít lên với gã. “Anh là đồ rắn độc xấu xa trườn bò trong cỏ. Tôi không bỏ anh. Mà chính anh bỏ tôi. Còn nhớ chứ? Anh nói anh sẽ đâm đơn li dị ở Mêhicô. Rồi tiếp theo anh viết thư cho tôi suốt cả tháng trời và bảo tôi chuyện đã kết thúc. Rằng anh đã ‘thoát khỏi tôi’. Đừng có đứng đây mà -”

“Này, em yêu,” Jean Claude thủ thỉ, đôi mắt nhạt của gã nhấp nháy y như thể gã đang thích thú tột cùng, “Rõ ràng là em suy sụp quá rồi.”

“Quá - ” Cô giựt mạnh cánh tay phải về và Travis siết chặt lấy cả hai cánh tay cô trước khi lôi cô ra khỏi gã.

“Em có nhận được một bản phô tô đơn li dị nào không?” Travis hỏi thăm vào tai cô.

Julie lắc đầu, cảm thấy ghê tởm bản thân mình ngang ngửa với Jean Claude. Cô hoàn toàn đúng là một con ngốc. Không chỉ ngốc khi làm đám cưới với tên cục súc kia, mà còn ngốc khi đi tin lời gã nói kết thúc cuộc hôn nhân. Cái cơ duy nhất của cô là cô bị tổn thương quá đỗi. Hoàn toàn bị sụp đổ, cô thật sự chẳng còn suy nghĩ được gì cả.

“Không. Hắn bảo sẽ gửi một bản phô tô cho tôi nhưng hắn có gửi hời nào đâu.” Cô phóng tia mắt hình dao găm vào gã đang đứng đó cười đều cô.

“Rồi cô tin hắn.”

“Ừ. Khôn nạn thật.”

Sự kiềm chặt của Travis trên hai cánh tay cô buông lỏng dần và khi anh đẩy cô sang một bên, cô có thể thấy ngọn lửa vẫn còn trong đôi mắt anh. Miệng anh hé ra và hàm anh thoáng giựt khiến cô biết chính xác việc anh cố gắng nén giận lại khó khăn đến thế nào. “Chúng ta sẽ nói chuyện này sau.” Anh nói, rồi quay lại đối mặt với gã kia lần nữa. “Bao nhiêu.”

“Trắng trợn quá.”

“Nhưng lại thực tế,” Travis cãi lại. “Nghe xem. Bao nhiêu tiền mới làm anh câm miệng lại?”

Jean Claude gật đầu ngay lập tức. “Khá lắm. Thế thì chiều theo ý anh. Tôi nghĩ - ” gã nói một cách điềm tĩnh trong lúc xắn ống tay áo lên “ - một trăm ngàn đô la sẽ thuyết phục tôi không tìm đến bọn báo chí.”

“Một tr - ” Julie há hốc miệng nhìn gã, rồi quay sang đối mặt với Travis. “Anh không được nghĩ đến chuyện trả tiền cho hắn. Anh không được làm vậy, Travis. Đây là tổng tiền.”

“Anh thích nghĩ nó như là trả giá mua một chút riêng tư hơn,” Jean Claude lơ đãng nói.

“Đừng có xía vào chuyện này.” Julie xỉ tay vào gã.

“Julie,” Travis nói. “Cứ để tôi xử lý chuyện này.”

“Không được. Anh không thể.” Cô túm lấy cánh tay của anh và cảm nhận những múi cơ săn chắc căng cứng bên dưới bàn tay mình. “Travis, hắn sẽ không dừng lại. Đây chỉ mới là khởi đầu.”

Travis nhắc bàn tay cô khỏi cánh tay mình và Julie chỉ có thể đứng dõng theo khi anh chậm rãi đi băng qua phòng đến bàn làm việc. Mở ngăn kéo, anh rút ra một tập séc to dùng và liếc nhìn gã. “Một trăm ngàn đô. Và nếu anh vẫn cứ đi tới đám báo chí, tôi sẽ thiêu sống anh.”

Jean Claude cười tươi rói với anh. “Nhưng việc gì tôi phải giết chết ‘gà đẻ trứng vàng’ chứ, anh bạn? Không, bí mật của - anh, xin lỗi, của chúng ta sẽ được giữ kín, tôi bảo đảm với anh.”

Không nhìn gã nữa, Travis chộp lấy cây bút, viết nguệch ngoạc xuống tờ séc và xé toạc ra. Anh đi oai vệ qua phòng, gấp đôi tấm séc lại và nhét vào túi áo trên ngực của gã. Jean Claude nhắc tay lên vỗ nhẹ vào túi áo, như thể tự đảm bảo nó đã ở đây.

“Đừng phạm sai lầm đấy, Pierre,” Travis nói, gi sát mặt mình tới mặt Jean Claude cho đến khi gã giựt đầu lại và, một hồi lâu, trông thật lo lắng. “Hé miệng ra là anh sẽ hối hận liền.”

“Đương nhiên rồi,” gã nói và cúi chào một cách thanh lịch. Gã lùi lại, bước qua phòng đến cánh cửa đóng kín. Gã mở ra, rồi dừng bước và quay lại nhìn Julie. “Em biết đấy, anh đã quên băng đi.”

“Quên gì?”

“Quên mắt em làm cô dâu đáng yêu biết bao.”

“Xéo,” cô nói, cô nén lại sự đen tối đang dấy lên trong cô như một chất độc đổ tràn ra. Con lạnh lẽo phủ lấy cô, chặn đứng nguồn không khí cô đang hít thở, lan tỏa dòng giá lạnh dọc khắp cơ thể cho đến khi cô gần như run lấy bầy. “Và đừng quay lại.”

Gã mỉm cười lần nữa, rồi bỏ đi, lặng lẽ đóng cửa lại đằng sau.

Ngay khi giây thứ hai trôi qua trước khi cô có thể buộc bản thân mình nhìn vào Travis. Cô đã biết anh cả đời mình nhưng ấy vậy vẫn không hình dung được những gì mà cô nhìn thấy trên gương mặt anh hiện giờ. Khi cô cuối cùng cũng đối mặt với anh, dấu cho, vẻ mặt không biểu lộ tí cảm xúc. Nét mặt quen thuộc của anh không hơn gì chiếc mặt nạ cứng ngắc, che giấu bất cứ điều gì anh đang cảm nhận từ cô.

Con lạnh lẽo xộc thẳng qua người cô đã đóng thành băng.

“Tụi mình quay lại tiệc chiêu đãi thôi,” anh nói.

“Anh nói thiệt?”

“Chết tiệt, là thiệt,” Travis bảo cô, băng qua phòng đứng trước mặt cô. “Và em sẽ mỉm cười, đùa giỡn và khiêu vũ y như em cóc bận tâm đến chuyện gì trên đời. Rõ chứ?”

“Tôi không nghĩ mình làm được. Tôi quá điên tiết -”

“Em điên tiết hả?” Anh bật cười cộc lốc nhưng chẳng hề thấy hài hước chút nào. Và cũng như không có ánh cười trong mắt hay trên đường viền môi mỏng hà khắc trên miệng anh. “Tôi chỉ vừa mới phát hiện ra cô vợ mới cưới của tôi đã có chồng. Không thua gì một kẻ tổng tiền. Vậy mà em điên tiết ư? Cứ tin đi khi nào tôi nói là lúc ấy tôi đánh đòn em đấy.”

Đúng, anh rất có thể làm thế. Dõi theo anh, Julie cảm nhận được cơn thịnh nộ của anh và hiểu được anh hẳn cảm giác ra sao. Nhưng khôn kiếp thật, cô cũng đã nói dối anh! “Tôi không hề biết về vụ này.”

“Tôi nói là chúng ta sẽ nói chuyện đó sau.” Anh nắm lấy bắp tay cô trong cái

siết tay vững chắc và dẫn cô qua phòng đi đến cửa. “Còn giờ, chúng ta sẽ quay lại bữa tiệc. Chúng ta sẽ mỉm cười với đám chụp ảnh. Chúng ta sẽ khiêu vũ, ăn bánh cưới và sẽ không để người nào khác thậm chí là đoán được có chuyện gì xảy ra. Em hiểu chứ?”

“Tôi hiểu,” cô nói, và buộc phải đồng ý với anh. Hôm nay cô cũng không cần đóng kịch hơn nữa. “Đóng cho tròn vai.”

“Chính xác.”

“Được.” Chuyện sẽ không dễ dàng, nhưng với đủ lượng rượu, tất cả mọi thứ đều có thể xảy ra. “Nhưng sau đó thì sao?” Cô nói, nhìn lên đôi mắt nâu sẫm trông thật lạnh lùng và trống rỗng thật giống như ánh mắt của một kẻ rõ ràng bị ruồng bỏ.

“Khi tàn tiệc, chúng ta đến Mêhicô. Để lấy cho em tờ đơn li dị chết tiệt, rồi mình mới có thể đám cưới lại lần nữa.”

Chương 3

Travis nhìn đồng hồ đeo tay đến lần thứ mười chỉ trong vòng mấy phút, rồi lại liếc lên mấy anh em trai của mình. Adam và Jackdon đứng cạnh hai bên, họ trông giống nhau quá đỗi cứ như là một cặp đôi song sinh. Nhưng sau đó, Travis biết cả ba anh em đều là bản sao khuôn đúc của nhau. Chỉ cách nhau một tuổi, họ lớn lên gắn bó với nhau và thậm chí còn gắn bó hơn qua từng ấy năm. Anh em nhà King là một thể thống nhất. Trong thể thống nhất ấy, một người hầu như không thể giấu diếm hai người còn lại điều gì được cả.

Ví dụ, thậm chí không cần nhìn vào mắt họ, anh hoàn toàn nhận thấy họ biết đã có chuyện xảy ra.

“Quản gia vườn nho, Darleen, sẽ coi sóc mọi việc diễn ra ở đây trong khi em đi vắng,” anh nói, liếc nhìn quanh khu vườn hơi trống trải. Đám cưới và tiệc chiêu đãi đã kết thúc, khách khứa ra về từ lâu và bây giờ đội ngũ phục vụ đang dọn dẹp lau chùi. Một nhóm nhân viên thực sự đang chông mấy cái ghế trắng lại, gỡ vòng hoa xuống, dọn đi những đồ sành sứ, pha lê và bất cứ thức ăn nào còn sót lại.

Cơn giận âm ỉ vẫn còn khuấy động trong dạ dày Travis. Hôm nay lẽ ra nên là một ngày tốt lành. Một người sẽ ăn mừng ước mơ về vườn nho của mình “đơm hoa kết trái”. Thay vì thế, ước mộng của anh lại nhanh chóng biến thành ác mộng.

Lắc đầu, anh kéo những suy nghĩ của mình về lại chuyện làm ăn gần đây và lia mắt sang hai anh em của anh. “Nhưng nếu bà ấy cần giúp đỡ...”

“Anh Adam và em sẽ ở quanh đây,” Jackson bảo đảm với anh. “À,” anh mỉm cười méo xệch chữa lại, “Adam sẽ ở đây. Em thì có chuyến bay đến Paris đang chờ.”

Jackson tiếp quản Hãng hàng không King-Jets cho gia đình. Anh cho những gia đình giàu có trên thế giới thuê mấy chiếc máy bay hạng sang. Họ tuyển chọn đội ngũ phi công có kinh nghiệm bay dày dặn, điều đó chắc chắn rồi, nhưng Jackson lại thích tự lái lấy một vài chuyến. Không có gì anh thích hơn là được hướng mình ra bất cứ nơi đâu có gió thổi. Công việc đó phù hợp với anh. Jackson chưa bao giờ dừng chân lại ở một chỗ quá lâu.

“Và sau Paris là Thụy Sĩ,” Jackson nói tiếp. “Em sẽ đi khoảng ba tuần, cho nên Adam sẽ phải nhúng tay vào nếu Darleen cần bất cứ gì.”

“Anh sẽ ở đây,” Adam đồng ý.

“Phải vậy rồi,” Jackson nói khi bật cười. “Theo Gina, thì anh không bao giờ rời chị ấy quá năm bước và anh dõi theo chỉ giống như chỉ là chốt lựu đạn sắp nổ.”

Adam giận dữ quắc mắt thẳng em út. “Cứ việc nói nhảm trong khi người phụ nữ em yêu mang bầu đi. Rồi để xem mình sẽ đứng ở lập trường nào.”

“Không bao giờ có chuyện đó xảy ra,” Jackson đảm bảo với anh trai mình với cái vỗ lưng đầy thân thiện. Sau đó anh liếc nhìn Travis. “Anh nói anh và chị Julie sẽ đi hưởng tuần trăng mật ở đâu?”

“Anh không đi hưởng tuần trăng mật,” Travis nói. “Nhưng tụi anh sẽ lấy một chiếc để bay tới Mêhicô.”

“Mêhicô?” Adam nhìn Jackson ra hiệu im lặng. “Julie nói với Gina là tụi em đến Fiji mà.”

“Tụi em đổi ý rồi,” Travis nói với hy vọng sẽ nhận được cái nhún vai thờ ơ. Anh không muốn lôi anh em mình vào cuộc. Không có thời gian cho một cuộc chiến kéo dài và không đời nào họ sẽ trao cho anh bất cứ thứ gì kém cỏi hơn. Travis lại xem giờ lần nữa, tự hỏi lòng không biết Julie làm cái quái gì mà thay đổi lâu đến thế.

“Chuyện này có dính líu gì tới thằng cha người Pháp lên vào buổi tiệc không?” Cặp chân mày của Jackson nhướn lên khi đút hai tay vào hai túi quần.

“Julie không vui vẻ gì khi nhìn thấy hắn,” Adam đồng ý. “Anh đang nghĩ hắn chắc là chồng trước của em ấy?”

“Mẹ kiếp,” Travis bật ra tiếng chửi thề, trong âm giọng vừa thấp vừa khó chịu. Anh chỉ hy vọng là né tránh được tất cả chuyện này, bởi vì anh muốn không một ai biết về vụ tổng tiền. Đặc biệt là anh em của anh. Nhà King không phải loại người chịu đầu hàng trước một vụ tổng tiền. Và bản thân anh sẽ không thỏa hiệp nếu không vì phải câu thời gian, cũng như mua lấy sự im lặng của gã người Pháp. “Hai người chỉ được cái tinh mắt thôi phải không

“Thật ra,” Jackson lơ đãng nói, nét mặt trở nên căng thẳng khi anh bắt đầu nhớ đến hình ảnh thứ gì đó đã không còn đọng lại trong tâm trí. “Em cũng không để ý. Chính Nathan ra hiệu cho em.”

“Tuyệt.” Vậy không chỉ có mỗi gia đình gần gũi nhất của anh có sóng ra đa “bà tám” đang phát. Travis chỉ có thể hy vọng rằng cả đám khách khứa còn lại của họ không nhận ra được bất cứ điều gì kỳ quặc.

Vấn đề là, có quá nhiều họ hàng nhà King, Travis thầm nghĩ. Cha anh là một trong bốn anh em và những anh em kia của ông đã di tản và mỗi người ít nhất có đến ba người con trai. Giờ đây tất cả họ đều kinh doanh ở những lãnh vực khác nhau trong thời hoàng kim nhà King. Ở tiểu bang California này, không thể ném đá mà lại không trúng phải ít nhất một anh em họ nhà King nào.

Nathan sở hữu một công ty sản xuất máy tính tư nhân, anh ta quản lý nó rất tốt và vô cùng hiệu quả, máy tính King đang đe dọa thâm tóm toàn cầu. “Anh ta nói gì?”

“Chẳng có gì nhiều,” Jackson nói và bước tránh đường khi một nhân viên trong đội ngũ phục vụ tiệc cưới đang khiêng cái bình chứa cà phê to dùng bước loạng choạng đi qua. “Chỉ nói Julie trông như muốn bệnh còn đầu anh giống như bốc khói đến nơi. Em - ” anh bồi thêm khi cười ranh mãnh “ - Em nhìn biểu hiện đó trên mặt anh quen quá rồi, không lộ ra chuyện gì đâu.”

“Cám ơn.” Travis lắc đầu và nghiêng hai hàm răng lại. Nathan để ý quá nhiều. “Anh ta còn kể chuyện này với ai khác nữa không?”

“Không. À, khoan. Anh họ Griffin và người em sinh đôi của anh, Garret cũng ở đó. Thế nên họ biết anh đang phát cáu. Vậy thì sao? Anh lúc nào mà chả phát cáu về chuyện gì đó phải không, ông anh.

Anh cho rằng chuyện đó là thật, nhưng còn chuyện này thì khác và hình như, Adam đã nhận biết được. Giật đầu sang một bên, ông anh cả của Travis di chuyển xa hơn khỏi đám dọn dẹp. Adam không nói lần nào nữa cho tới lúc chỉ còn ba anh em đứng ở những mảng tối trong ngôi nhà chính, được bao quanh bởi dàn bụi cây tú cầu rậm rạp. “Có chuyện gì xảy ra vậy, Travis? Tên đó là ai? Mà hẳn có dính líu gì với em và Julie?”

“Hẳn là tên thợ gậy bánh xe.” Tóc gáy anh dựng đứng lên và Travis thấy

thôi thúc muốn gào lên hay đâm vào thứ gì đó. Những hoạch định sắp đặt sẵn thật hoàn hảo của anh đang có nguy cơ bị sụp đổ tan tành. Tất cả cũng tại vì tên khốn tham lam đó.

“Anh muốn giải thích không?” Jackson hỏi.

Travis giận dữ nhìn trừng trừng ông em trai. “Không muốn lắm.”

“Trước sau gì cũng phải nói.” Adam nói.

Anh phò ra một hơi và đầu hàng trước điều không thể tránh khỏi. “Tên hấn là Jean Claude Doucette.”

Adam huýt sáo. “VẬY là anh đúng. Hấn là chồng cũ của Julie phải không?”

“Chà, hèn gì trông hai người hình sự quá.” Jackson thăm thỉ. “Hấn đến tiệc cưới làm quái gì?”

Khi đám nhân viên tiếp tục công việc của mình, những âm thanh không lời trở nên không gì hơn là mấy thứ tiếng động vô hại. Nhưng Travis vẫn giữ âm giọng của mình ở mức thấp. “Bởi vì hóa ra thằng chồng cũ lại không phải ‘cũ’ như chúng ta vẫn nghĩ.”

“Giải thích coi,” Adam nói.

Anh đã giải thích. Trong khi Jackson và Adam ném tia nhìn kinh ngạc qua lẫn nhau rồi sang anh, Travis đã kể với anh em mình chính xác chuyện gì đã xảy sau lễ cưới. Nhìn phản ứng của họ, Travis lại thấy cơn điên tiết sôi lên sùng sục trong dạ dày mình.

“Anh đã trả tiền cho thằng chó đó?” Jackson gặng hỏi. “Anh dở hơi à?”

“Phải trả thôi,” Travis nói. “Không còn lựa chọn.”

“Luôn luôn có lựa chọn,” Jackson bảo anh, rồi ngừng lại và hát đầu lên.

“Mấy anh nghe gì không? Như tiếng sôi ùng ục âm ỉ trong bụng ấy?” Khi chẳng ai trong hai ông anh lên tiếng, Jackson nói, “Ông già dưới tuổi vàng đang tức tối nhảy đông đông kia.”

Travis gật đầu, “Ừ, có ích gớm. Cám ơn.”

“Em không được trả tiền cho tên tổng tiền đó, Travis,” Adam nói. “Mà lẽ ra nên gọi cảnh sát.”

“Chuẩn không cần chỉnh. Nhưng đám cảnh sát xuất hiện trong tiệc cưới của em sẽ trông vô cùng hay ho trên mặt báo.” Travis lại lắc đầu lần nữa và tha thiết ước mình đã không bỏ hút thuốc cách đây hai năm. Khi ấy anh chỉ bỏ hút để chứng minh với bản thân là anh có thể làm được. Rằng ý chí của bản thân mạnh hơn lời cảnh báo của chất ni cô tin. Chà, được đấy. Anh đã chứng tỏ được bản lĩnh của mình. Còn bây giờ anh lại thêm một điều gì đâu.>

“Hắn ta sẽ quay lại đòi thêm tiền cho coi,” Adam cảnh báo.

“Anh tưởng em không biết hả?” Travis chuyển tầm mắt từ anh em mình đến những tàn dư của bữa tiệc. Tám trái bàn bay phát phơ trong gió và khăn giấy sót lại trên vải batit, bị cơn gió nhẹ đang cuốn phăng những chiếc lá khỏi bụi cây hát tung. Mặt trời đang dần lặn xuống phía chân trời và tô điểm những mảng mây xám trên bầu trời - một quang cảnh về chiều đẹp lung linh huyền ảo. Và anh tập trung vào cảnh vật để cô không nghĩ đến chuyện làm mình đau đầu.

Lạc đề rồi.

Quay qua anh cả của mình, anh nói, “Em trả hắn tiền vì muốn mua chút thời gian cho mình. Tụi em sẽ đến Mêhicô để thu xếp vụ li dị và một đám cưới nhanh chóng kín đáo. Khi trở về, em sẽ xử đẹp tên đốn mạt đó.”

“Em muốn tụi anh làm gì?” Adam nói và Travis bỗng dung biết ơn gia đình mình. Chắc chắn, họ đã cãi lộn, đánh nhau với anh và cho anh biết khi nào họ không tán thành ý kiến với anh, nhưng kể ra, họ đã ra tay giúp anh bằng bất cứ cách nào có thể.

“Để mắt đến hắn. Theo dõi hắn tới chỗ nào. Ở cùng ai.” Travis đã suy nghĩ về điều này trong mấy tiếng qua. Ngay cả khi đứng bên cạnh Julie để cắt bánh. Lúc anh bắt đắ dĩ tạo dáng để chụp hình. Khi anh khiêu vũ với cô trước tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Trong suốt thời gian ấy, anh đang lên kế hoạch cho bước kế tiếp của mình. Anh đã quyết định mượn một thám tử tư, nhưng cách này tốt hơn. Những anh em của anh sẽ chẳng đời nào phản bội anh và càng ít người ngoài biết sự thật, thì càng tốt cho anh.

Anh lại coi giờ trên đồng hồ đeo tay lần nữa. Dù Julie có sẵn sàng đi hay không, đã đến lúc lên đường rồi. “Xem qua quá khứ của tên người Pháp này

nữa. Em không quan tâm hai người làm thế nào nhưng hãy mọi cho em vài thông tin về hắn. Em đang nghĩ đây không phải lần đầu tiên hắn giở thủ đoạn này.”

“Cái gì?” Jackson suýt cười phá lên, rồi nhanh chóng trấn tĩnh lại. “Anh nghĩ hắn cưới vợ rồi đi lang thang tổng tiền họ hả? Có nhiều cách kiếm sống dễ hơn đây.”

“Anh không biết, nhưng anh nghĩ âm mưu tổng tiền không mới mẻ gì đối với hắn. Hắn thực sự rất thạo. Anh sẽ chẳng ngạc nhiên khi phát hiện đây không phải lần đầu tiên của hắn.”

“Tụi anh sẽ điều tra,” Adam dụi dãi nói, bắn tia nhìn về phía ngôi nhà đằng sau họ. “Nhưng còn Julie thì sao?”

Travis trở nên lạnh lùng và lặng lẽ. “Cô ta thì sao?”

“Em không nghĩ cô ta có nhúng tay vào vụ đó, phải không?”

“Câu hỏi đáng giá triệu đô,” Travis nói, quay lại để có thể nhìn lên cửa sổ phòng ngủ mà anh biết cô đang thay đồ, chuẩn bị rời đi. “Em không biết liệu cô ấy có phần trong vụ này không. Nhưng em định điều tra.”

“Mẹ không thích chuyện này chút nào.”

“Con biết rồi,” Julie nói khi cố chải mượt lại mái tóc bất trị. Cô thoáng nhìn bản thân mình một lần trong gương và nghĩ bất kể tất cả mọi chuyện đều xảy ra vào ngày hôm ấy, trông cô vẫn rất xinh đẹp. Mái tóc đỏ suôn thẳng, nhưng chiếc váy dạ hội xanh đen không tay của cô nhìn thật tuyệt. Khẽ cau mày, cô cố gắng kéo vạt trên váy lên, nhưng nó tuột lại chỗ cũ, khe hở giữa ngực lộ ra hơi bị nhiều khiến cô cảm thấy không thoải mái..

Tuy nhiên bây giờ thay đồ thì quá trễ. Cô đã bị trễ hơn so với giờ dự tính và nếu có thứ mà Travis cảm kích là một chiếc phi cơ bay nhanh như quý.

“Sao thằng Jean Claude lại ở đây?” Mẹ cô hỏi từ chỗ mép chiếc giường rộng 1m6 mà bà đang ngồi.

Julie nhìn vào nét mặt lo lắng của mẹ trong gương và chỉ một hai phút, cô đã

cân nhắc thổ lộ hết mọi chuyện. Nhưng làm thế thì được ích gì? Tất cả những gì cô làm chỉ khiến mẹ mình lo lắng thêm thôi. Chẳng giải quyết được vấn đề. Và cũng không làm nó biến mất. Vì thế, chẳng việc gì phải khơi mào chuyện này cho phiền phức thêm.

“Chúc con may mắn đi mẹ,” Thay vì thế cô nói và gượng cười.

“Hừm...” Mẹ cô không gắng hỏi mà cũng không tranh luận nữa. Vậy cũng tốt.

“Mẹ nghe con nói nè,” Julie nói, xoay một vòng lại đối mặt với bà. “Con biết mẹ không tán đồng chuyện con lấy Travis -”

“Mẹ không phản đối gì cậu ta.” mẹ cô ngắt lời dứt khoát, bật đứng dậy và đến gần Julie. “Con biết đấy. Con trai nhà King đứa nào cũng tốt bụng hết.”

“Mẹ cũng thấy phải không?” Julie cãi lại. “Sẽ tốt đẹp cả thôi.”

Dẫu cho mẹ cô chưa nói hết câu. “Mẹ biết hai đứa hồi còn nhỏ thân thiết với nhau, nhưng con người thay đổi và -”

“Chuyện đó lâu rồi mẹ ơi.” Ấy thế mà những kí ức của Julie vẫn cứ tuôn về ào ạt. Trong một thoáng, cô thấy mình và Travis khi còn nhỏ, lên ra ngoài đến chuồng ngựa để cho mấy con ngựa ăn táo. Đi trốn Jackson khi cậu ấy muốn chơi cùng. Lẽo đẽo bám đuôi Adam cho đến lúc anh ta rượt bọn họ bỏ chạy. Họ đã gần gũi với nhau. Nhưng đó là thời thơ ấu. Còn giờ là hiện tại. “Hai đứa con đều là người lớn và bọn con biết mình làm gì mà.”

“Nhưng cưới một người con không hề yêu và để cậu ta trả tiền cho con vì điều đó -”

“Chà, mẹ nói vậy thì nghe tệ thật đấy,” Julie nói.

“Thực sự là vậy, con cưng à,” mẹ cô nói và nắm lấy cả hai bàn tay Julie trong tay bà. “Con đã có trải nghiệm đau khổ với hôn nhân rồi. Mẹ muốn nhiều hơn cho con. Mẹ muốn con yêu và được yêu.”

“Có lẽ ngày nào đó sẽ xảy ra,” Julie nói, khẽ thở dài, bởi đây không phải lần đầu tiên họ có cuộc trò chuyện kiểu này. “Nhưng chuyện này không phải về tình yêu. Travis cần vợ còn con có được tiệm bánh. Một thỏa thuận làm ăn đơn giản.”

“Hừm...” Mặt mẹ cô nhăn lại vì thất vọng và Julie biết rằng Mary O’Hara Hambleton sẽ không bao giờ bằng lòng với tình cảnh này.

Nhưng giờ thỏa thuận đã xong. Hay vẫn chưa nhỉ? Bởi lẽ cô vẫn còn lấy Jean Claude, cô không hoàn toàn là kết hôn với Travis, vì thế - ôi, cô thật sự chẳng muốn nghĩ về bất cứ thứ gì của chủ đề này nữa.

“Mẹ, con phải đi đây. Travis đang đợi con.”

Mẹ cô ôm với lên cô trong cái ôm chặt, cứng nhắc và hôn lên má cô một cách đứng đắn. Khum lấy mặt Julie trong hai lòng bàn tay, bà nói, “Đừng để bị tổn thương lần nữa nghe con, Julie cưng. Mẹ không nghĩ mình có thể chịu nổi nếu phải thấy con đau khổ như lần trước.”

Julie cũng đâu muốn lại thấy cảnh ấy nữa chứ. Ngày xưa ngày xưa, Julie đã nghĩ mình yêu sống yêu chết hẳn, nghĩ mà ghê tởm giống như bản chất của Jean Claude. Và khi hẳn quãng cô sang một bên, những vết thương ấy đã in sâu trong tâm hồn cô. Cô mãi mãi không hứng thú kinh qua trải nghiệm như thế lần nữa. Chính vì lẽ đó mà “cuộc hôn nhân” này với Travis mới diễn ra quá suôn sẻ. Cả hai thậm chí chẳng cần giả vờ yêu nhau nữa là.

Ở ngưỡng cửa, cô quay lại nhìn mẹ và cố không nhìn lâu đến vẻ lo lắng trong đôi mắt bà. “Con sẽ không bị tổn thương đâu mẹ. Chuyện này không phải vì tình yêu, mẹ nhớ không? Đây là làm ăn.”

Travis hầu như không nói chuyện với cô trong giờ đầu tiên trên máy bay tới vùng Riviera, Maya, Mêhicô.

Cô chẳng lấy làm ngạc nhiên chút nào, nhưng một phần trong Julie mong muốn anh sẽ chỉ nói điều anh đang nghĩ thay vì cứ hờn dỗi bằng cách ngồi đó uống rượu Ê Cốt. Mặc cho sự thật anh đang uống thứ rượu Ê Cốt pha mạch nha đắt tiền, thay vì uống loại rượu yêu quý của mình, thì nó đã chỉ ra trông anh không thư giãn. Anh có vẻ đang phiền muộn trong lòng. Vì vậy, suy cho cùng cô nên biết ơn về sự im lặng này.

Cô tiếp viên hàng không, đang vận chiếc áo sơ mi xanh đậm mỏng với áo choàng trắng ngắn tay, đi qua và đưa Julie một ly nước. Sau một thoáng do dự, cô gọi cho mình một ly cốc tai có đá. Với một ngày mà họ đã có, đầu óc

cô đáng được thư giãn đôi chút.

Cô tiếp viên để lại ly cốc tai sứ bọt trên mặt trong tầm với của Julie, rồi biến mất dạng vào buồng lái với mấy tên phi công, bỏ lại cặp đôi mới cưới một mình. Tuyệt thật. Bởi vì ở một mình với người đàn ông đang điên tiết đến mức chả thèm lên tiếng thì chắc chắn sẽ khiến cho chuyến du lịch trăng mật này rất ư là tốt đẹp.

Nhấp chút cốc tai, Julie làm bản thân mình sao lãng bằng việc nhìn xung quanh chiếc phi cơ và khoan khoái tựa lưng ra chiếc ghế da êm như nhung màu xanh lơ. Có mấy tấm thảm màu xanh da trời, và hai ghế nằm, với vài chiếc ghế rộng như chiếc của cô đang ngồi. Ở phía sau máy bay có một phòng ngủ, đầy đủ tiện nghi với một chiếc giường king size(1m8) cùng một phòng tắm khiến cái phòng tắm trong căn hộ của cô y như tủ chứa chổi quét nhà.

Ti vi màn hình phẳng gắn ngay trên tường phía trước, và một phòng bếp nhỏ xíu được đặt trong góc. Có vài bức tranh đang treo ở giữa và một bó hoa xuân tươi tuyệt đẹp đang khoe sắc cắm trong chiếc bình được đặt trên bàn thấp.

Hắn sẽ là một cảnh tượng thật lý tưởng. Thật lãng mạn. Trong bất cứ trường hợp nào khác.

Nhưng sự im lặng, bị phá vỡ bởi tiếng động cơ kêu ồ ồ, bắt đầu gặm nhấm những dây thần kinh của Julie và ngay tức thì cô liếc nhìn sang người-sẽ-là-chồng-mới của mình. Travis duỗi thẳng người trong ghế, với gần hơn tới đằng trước máy bay. Cặp chân dài của anh bắt chếp qua mắt cá và chỉ có một múi cơ mà anh cử động trong một giờ là cách tay phải, khi anh nhấc ly rượu Ê Cốt lên môi.

Cô uống ực một hơi ly cốc tai và thu hết dũng khí từ rượu rồi nói, “Thế anh bị cảm vĩnh viễn hay đây chỉ tình trạng tạm thời của anh thôi?”

Travis từ tốn quay đầu nhìn cô, sau đó hầu như uể oải xoay ghế cho tới khi đối mặt với cô. Đôi mắt nâu của anh nheo lại và những mảng tối của tóc mai khiến quai hàm anh sạm đen hơn. “Em muốn nói về chuyện gì?”

Hỏi hay đấy. Cô thật sự không muốn nghĩ tới Jean Claude, hãy chỉ nói về anh thôi. Nhưng cô biết cuộc trò chuyện kiểu đó cũng sẽ được đề cập tới. Không đời nào né tránh nó mãi được, nhưng lãng tránh nó chỉ trong vài giờ

đường như cũng là ý định không đến nỗi nào đấy chứ. Cô cũng không muốn nói về số tiền mà anh đã trả cho tên Jean Claude, bởi lẽ điều đó chỉ khiến cô sôi máu và cô chắc như đinh đóng cột là Travis vẫn còn điên tiết về vụ đó. Họ có nên nói về chuyện họ không hẳn đã kết hôn và nếu sự thật đó bị phanh phui, cả hai người có bề mặt trước bàn dân thiên hạ không ta?

Thôi, cảm ơn.

Vậy vụ đó sẽ để lại hậu quả gì?

“Ừm, máy bay đẹp nhỉ?” Câu hỏi lảng xẹt, Julie nghĩ thế. Hết sức lảng xẹt.

Anh khịt khịt mũi, lắc đầu và hớp một ngụm rượu. “Cảm ơn.”

Cô sẽ không muốn bỏ cuộc sớm như thế. Bây giờ cô đã khiến anh nói chuyện, cô muốn tiếp tục được trò chuyện. Julie chưa bao giờ là kẻ tăng bốc “dễ dàng”. Thông thường, cô quá bận rộn cầu xin điên cuồng để giữ cho máy bay trên không và thích thú trải nghiệm bất cứ thứ gì. Ấy vậy mà hôm nay lại khác. Cô không đếm xỉa đến lời cầu nguyện bởi vì cô đã nhận ra ngày hôm nay quá đủ tệ, nên ông trời sẽ không cho rớt máy bay đâu.

“Tôi chưa bao giờ ngồi trên máy bay mà không có gã đàn ông ngay trước mặt ngồi như muốn ngã rạp vào lòng mình. Cái này thoải mái hơn nhiều.”

Anh liếc nhìn khung cảnh xa hoa quanh họ và nhún vai qua loa. “Lâu quá tôi không ngồi loại máy bay thương mại nên quên mất cảm giác nó như thế nào rồi.”

Chà chà. Nói được hơn vài từ rồi nhỉ. Họ gần như đang thực sự nói chuyện với nhau. “Anh không hề quên bất cứ chuyện gì. Tin tôi đi.”

Ngay tức khắc, tia nhìn của anh di chuyển về hướng cô. “Ừ bây giờ, đó mới là vấn đề, phải không Jules?” Anh đang dùng biệt danh mà mình đã đặt cho cô hồi còn nhỏ, nhưng chẳng có gì thân thiện trong ánh mắt của anh. “Tôi không biết liệu mình còn có thể. Tin được em không nữa.”

Chương 4

Chuyến đi tới khách sạn quả thật im lặng. Travis giữ những suy nghĩ cho riêng mình, điều đó cũng chẳng hại gì, bởi lẽ họ đã đủ u ám đến mức tạo nên mây mù giông bão ngay chính trong chiếc xe limo.

Julie ngồi kế bên anh, nhưng tưởng như họ đang ngồi trong hai chiếc xe riêng biệt. Trong xe limo, anh cảm nhận được tâm trạng căng thẳng hiện rõ mồn một của cô và tự thấy bản thân mình đủ lạnh lùng không làm gì xoa dịu chúng. Cô nên hỏi hốp, chết tiệt thật. Không phải lỗi của anh khi họ phải lặn lội đến tận Mêhicô để giải quyết chuyện quá khứ của cô trước khi có người trong giới truyền thông phát hiện.

Anh nhắm mắt lại khi ý nghĩ đó trở nên lộn xộn. Anh chỉ có thể hình dung giới truyền thông sẽ được dịp tha hồ bàn tán tin tức vật vãnh này khắp trang đầu tờ báo lá cải của họ. Thanh danh của gia đình King sẽ bị bôi nhọ và bất cứ hy vọng nào anh đang ấp ủ đưa nhà máy rượu vang của mình sang vị trí cao hơn trong thương trường sẽ phải hoãn lại hàng năm trời.

Anh tuyệt đối sẽ không chấp nhận.

Anh đã làm việc quá cực lực, nỗ lực đến nhường này cho những kế hoạch mà đang có nguy cơ bị phá hoại bởi một gã người Pháp xu nịnh, “hơi bị” hám tiền.

Quay đầu sang nhìn người phụ nữ bên cạnh, Travis quan sát khuôn mặt cô khi đang nhìn chăm chăm vào cảnh vật lướt qua bên ngoài cửa kính. Những đường phố Cancún không gì khác hơn một cảnh tượng mập mờ đầy màu sắc, và trông tốt hơn qua ô kính nhuộm màu khi chiếc limo tăng tốc trên xa lộ.

Nhưng anh không cần nhìn cảnh vật ấy. Anh đã ở đây quá nhiều lần, chẳng có gì mới mẻ hay thú vị có thể thu hút được sự chú ý của anh. Song, Julie ngồi đó như một đứa trẻ trong rạp xiếc, tia nhìn của cô lướt qua mọi thứ, bất kể nỗ lực lo lắng của mình gần như hiện sờ sờ ra trước mắt.

Những lời cuối cùng nói với cô cứ vang vọng trong đầu óc anh. Tôi không biết mình còn có thể tin em được không nữa? Anh đã thấy mặt cô lúc đó, nỗi đau đớn thương tổn hiện rõ trong ánh mắt, lặng người, và anh đã không nhớ những lời đó lần nào nữa. Cô đã quá nhanh chóng nhận lời lấy anh để rồi kể-

chẳng-bao-lâu-nữa-sẽ-thành-chồng-cũ của cô lại chường mặt ra trong ngày cưới của anh và cô.

Hắn cô đã âm mưu vụ này với gã người Pháp.

Nhưng câu hỏi là tại sao?

Với giao kèo mà họ đã thỏa thuận, cô sẽ có được số tiền kết xù hơn cả một trăm ngàn đô rất nhiều khi kết thúc cuộc hôn nhân của họ. Vậy sao cô lại mạo hiểm tất cả chỉ vì muốn giải quyết rắc rối thật nhanh chóng gọn gàng?

“Ồ đây đẹp thật,” cô lên tiếng, giọng nói của cô phá vỡ sự im lặng.

“Tôi đoán vậy.” Lúc này anh không muốn nói chuyện với cô, nhưng cũng chán phải suy nghĩ, vì vậy anh nghĩ mình cảm kích về sự hòa hoãn này.

Cô quay lại nhìn anh và lửa giận sáng lên trong mắt cô. “Anh biết không, Travis,” cô lặng lẽ nói, “Tôi không phải là kẻ thù.”

“Chà, giờ còn chưa quyết định được sao?”

“Hình như vậy,” Julie ngồi dựa vào ghế, bắt chéo đôi chân đẹp trời phú, lắc đầu và thoáng nhìn anh giận dữ. “Tôi chưa bao giờ nói dối anh.”

“Em nói rồi,” anh gật đầu thừa nhận ngay cả khi ánh mắt của anh bám dính một bên đùi cô.

“Đúng, tôi có nói. Chúng ta biết nhau từ hồi còn nhỏ, bực chết được. Anh thực sự nghĩ tôi tống tiền anh

“Chúng ta đã từng biết nhau,” anh chỉ ra, vẫn cố quay đi không nhìn đôi chân đang bắt chéo của cô và trấn tĩnh lại bản thân trong khi trung ra bộ dáng rõ ràng rất khí phách.

“Vậy mà tôi không hiểu sao anh một mực đi tin Jean Claude? Trước đây anh chưa bao giờ gặp hắn nhưng lại sẵn lòng tin lời hắn thay vì lời tôi?”

“Tại sao hắn phải nói dối?”

“Hắn là kẻ tống tiền và anh có nghĩ mấy lời dối trá luôn chực sẵn trong miệng hắn không?”

“Sao phải để ý?”

“Để khiến anh trả tiền cho hấn chẳng hạn?” cô hỏi.

“Hấn không phải chỉ đích danh em là kẻ đồng lõa mới lấy được tiền. Vậy sao hấn phải nói dối?” Anh quan sát và nhìn thấy tia lửa giận thoáng qua trong mắt cô. Hóa ra cô cũng không hoàn toàn căng thẳng. Mà còn giận dữ nữa.

“Bởi vì hấn là một tên đốn mạt và hấn muốn làm tất cả mọi cách có thể để chắc chắn tôi gặp khốn đốn còn anh thì điên tiết.” Cô vòng hai cánh tay dưới ngực và cử động đó đủ khiến anh thu lại tia nhìn đắm đuối khỏi cặp đùi của cô. Hai cánh tay vòng ngang ngực khiến cho tầm nhìn vào khe hở giữa ngực của cô vốn đã tuyệt vời lại càng thêm hết xẩy. Tia mắt của anh nấn ná ở chỗ ấy một hồi lâu, cho tới khi cô thấy đủ khó chịu mà bỏ tay xuống.

“Hình như hấn cũng cực khổ dữ lắm,” Travis lơ đãng nó

“Hấn cần gì nhọc công đóng kịch cũng đủ biến anh thành tên đại-ngốc đó thôi,” cô nói.

Bây giờ cơn điên tiết của anh bùng phát và nó còn đáng sợ hơn rất nhiều so với cơn giận của cô. “Ngốc hả? Xét cho cùng, tôi nghĩ mình khá chu đáo như quý ấy chứ,” anh chỉ ra. “Không phải chúng ta đang ở đây sao? Sắp sửa giải quyết dứt cơn vụ li dị và kết hôn lại lần nữa để cho thỏa thuận hai bên vẫn còn hiệu lực, vậy mà chẳng có ai khôn ngoan hơn à?”

“Ừ,” cô nói, chuyển tia nhìn từ anh sang quanh cảnh lướt qua bên ngoài. “Và cho đến giờ anh đúng là kẻ bầu bạn thú vị, rất cảm ơn.”

Anh âm thầm bốc hỏa. Bây giờ cô lại muốn anh làm người bầu bạn ư? Một người cười đùa đầy thân thiện? Anh đã bị sao quả tạ chiếu vào ngay ngày cưới của mình, vậy mà cô còn đòi một người bầu bạn vui vẻ ư? Còn khuya.

May thay, cuộc cãi vã của họ sớm chấm dứt sau câu nói đó. Travis ngồi dậy khi chiếc xe sắp tới khách sạn. Castello De King, hay Lâu Đài King, thật sang trọng, và hơn hấn tất cả những khách sạn xa hoa nhất và thuộc quyền sở hữu của gia đình, vì thế khách sạn này sẽ cho anh một không gian riêng tư đúng nghĩa như anh yêu cầu.

Nó là một tòa nhà đồ sộ, chiếm đến phân nửa dãy phố. Những bức tường lát

đá màu hồng tròn dẹt như chiếc sáng lấp lánh trong ánh chiều muộn. Có những phòng trên tháp tròn nhìn ra mọi hướng và được lắp kính vuông phản chiếu ánh nắng mặt trời. Khách sạn này do một doanh nhân người Mỹ tự cho mình là một vị hoàng đế xây dựng cách đây hơn một trăm năm, gia đình King đã mua lại lâu đài này vài thập kỉ trước và biến nó thành khách sạn.

Nhưng chỉ trong năm năm qua, lâu đài mới được những người du khách nổi tiếng và bình thường “phát hiện” ra.

Travis luôn thích nơi này, và kể từ khi em họ Rico của anh tiếp quản lâu đài, nó đã trở thành một trong những điểm du lịch ưa thích của Travis.

Đám quay phim và những du khách đứng xếp hàng ngang trước mặt tiền khách sạn, mỗi người trong số họ cố chụp bằng được ảnh người thú vị nào đó, và tất cả họ đều miễn cưỡng tránh đường cho chiếc limo khi người tài xế đánh xe vào khu vực khách sạn.

Travis đoán được Julie đang nhìn ngắm nơi này ra sao và anh cũng ngắm nhìn y như anh mới thấy lần đầu. Lối xe vào thật rộng và uốn cong, lướt dọc qua hai hàng hoa nhiệt đới với đủ tất cả các loại màu sắc trên đời. Một vòi phun nước đặt ngay giữa khoảng sân và nước phun ra tung tóe từ đỉnh tạo thành thác nước chảy liên tục. Người gác cửa trong lễ phục trắng tinh đứng chờ phục vụ những vị khách giàu có đang lần lượt kéo đến đây để tự nuông chiều bản thân ở một nơi thoải mái đầy xa hoa và vô cùng an ninh.

Travis hầu như có thể thấy những ống kính của đám săn ảnh đang đóng đô ngay trên vỉa hè trước mặt tiền khách sạn. Những máy ảnh của họ không nghi ngờ gì được nhắm vào mỗi việc giúp họ săn được những bức hình hớ hênh hay bẽ mặt trong đời thường của những nhân vật nổi tiếng. Nhưng họ bị giữ tránh xa khỏi khu vực của khách sạn bởi một đội nhân viên an ninh, những người bảo vệ sự riêng tư của khách bằng mọi giá, đó chỉ là một trong những lý do khiến cho Castello de King trở thành một khu du lịch nghỉ mát ưa chuộng nhất đối với những người giàu có.

Chiếc limo trò tới chỗ dừng và trước khi Travis bước ra bên phía cửa của mình, một trong số những người gác cửa đã mở cửa bên Julie và chìa tay ra giúp cô. Cô đứng xuống, xoay một vòng tại chỗ và chiêm ngưỡng quang cảnh, khi Travis ra khỏi xe đến bên cô.

Vẻ mặt của cô là vẻ mặt kinh ngạc - đại loại như vẻ mặt của một đứa trẻ sẽ trông như thế nào khi lần đầu tiên cô bé nhìn thấy Disneyland. Và anh sẵn

sáng đánh cá tên săn ảnh sẽ chụp được vài pô hay ho về cô dâu mới của nhà King. Miễn là không một tên nhà báo nào nghĩ đến chuyện sấm soi vào lý lịch của cô, thì mấy thứ đó đều được cả. Nếu có kẻ thọc mạch và phát hiện ra sự thật thì chỉ có trời mới cứu nổi hai người.

“Ngài King, thật hân hạnh được đón tiếp ngài lần nữa.” Người đàn ông lớn tuổi có làn da ngăm ngăm, mái tóc trắng như tuyết và đôi mắt xanh lục nhạt, hẳn thêm vài nếp nhăn ở hai đuôi

Travis gật đầu chào. Suốt mấy năm gần đây, Travis dần được toàn thể nhân viên khách sạn biết đến. “Esteban, được quay lại đây thật tuyệt. Em họ tôi có ở đây không?”

Tất nhiên là Rico có ở đây, Travis tự nhủ lòng. Em họ của anh hiếm khi rời khỏi khách sạn mà một tay mình tạo dựng thành một trong những địa điểm trên thế giới được kiếm tìm nhiều nhất sau khi kỳ nghỉ mát.

“Có ạ. Ngài muốn tôi gọi ngài ấy cho ngài không?”

“Không cần đâu,” Travis nói. “Cám ơn ông.” Anh sẽ tìm Rico ngay khi sắp xếp Julie ở yên trong một phòng có mái được dành riêng cho những thành viên trong gia đình lui tới.

“Xin chào,” Julie cắt ngang, “Tôi là Julie O’ - King.” Cô chìa tay ra trước người gác cửa, và ông ta bắt lấy, hơi ngạc nhiên vì cô dành thời gian để tự giới thiệu bản thân mình.

Travis khẽ cau mày và cô trao anh cái mỉm cười đầy hàm ý rằng cô sẽ không để bị phớt lờ. Anh hình dung ra đám quay phim đóng đô ngoài trước cổng bây giờ đang bận rộn bấm vài pô hình anh và Julie sánh đôi bên nhau. Và trông người này không thực sự hạnh phúc bên người kia.

Ý nghĩ ấy bỗng dung xẹt qua, anh chớp lấy khuỷu tay cô, gật đầu chào người gác cửa và dẫn cô vào bên trong khách sạn - thoát khỏi mấy ống kính quay phim soi mói.

“Nhu thế là thô lỗ đấy,” cô làm bằm, giựt khuỷu tay mình ra khỏi nắm tay của anh.

“Tôi bình thường không giới thiệu những người đi cùng mình với người gác cửa,” Travis càu nhàu và vịn hờ tay mình trên

“Trời, anh đúng là đồ chảnh chệ,”

“Tôi không chảnh chệ,” anh thềm thì, tức tối vì lời nói sộc. “Nhưng Esteban có công việc của mình và ông ta không mong chờ kết thân với khách.”

“Tôi không nói là muốn ăn trưa cùng ông ta, nhưng ông biết anh. Không lý gì ông không biết tôi là ai.” Đôi guốc cao gót của cô gõ lộp cộp trên mặt sàn nhà cẩm thạch sáng bóng cho tới khi cô đột ngột dừng bước. “Tất nhiên là trừ phi anh xấu hổ vì tôi.”

“Hừm,” anh ngẫm nghĩ, đứng kế bên cô. “Xấu hổ vì lấy phải người có chồng rồi đó hả. Sao chuyện này làm phiền tôi được? Tôi tự hỏi...”

Đôi mắt cô hẹp lại nhìn anh và quai hàm đánh lại. “Đó không phải lỗi tại tôi.”

“Em cứ nói mãi.” Anh liếc nhìn quanh và bắt gặp những ánh mắt vô cùng tò mò của vài người đang quan sát anh và Julie. Tuyệt thật.

Anh hạ giọng xuống thậm chí còn thấp hơn. “Tôi sẽ biết ơn nếu em cư xử kín đáo hơn cho đến khi mọi chuyện ngã ngũ.”

“À. Cư xử kín đáo? Như cái kiểu đi khoe mẽ chiếc xe limo dài sọc đó phải không?”

Anh phì một hơi và nhìn cô. Đôi mắt xanh biếc vừa căng thẳng vừa giận dữ của cô đang chớp chớp. Miệng cô mím lại, còn cằm hất lên đầy thách thức. Hơi thở cô dồn dập trong phổi và khuôn ngực căng ra trên áo cổ tim khoét sâu của chiếc váy xanh đậm mà cô đang mặc.

Cô hình như đã sẵn sàng đấu khẩu và trông ‘ngon lành’ hết mức, người anh ngay lập tức cứng như đá.

Một năm ngủ chay với người đàn bà có thể làm anh hưng phấn ngay cả khi đang giận điên lên ư.

Cút thật!

“Em nghe này,” anh nói, buộc mình nở nụ cười để không ai trong hành lang đoán được anh và cô dâu mới cưới của mình sắp sửa quát vào mặt nhau.

“Chúng ta không việc gì phải la lớn cho thiên hạ biết mình có mặt ở đây, đúng không? Hãy làm những gì chúng ta đến đây để làm rồi sống tiếp.”

“Tôi chỉ đang nói là tôi sẽ không để bị phớt lờ.”

“Được. Duyệt.”

“Tốt.” Bây giờ cô mới mỉm cười, đôi môi gợi tình cong lên. Chỉ có mỗi anh đứng đủ gần mới thấy chẳng có vẻ nồng ấm phản hồi lại trong đôi mắt cô.

Chửi rửa làm bầm trong miệng về chuyện kết hôn với người đàn bà mà mình không ân ái được mà cũng chẳng giết được, Travis dùng cánh tay mình móc vào cánh tay cô và bước tiếp đến quầy tiếp tân. Một cô nàng có mái tóc nâu đen búi cao trên đỉnh đầu mỉm cười với anh.

“Ngài King.” Thực ra là cô ta rên lên tên của anh và ngay bên cạnh, Travis cảm thấy Julie cứng người lại.

“Chào mừng ngài quay lại Castello.” Cô tiếp tân nói tiếp, hầu như không thèm liếc mắt nhìn Julie một cái. “Chúng tôi có dành sẵn phòng cho ngài và... bạn của ngài. Theo lời ngài yêu cầu.”

“Cám ơn, Olympia.” Anh thật lịch sự, nhưng hoàn toàn không hứng thú bất cứ loại trò gì mà cô ta sẽ chơi. Travis không phải một thằng ngốc. Anh biết phụ nữ luôn bị hấp dẫn bởi tiền và quyền lực mà anh thì lại tán tỉnh họ với những thứ tốt nhất. Cách đây lâu lắm rồi anh cũng học được một chiêu: cách xử lý tình huống tốt nhất là cứ đơn giản phớt lờ nó đi.

Nụ cười e lệ và cặp mắt nâu to tròn của phụ nữ có thể sẽ có tác dụng với bất kỳ người đàn ông nào khác, nhưng với Travis thì miễn nhiệm lâu rồi.

“Anh biết hết mọi người ở đây à?” Julie thềm thì trong khi nghiêng người gần đến tai anh.

Anh mỉm cười y như thể cô nói điều gì cảm dỗ lắm, rồi ngã người ra sau và thì thầm, “Cô ta có đeo bản tên.”

“Ồ.”

“Ngài có cần đặt chỗ trước trong nhà hàng tối nay không?” Cô ả vẫn tránh nhìn vào Julie, thay vì vậy cô ta lại nhìn đăm đúi riêng một mình Travis

bằng đôi mắt mở to.

“Không, cảm ơn cô,” anh nói, gõ gõ mấy đầu ngón tay trong khi đợi ký tên lấy phòng.

“Và người... đi cùng ngài,” cô ta lặng lẽ hỏi. “Cô ấy sẽ ở chung với ngài trong suốt thời gian ở lại đây chứ?”

“Hả?”

“Vâng,” Julie trả lời thay anh, tỳ cánh tay lên quầy tiếp tân trong lúc cô nhìn chăm chăm vào cô ả giờ đây đang quan sát cô đầy cảnh giác. “Tôi sẽ ở chung với anh ấy trong suốt thời gian ở lại đây, bởi vì tôi không phải là ‘người đi cùng’, mà là vợ của anh ấy.”

“Tôi hiểu rồi,” cô gái thì thầm, bây giờ vội vàng điền thông tin chi tiết đăng ký phòng.

Travis khẽ cắn má trong của mình và thích thú thưởng thức màn kịch khi Julie dập tắt ngúm cái trò ve vãn trơ trẽn kia. Có điều gì đó hấp dẫn như quý khi quan sát cô hăm hờ tung độc chiêu trên tình trường. Và anh phải thừa nhận sự thật là cô không hề sợ sệt mà đứng ra bảo vệ quyền lợi cho bản thân.

“Mà thôi,” Julie nói một cách kiên quyết. “Chúng tôi sẽ không cần cô đặt bàn giúp đâu, cảm ơn cô rất nhiều.”

“Tất nhiên rồi ạ, thưa phu nhân.” Cô ả thì thầm, cúi gầm mặt xuống để né tránh tia nhìn lạnh như băng phóng ra từ đôi mắt xanh lá của Julie.

Cô đã ghi được điểm của mình, giọng Julie cất lên êm ái. “Bây giờ, nếu cô không phiền, chúng tôi đang đi hưởng tuần trăng mật và rất muốn đến phòng mình.” Sau đó cô dựa người vào Travis và rê những ngón tay của mình khắp phần trước áo sơ mi của anh quá mức cần thiết.

Và cứ như thế, từng chút từng chút khoái trá cuối cùng đều bị rút cạn khỏi cơ thể anh và thay vào đó là một luồng nhiệt đủ mạnh làm hai mắt anh mờ đi. Ngay cho dù biết cô đang diễn kịch, nhưng Travis phải rít lên một hơi khi cơ thể anh thậm chí còn căng ra hơn nữa. Khi thật, nếu cô ấy cứ làm thế mãi, chắc anh sẽ khổ sở lê bước đến thang máy cho coi.

Anh nhìn xuống đôi mắt xanh lá của cô, và nhận thấy cô hoàn toàn biết rõ

mình đang làm gì với anh. Cô dùng đầu lưỡi liếm khắp môi dưới và mọi thứ trong anh căng cứng. Cô ta đang giữ trò quái quỷ gì thế?

Khẽ liếc nhìn về hướng cô tiếp tân lần nữa, Julie mỉm cười rồi thở dài nói, “Tôi chắc là cô hiểu chúng tôi vô cùng ao ước được... ở riêng một mình.”

“Vâng, vâng tất nhiên.” Điều bộ ve vẫn tán tỉnh cuối cùng của cô ả biến mất và cô ta vội vàng điền nốt phần còn lại trong tờ đăng ký.

Julie vẫn đeo dính cứng bên người anh và Travis tự bảo lòng cả hai người có thể chơi trò này được. Ngay khi ký tên và nhận được chìa khóa phòng mình, anh vòng cánh tay quanh cô, kéo cô sát vào lòng và hôn cô thật nhanh và sâu.

Nụ hôn đó làm cháy bỏng cả huyết mạch của anh, khiến cho thẳng nhóc của anh căng cứng đến mức muốn nổ tung và làm Julie ú ớ không thốt nên lời. Mục tiêu đã hoàn thành.

“Cám ơn cô.” Anh nói, gật đầu chào cô tiếp tân trước khi dẫn Julie đến thang máy.

Miệng của Julie vẫn còn nóng bừng một giờ sau đó.

Y như thể cô vẫn còn cảm nhận được môi của Travis ấn vào môi mình.

Thôi được, đúng là cô không thích cái cách ả ở quầy tiếp tân đó cứ liếc mắt đưa tình với Travis y như là Julie không hề đang đứng ngay sát bên anh vậy. Mặc dù vậy, có lẽ cô không nên phô trương quá mức sau khi làm ả đó tuyệt vọng. Việc trêu ghẹo Travis cũng giống như kiểu “mỡ treo trước miệng mèo”.

Chả trách sao sau đó anh hôn đáp lại cô. Mà điều ngạc nhiên là luồng nhiệt và nhu cầu thoát tăng lên đột ngột khẩn thiết xuyên suốt khắp người cô ngay đúng khoảnh khắc miệng anh đòi hỏi hôn lên miệng cô.

Liệu anh có cùng cảm giác giống cô không?

Hay anh chỉ giả vờ thôi?

Tất nhiên là anh giả vờ rồi, cô thầm trách bản thân mình. Anh đang đóng vai làm chồng và cũng diễn kịch tốt đã man. Cô cố gắng tập trung vào nhiệm vụ sắp tới, nhưng một khi soạn xong đồng quần áo, cô lại suy nghĩ lung tung về những điều mà bản thân mình thậm chí không nên cân nhắc.

Nhưng liệu cô có nhìn được nếu cơ thể mình đang hừng hực lửa?

Ôi, trời. Cô có lẽ đã gặp phải một rắc rối nghiêm trọng nào đó

Rời khỏi phòng ngủ xa hoa hai giường nhỏ, cô bước vào phòng khách và dừng lại ở bậu cửa để chiêm ngưỡng quang cảnh. Căn phòng thật rộng và dài, được trang trí vô cùng tao nhã. Bốn chiếc ghế trường kỷ thấp sát đất màu trắng được bố trí vòng quanh một lò sưởi bằng đá hình tròn đang đặt giữa phòng. Một ti vi màn hình phẳng được treo trên tường. Ở tuốt đằng kia có một quầy bar to đùng chất đầy rượu vang và rượu nhẹ (rượu được làm từ trái cây ướp lên men), và những bức tranh được tô điểm trên hầu hết những bức tường màu vàng dịu còn lại.

Mấy tấm thảm màu sắc tươi tắn được đặt rải rác khắp sàn gỗ màu mật ong bóng loáng, và những cánh cửa dẫn ra ban công to gần bằng cánh cửa trong phòng ngủ của cô. Một luồng gió mát lạnh từ đại dương gần đấy thổi vào và mang theo cả hương vị biển cùng mùi thơm nồng nàn của những bông hoa nhiệt đới xung quanh khách sạn tuyệt đẹp này.

Đứng dưới mái hiên, Travis đang chờ đợi, lưng anh quay về phía cô và phòng của họ. Nhìn anh từ đầu xuống chân, cô bỗng thấy một sự lôi cuốn hấp dẫn dấy lên trong mình. Thật là khó chịu. Anh đã vút bỏ áo vét, cà vạt và bây giờ mặc độc chiếc quần tây và áo sơ mi trắng mỏng. Mái tóc sẫm của anh rơi bù trong gió khi anh rót rượu sâm banh đang ướp lạnh trong xô đá vào hai ly.

Buộc bản thân phải cứng rắn, Julie hít cằm lên và bắt đầu bước tới, tiếng gót giày gõ trên sàn là thứ âm thanh duy nhất vang vọng trong phòng. Cô bước ra ngoài mái hiên và ngay lập tức cảm nhận được làn gió mát vây lấy mình. Cả hai cánh tay bỗng dựng nổi hết da gà, nhưng cô chẳng màng đến. Thay vì thế, cô lại tập trung nhìn vào những ánh đèn bên dưới và bầu trời tối sẫm trên đầu.

“Soạn đồ xong rồi à?” Travis hỏi.

“Ừ,” cô nói, nhận lấy ly rượu anh đưa và nhấp một ngụm. Ly cốc tai cô uống

trên máy bay vẫn còn dư âm và cô thật sự cần ăn chút gì đó trước khi lại uống tiếp thứ khác vào bụng. Nhưng cô liếc nhìn xuống mấy bịch bánh Munchies[2] mà anh đã gọi từ chỗ phục vụ phòng vì biết rõ cô không thể nuốt trôi bất cứ thứ gì khác lúc này. “Nơi này đẹp thật.”

[2] Bánh Munchies:

images

“Ừ, đẹp thật.”

“Tôi đoán là anh thường đến đây lắm.” cô nói.

Anh nhún vai. “Khách sạn của gia đình mà. Ai cũng đến đây thường hết.”

“Ừ-hừ,” cô nói, lại uống tiếp một ngụm rượu sâm banh nữa. “Và tôi cũng đoán anh thường có ‘người đi cùng’?”

“Em ghen à?” anh hỏi, quay đầu sang nhìn cô. Một bên chân mày đậm như sơn lên và cơn gió luồn vào tóc khiến anh trông dịu dàng và yếu đuối hơn.

Travis King?

Mà yếu đuối ư?

“Không hề, tôi không hề ghen,” cô nói. “Nếu ghen thì đúng là ngực phải không? Không giống như chúng ta thực sự -”

“Kết hôn?” Nụ cười của anh biến mất trong nháy mắt. “Không, tôi nghĩ là không. Đây mới là lý do chúng ta ở đây. Và ngày mai tôi sẽ nói chuyện với em họ Rico của tôi về vấn đề đó. Nhắm coi ai có thể thu xếp thủ tục li dị cho êm xuôi.”

“Tuyệt thật.” Cô bước tới trước hàng rào sắt và tỳ một tay lên bề mặt mát lạnh. Sau khi nhấp thêm ngụm rượu sâm banh nữa, Julie cảm thấy hơi gas xộc thẳng lên đầu mình, nhưng có thể điều đó hóa ra lại tốt.

“Tôi phải công nhận em đúng là một diễn viên giỏi,” Travis chỉ ra.

“Hừm?”

“Màn kịch mà em đóng giả trước mặt cô tiếp tân ở tầng dưới suýt nữa làm tôi tin em thật sự là người mới lập gia đình vô cùng hạnh phúc.”

“Ừ, thì,” cô nói, tự hỏi lòng sao ly rượu của cô lại trống trơn chỉ trước khi Travis với tay ra đổ rượu vào. “Cô ta làm tôi thấy bực thôi.”

“Tôi đoán còn hơn vậy nhiều ấy chứ.”

“Còn anh thì khoái chí phải không,” cô nói, lại nhấp thêm một ngụm, để hơi gas trôi xuống cổ họng và chảy rần rật trong máu mình.

“Ừ, đúng là thấy khoái thật,” anh nói, uống cạn một hơi hết ly rượu. Anh rót thêm rượu vào ly mình và nhấp một ngụm rồi mới nói nữa. “Nhưng tôi đã phải bản khoản.”

“Bản khoản chuyện gì?” Trời ạ, cảm giác ở ngoài này dễ chịu thật, được cảm nhận gió trên làn da còn rượu sâm banh chảy trong máu. Và cô cũng cảm thấy ấm áp khi nhìn Travis nữa. Đại loại như một luồng nhiệt nóng bức đang ngự trị sâu thẳm trong cô. Nguy hiểm quá, Julie. Ôi, im đi, cô ra lệnh cho giọng nói bên trong đang quấy rầy mình.

“À thì, kỹ năng diễn xuất của em,” anh lên tiếng, đi vòng qua cái bàn nhỏ đến đứng gần cô.

Julie uống sạch rượu sâm banh của mình và liếm môi khi cơ thể cô bắt đầu rạo rực. Cô không say, nhưng lại cảm thấy khá tốt. “Nó sao?”

“Nếu em không diễn đạt đến thế, có lẽ từ đầu đến cuối em chỉ giỡn chơi với tôi thôi, Julie.”

Cô thở phò ra, cảm thấy chán nản. Nếu anh còn tiếp tục tin như thế, vậy thì năm nay sẽ khổ sở cho coi. “Tôi đã bảo là không giỡn, Travis, tôi không làm như vậy.”

“Tôi muốn tin em,” anh nói rồi vươn tay ra trêu đùa một bên dây áo đầm của cô. “Nhưng tôi nghĩ mình cần chút ít thuyết phục.”

“Tôi không biết phải nói thêm lời nào nữa.”

“Không cần nói.”

“VẬY CHỨ...”

Anh trượt một bên dây áo của cô xuống vai và ve vuốt ngón cái khắp làn da cô. Tia nhìn của cô khóa chặt lấy ánh mắt anh, Julie hụt hơi và máu trong người cô bắt đầu chảy rần rật, dồn dập, nóng bỏng và khẩn thiết.

“Hôm nay tôi đã trả một trăm ngàn đô la để cưới em,” Travis nói, cúi đầu xuống hôn lên đôi vai trần của cô.

Julie hít vào một hơi.

“Còn bây giờ,” anh nói, vươn thẳng ngón tay mình ra trượt dọc viền áo ngực của cô, luôn sâu vào ve vuốt khe hở giữa hai bầu ngực. “Sao em không cho tôi xem những gì tôi đã trả tiền nhỉ?”

Chương 5

Julie chỉ nhìn anh chằm chằm nhưng lại cảm giác như dài bất tận. Cú sốc đã khiến cô thấy chệnh choáng đôi chút, nhưng khi nhìn anh, cô cảm nhận anh đang chờ đợi câu trả lời của mình. Để xem liệu cô có chấp nhận lời đề nghị này hay đứng ra chỉ trích anh không.

Anh không phải chờ lâu.

Tia nhìn của anh tối sầm lại, nóng bỏng và ghim chặt lấy ánh mắt cô, thách thức cô nhìn đi nơi khác. Cô đã không làm thế. Thay vì vậy, cô hít một hơi sâu, vẫn giữ tia mắt của mình khóa lấy ánh mắt anh và cất lời rất đổi ngọt ngào, “Bởi vì thực ra anh đã trả trăm ngàn đô cho tên Jean Claude... vậy sao không để tôi gọi điện cho hắn để hắn cho anh xem bất cứ thứ gì anh muốn?”

Tia thích thú ánh lên trong mắt Travis và một bên khóe miệng anh nhếch lên. “Trả lời hay lắm. Nhưng tôi không có hứng thú với gã người Pháp của em.”

Sự bất mãn tức tối sôi sùng sục bên trong cô, còn sôi hơn nhiều cả chỗ rượu sâm banh cô mới vừa uống. “Vì Chúa, hắn không phải gã người Pháp của tôi -” Cô ngừng nói bởi vì tia thích thú trong mắt anh lúc này thậm chí còn sáng hơn nữa. Sự bất mãn chuyển hướng sang bối rối. “Anh đang cười nhạo tôi đó hả?”

“Không phải cười nhạo, chỉ cười thôi.”

“Cười gì?”

“Về chuyện làm thế nào chúng ta cuối cùng lại ở đây cùng nhau, bất kể gã người Pháp của em -”

Cô mở miệng định phản đối, nhưng anh nhanh chóng chặn lời. “Và làm sao hai ta lại uống quá nhiều rượu thế này,” anh nói, “Với lại người em thơm quá mức làm anh muốn điên lên.”

Hai nụ hoa của cô se cứng lại.

Trời phật thương xót cô với, anh chả phải cố gắng tí nào thế mà cơ thể cô đã nhảy cẫng lên vui sướng.

“Còn nữa -” anh thêm vào, thọc sâu ngón tay trở xuống khe hở giữa ngực cô lần nữa. “- em trông thật xinh đẹp. Chiếc váy này... thật tuyệt. Khiến anh bị xúi giục muốn cởi phứt nó ra khỏi người em và khám phá tất cả những nơi thâm kín của em.”

Cô run rẩy. Còn anh lại đứng quá gần. Quá ấm áp. Hơi thở quá đối diện ngọt của anh phả vào mặt cô và ngọn lửa trong đôi mắt anh giống như chất gây cháy, dễ dàng khơi dậy ngọn lửa tương tự bên trong cô.

Lúc không có quyền rũ cô, anh cũng gần như hấp dẫn không thể cưỡng nổi. Nhưng đến khi cô làm thế, anh thật trái khoáy hết chỗ nói. Ngón tay anh ve vuốt hai núm vú cô và đầu óc vốn đã mơ màng của Julie bắt đầu mù mịt hoàn toàn.

“Ừm, Travis?” Miệng khô khốc và nhịp thở trở nên khó khăn, những hơi thở hỗn hển gấp gáp thật sự đang tăng dần lên trước tất cả mọi chuyện nông cuồng này.

“Ồi?” Anh hôn vai cô lần nữa.

Ồi, anh đúng là có cái miệng thật tuyệt vời.

“Ừm...” Cô thật sự cố suy nghĩ, nhưng bỗng dừng lại khó vô cùng. Những đầu mút thần kinh của cô nháy đèn sáng trưng y như khu giải trí ở Las Vegas và nụ nhỏ của cô ẩm ướt, nóng rẫy và ôi, quá sẵn sàng đến mức nhức nhối, đến nỗi trí não cô nhận ra tối nay nó sẽ không nạp thêm điều gì nổi nữa, Thế là nó “ngủ”.

Tuy nhiên, Julie đã cố suy nghĩ. Một khắc trước đây, cô hoàn toàn không thể nhớ nổi điều này dường như lại quan trọng đến vậy. Môi và lưỡi anh di chuyển trên bờ vai trần của cô, hai viên răng của anh cạ nhẹ vào làn da cô, khiến cho từng đợt sóng kích thích vỗ mạnh vào khắp nơi trên cơ thể cô. Y như hậu quả sau cơn động đất, tất cả mọi thứ dường như có chút đảo lộn.

Nhưng cuối cùng, một ý nghĩ mong manh đơn độc vụt qua trong tâm trí và Julie chụp lấy nó. “Đúng rồi, đúng rồi, Travis...”

“Mmm...” Anh hôn một bên cổ cô và Julie khẽ nghiêng đầu mình sang bên kia để chắc chắn anh có thể chăm sóc đến từng centimet da thịt chưa được mơn trớn của mình.

“Chúng ta, ờ, chúng ta đã đồng ý,” cô nói, gắng sức hít lấy không khí trong khi cô bám víu vào ý nghĩ còn con đến tuyệt vọng. “Đồng ý điều khoản không quan hệ trong cuộc hôn nhân này. Anh nhớ không?”

“Không,” Anh thì thào, hôn dưới cổ cô cho đến khi mấy ngón tay Julie co quắp lại. “Không nhớ gì hết.”

Lúc này lưỡi anh có phải trên cổ cô không? Đang liếm và nhấp nhấp cô. Ôi, cha mẹ ơi. “Nó là ờ... trong cái ờ...” Cái đó gọi là gì nhỉ? “Bản hợp đồng! Phải rồi. Nó nằm trong bản hợp đồng.”

Mấy đầu ngón tay của anh mơn trớn khắp hai đầu ngực và núm vú của cô thậm chí se lại cứng hơn, chúng háo hức chờ đợi sự chăm sóc đầy nhiệt tình của anh.

“Tụi mình luôn có thể thương lượng lại hợp đồng,” anh nói, trượt bàn tay rảnh rang của mình trên tấm lưng trần lên gáy cô. Những ngón tay của anh chà xát, vuốt ve, và luồn vào mái tóc cô. “Nếu muốn...”

Cô rên lên và nhắm nghiền mắt lại, tận hưởng cảm giác được mỗi mình anh bao lấy mình. Cơ thể anh ép thật sát vào người cô và rõ ràng là bộ phận đàn ông của anh cương cứng ấn vào hông cô. Một tay trên ngực cô, còn tay kia vuốt ve cổ cô, lưng cô, anh đang làm cô vô cùng hưng phấn. Cắt đứt dòng suy nghĩ của cô bằng những thao tác quyến rũ tuyệt vời khiến cô hụt hơi.

“Ôi, trời ơi.” Cô hít hơi, đẩy nó xuống hai lá phổi đang căng đầy không khí, và khi thở phò ra lần nữa, cô mở mắt nhìn anh. Anh ngẩng đầu lên, đôi mắt nâu sậm của anh khó lấy cô với một xúc cảm mãnh liệt nóng bỏng mà cô chưa bao giờ nhìn thấy trước đó, cô cảm nhận được luồng hơi nóng bức như những ngọn lửa kia chạm tới cô, nhấn chìm cô. “Vậy mình có muốn không?” cô hỏi. “Ý em là, thương lượng lại?”

“À,” anh nói, trượt bàn tay từ cổ dọc xuống xương sống tới đường viền hông cô. Anh khẽ xoa xoa, vuốt ve, và cúi xuống hôn cô, rồi dùng đầu lưỡi liếm môi dưới trước khi thông thả ngẩng lên nhìn vào ánh mắt đắm đuối của cô. “Thật ra anh nghĩ tụi mình thương lượng lại đi.”

“Được rồi,” cô thì thào, dựa hẳn vào anh, để cho anh thấy rằng cô cũng rạo rục như anh. Rằng cô muốn anh cũng nhiều như anh muốn cô. “Vậy... thương lượng nào.”

“Ừ.” Anh hôn cô, tuột dây áo xuống và lộ trần bộ ngực cô trước ánh mắt đói khát của mình. Da thịt tiếp xúc với khí trời lạnh lạnh miền biển làm Julie rùng mình, nhưng cô không thể điều khiển nhiệt độ được kia mà. Mỗi một tế bào trong cơ thể cô đều háo hức chờ đợi điều sắp sửa xảy ra.

Khi anh ôm lấy hai bầu ngực cô trong tay và cúi xuống ngậm núm vú cô vào miệng, anh nói nhỏ, “Đây là đề nghị đầu tiên của anh...”

Julie rên xiết, và ôm chặt vai Travis như thể cô sẽ bị trôi bồng bênh nếu không có điểm tựa vững chắc này. Nhưng cô sẽ chết vì sung sướng mất nếu anh cứ để riết miệng nơi ấy.

Ngay khi ý nghĩ ấy chợt xẹt qua, anh ngừng lại, ngẩng đầu lên và nói, “Vào trong. Mình vào trong đi em.”

“Hả? Gì vậy?”

Anh liếc xung quanh như nhớ ra nơi họ đang đứng. “Em chưa biết mấy tay săn ảnh lén lút đến cỡ nào đâu còn anh thì không thích bị lên trang nhất, nếu em hiểu ý anh muốn nói.”

Cặp mắt cô tròn to khi hai tay che lấy đôi bông đảo trần và vội lách người vào phòng. Dựa lưng vào tường, cô đợi Travis đóng cánh cửa kiểu Pháp rồi giựt mạnh sợi dây kéo màn lại.

“Ồi trời ơi,” cô rì rầm, dán mắt vào anh. “Anh nghĩ có người ở ngoài kia... nhìn lén tụi mình? Chụp hình?”

Anh nhún vai, nhưng đôi mắt sâu xa hờ hững, phủ nhận lời gợi ý mập mờ về ý nghĩ ấy của mình. “Em đã thấy gì đâu.”

“Chỉ là -” Cô thở hắt ra và cố mặc áo vào cứ như che lại ngực lúc này biết đâu có thể xóa bỏ sự tiếp xúc trước đó của họ.

“Có lo cũng bằng thừa,” Travis nhẹ nhàng bảo. “Là lỗi của anh, đáng lý anh phải cẩn thận hơn.” Tay anh vuốt ve dọc theo vai cô, ngừng lại rồi kéo dây áo xuống. “Nhưng tại em ngon lành quá. Em thơm tho quá chi. Nhìn thật...”

Cơ thể Julie bỗng cháy lên lần nữa như không hề bị lụi tắt. Cô ngã dựa vào tường khi Travis cúi đầu xuống, lúc đầu là nuốt núm vú bên này trước, sau

đó đến núm vú bên kia vào miệng mình. Lưỡi anh lướt trên nụ hoa nhạy cảm, bú mút, và nhấm nháp. Anh dịu dàng dày vò cô. Chinh phục lớp tường bao của cô bằng sự khoan thai nhẹ nhàng. Rồi khi cô thở hỗn hển và run rẩy, anh đứng dậy, chiếm cứ miệng cô và làm cô bay lơ lửng thêm lần nữa.

Lưỡi anh quấn quýt lưỡi cô và mọi thứ trong cô trở nên nóng bỏng rò rỉ. Nơi ấy của cô trở nên nhức nhối muốn tan chảy, và cần có anh bên trong đến tuyệt vọng. Hồng cô uốn éo ép vào hông anh, và cậu bé của anh ấn mạnh vào người cô, để cho cô biết rằng anh cũng thèm khát dữ dội hết như cô.

Làm thế nào chuyện này lại có thể xảy ra, cô tự hỏi. Làm sao cô lại muốn biết nhiều về người này đến thế? Sao lại có đam mê quá mức với người cô đã coi là bạn mình? Sao cô lại có thể hoàn toàn mê đắm khi anh chạm vào cô?

Rồi cô thôi suy nghĩ. Thôi tự hỏi. Thay vì thế, cô đầu hàng trước ma lực đang tăng lên giữa họ.

Bàn tay anh bao phủ cổ cô và nghiêng đầu cô sang một bên. Anh nhấm nháp dọc xuống cổ, và sau đó lướt lên trên, để lại một vệt dài nóng bỏng ẩm ướt khi anh hôn và liếm lấy da thịt cô. Cô gắng sức hít thở, nhưng chẳng được tích sự gì cho lắm. Mà ai cần thở trong lúc đang tận hưởng chuyện này kia chứ?

Nhưng cô muốn hơn nữa. Cần hơn nữa. Cần được cảm nhận làn da anh dưới tay cô. Cần chạm vào anh cũng như anh chạm vào cô. Và muốn anh cảm nhận được những gì mà cô đang cảm nhận.

Lướt hai bàn tay lên ngực anh, cô giật phăng các nút áo sơ mi lễ phục của anh đến khi chiếc áo mở toang, làm vài khuy áo rơi xuống nền nhà. Rồi cô sờ vào làn da rắn chắc, căng cứng của anh, chạm vào chòm lông quăn nâu sẫm dưới ngón tay cô và cạ móng tay lên hai núm vú trơn mịn của anh.

Anh rên rỉ bên tai cô và hôn cô mạnh hơn, sâu hơn. Hơi thở của họ trộn lẫn vào nhau, lưỡi họ nhảy múa theo vũ điệu mà cả hai đều khao khát.

“Anh muốn em.” Giọng anh khàn đi, hụt hơi giống như anh chỉ vắt ra nổi bấy nhiêu từ đáy thoi. Sau đó Travis hạ tay xuống, kéo váy cô lên và xé toạc chiếc quần lót ren nhỏ xíu.

Julie hít thật mạnh rồi rên lên khi anh úp tay lên nơi thầm kín nhức nhối của

cô. Trượt một ngón, rồi hai ngón tay vào trong cô, anh đẩy vào thật sâu, thật nhanh, khiến đầu cô lắc lư. Khi hai ngón tay anh sục sạo bên trong cô, thì lưỡi anh liên tục xoắn xuýt lưỡi cô trong điệu vũ cuồng điên của ham muốn và đam m

Thân thể cô thít chặt khi anh mãi cọ xát vào điểm nhạy cảm và hai chân Julie run rẩy dữ dội khi cô cố gắng đến tuyệt vọng giữ thăng bằng trong lúc dâng mình cho những xúc cảm lạ thường đang phủ chụp lấy cô. Không biết bao nhiêu lần, anh mơn trớn cô rồi đẩy vào trong cô cứ như anh chẳng đợi nổi cơn cực khoái của cô vậy.

Nhưng càng cố xua bỏ cảm giác ấy, cô càng muốn kéo dài nó mãi đến tận khi mình còn có thể. Không thể tin được cách anh đang khơi dậy cơn nhục cảm trong cô. Cô cực kỳ muốn có anh, cần có anh. Cô chưa hề được trải qua cảm giác nào dù là rất mơ hồ như cảm giác này trước đây và cô muốn nhiều hơn nữa. Cô hạ tay xuống eo anh và mấy ngón tay dò dẫm thắt lưng, rồi đây kéo đến khóa quần anh.

Anh rút môi ra khi bàn tay cô bọc quanh anh. Mắt anh nhắm lại rồi mở ra và anh rít lên một từ. Là tên cô. “Julie...”

“Em muốn anh cảm nhận điều em cảm nhận,” cô thì thầm, mở mắt nhìn anh. Đam mê và khao khát nguyên thủy tỏa ra từ cô và cô biết anh cũng đang thấy những điều tương tự tỏa ra từ người mình. Cô phát sốt vì anh, thân thể cô hùng hực nóng từ trong ra ngoài. Như thể cơn sốt đang tàn phá khắp con người cô.

Cô ve vuốt anh, các đầu ngón tay lướt lên xuống dọc chiều dài, mơn trớn đỉnh đầu nhạy cảm, kinh ngạc vì sức sống mướt mà của anh. Travis hoàn toàn đứng lạng từ nãy đến giờ, hơi thở rối loạn của họ là thứ âm thanh duy nhất phá tan sự yên tĩnh trong căn phòng ngoại trừ tiếng nổ lách tách trong lò sưởi.

Anh nhìn xuống cô, dờn tay lên eo cô và nói, “Nhấc chân em lên.”

Cô không hỏi tại sao. Cũng không cần phải hỏi. Chỉ cần làm theo những gì mình cảm nhận. Nhấc chân lên, cô vòng chân quanh hông anh và anh dựa vào cô, ép cô vào tường, hai bàn tay ôm gọn hông cô.

Và trong khoảnh khắc sau đó, anh trượt vào cô, đẩy mình vào trong người cô.

“Ô, Travis...” Julie thở dài, vặn vẹo hông, uốn người áp vào anh khi cô giữ lấy mỗi một centimet diệu kỳ của anh trong mình. Cô nghĩ đây là lần xâm nhập tuyệt vời nhất khi tận hưởng cảm giác thân thể anh lấp đầy trong cơ thể cô.

Anh rên một tiếng dài và bắt đầu chuyển động, lúc đầu là chậm rãi, sau đó tăng tốc làm hông mình đẩy vào hông cô như muốn nghiền nát người ta. Cả hai cơ thể nhập vào rồi tách ra hết lần này đến lần khác khi căng thẳng cuộn trào và ham muốn dâng cao.

Cô cảm thấy nó đang tăng lên, biết cơn cực điểm có thể với tới của mình đã ở quá gần. Những cảm giác râm ran vút lên và nổi nhức nhối dễ chịu tăng cao ở phía trong gần như không thể chịu nổi. Sức lực của anh bao quanh cô, cơ thể anh lấp đầy cô và anh không ngừng nghỉ. Không thể ngừng. Cô chuyển động cùng anh, cơ thể cô chào đón anh, ôm siết anh, tạo ra sự ma sát tuyệt vời và thúc giục cơn khoái lạc phủ chụp lên cả hai người.

Và khi những cơn bùng nổ nhỏ nhỏ đầu tiên khuấy đảo trong cô, mắt Julie vụt mở to đến nỗi cô có thể thấy Travis khi cơ thể cô nổ tung thành cơn mưa ánh sáng, đầy sắc màu và cảm giác như trước đây cô chưa bao giờ biết. Ánh mắt say đắm của anh tối tăm, nóng bỏng, điềm tĩnh.

“Tới đi em,” anh thì thầm.

Và cô tới.

“Travis!” cô ôm anh, cánh tay choàng quanh cổ anh, đôi chân vắt chéo ngay cột sống anh. Cô kéo anh vào gần hơn, chặt hơn, giữ anh trong cô khi cơn sóng khoái cảm to lớn cuộn trào trong cô.

Cực đỉnh của cô đẩy anh đến bờ vực mất tự chủ và trước khi cơn thủy triều cuối cùng ập đến rồi rút đi, Travis hét gọi tên cô bằng giọng khàn khàn nén chặt và trút hết bản thân vào cô.

Khi cơn bão tình qua đi, máu huyết Travis vẫn cuộn âm vang trong tĩnh mạch. Anh nghĩ yêu cô sẽ làm đầu óc anh tỉnh táo, làm ham muốn giảm đi, sức lôi cuốn anh cảm nhận từ cô mất tác dụng.

Thật là sai lầm trầm trọng.

Julie rúc vào anh, đầu cô tỳ lên vai anh và anh lại ham muốn lần nữa. Hơi ấm của cô, đung chạm vào cô, phản ứng dữ dội của cô khi ân ái với anh, tất cả kết hợp lại khơi gợi thành ngọn lửa kích thích cháy rực bên trong anh. Không thể xoa dịu nỗi khát khao của mình đối với cô, mà ngược lại càng thổi bùng thêm lửa dục vọng. Anh quay lại đối diện với cô, hôn lên trán cô và làm bầm, “Anh chưa xong đâu.”

Cô ngẩng đầu, khẽ hôn phớt anh rồi thì thầm, “Em cũng vậy.”

Ngay tức khắc, cơ thể anh căng lên trong cô, cứng lại và nóng bỏng. Cô xoay trở trong tay anh, lắc lư hông mình và mọi thứ trong anh co lại chặt cứng. Anh khao khát cô. Còn nhiều hơn cả trước đây.

Quay lại, anh ôm siết cô, hai cơ thể vẫn còn gắn chặt với nhau rồi anh bước mấy bước đến chiếc ghế dài gần nhất và đặt cô nằm xuống. Bên cạnh là lò sưởi đang cháy, và ánh sáng cùng bóng lửa nhảy múa trên gương mặt cô tạo thành những hình dạng thay đổi không ngừng chỉ khiến cô càng lung linh hơn và xinh đẹp hơn.

Lần này Travis không muốn cái gì ngăn cách giữa họ nữa. Anh trượt dài cơ thể mềm mại của cô vừa đủ để cởi bỏ quần áo mình, sau đó anh cúi xuống trên người cô và giúp cô ưỡn người cởi vá. Rồi cô trần truồng, nằm đó trên chiếc ghế dài màu nhạt êm mềm và giơ tay với lên anh.

“Lần nữa đi, Travis,” cô khe khẽ khi anh sà vào vòng tay cô. “Đưa em lên đỉnh lần nữa rồi em sẽ làm anh thỏa mãn.”

Và anh không cần cô lặp lại.

Thân hình anh bao phủ cô, anh dồn sức nặng lên hai tay để hai bên đầu cô. Mắt cô mở to và rực sáng ánh lửa, màu xanh thẫm lấp lánh hòa cùng màu hoa vàng hấp dẫn và quyến rũ anh. Miệng cô sưng phồng vì những nụ hôn của anh và khi cô lè lưỡi liếm môi, anh cúi xuống bắt gọn.

Hai đôi môi quện vào nhau khi anh thỏa mãn từ tốn trượt vào trong cô. Anh đắm mình trong hơi nóng bằng sự thận trọng tỉnh táo mà anh mơ hồ cảm nhận. Mỗi một bản năng trong anh đều hét gào đòi có cô, bắt anh phải ở trong cô, nhưng anh vẫn giữ mình chuyển động chậm chạp, kéo dài khoái cảm, anh buộc mỗi phân da thịt cô phải biết kiềm chế.

“Travis -” Cô dứt miệng khỏi miệng anh và hít một hơi thật dài. Cô nâng

hông nhằm tìm cách để có anh trọn vẹn hơn, để anh ngập sâu hơn, xa hơn vào trong. “Em muốn... em muốn...”

“Anh cũng muốn.” Từng chữ trầm khàn, khàn đặc, ngân vang với ham muốn chột thoát ra khỏi anh. Bằng mỗi cử động, cô đã xé toạc bức vách chế ngự và ý chí của anh.

Anh chẳng mong có môi liên kết sét đánh này tồn tại giữa họ. Giờ đây, anh không thể tưởng tượng nổi sẽ làm được gì mà không có nó.

Travis cảm thấy cơ thể cô siết quanh anh, cảm thấy cơn co thắt nhẹ nhàng đầu tiên của những thứ cơ bên trong cô và nhìn thấy mắt cô vụt lóe lên kinh ngạc. Rồi anh buông thả bản thân mình, đắm chìm trong sóng mắt xanh và cơ thể ấm áp của cô.

Sáng hôm sau, Julie cảm thấy hoàn toàn thỏa mãn và lười biếng không thể tả. Cơ thể cô nhức mỏi nhưng cảm giác vô cùng dễ chịu và chỉ trong một hai giây, cô duỗi thẳng người trên giường và để bản thân hồi tưởng về đêm hôm qua.

Nằm gọn trong vòng tay Travis. Cảm nhận được thứ ma lực bộc phát giữa họ khi hai cơ thể chạm vào nhau. Ném trái những cơn rung động không thể tin nổi khi hai cơ thể họ hòa hợp. Và chỉ trong một hai giây ấy, cô tự cho phép bản thân mình cứ vờ như cuộc hôn nhân này là thật. Rằng hai người đều thật sự tìm thấy thứ gì đó tuyệt vời.

Nhưng chỉ sau một khắc, ảo mộng kia đã tan thành mây khói.

“Thật không tin nổi!” Tiếng quát tháo giận dữ của Travis truyền tới từ phòng bên cạnh.

Cô bật ngồi dậy trên chiếc giường ngoại cỡ trong phòng anh và lồm cồm bò ra khỏi nệm. Cô đứng khỏa thân ở đó một giây, ước gì có được chiếc áo choàng của mình. Sau đó cô nhún vai và khoác lên người tấm trải giường mà bọn họ đã “giăng cơ” suốt đêm qua. Nhẹ nhàng bước lên mép khăn trải giường khi di chuyển, Julie ngần ngại bước vào phòng khách.

Travis đứng im như một pho tượng trong một khoảng nhà đầy nắng được rót vào phòng qua những ô cửa kiểu Pháp đang mở toang. Một chiếc xe nhỏ chạt

đây cà phê, trái cây tươi và nhiều loại bánh ngọt dành cho điểm tâm sáng bị quên lãng đặt kế bên anh. Anh cầm trong tay tờ báo mà vẻ mặt vô cùng giận dữ khi nhìn trùng trùng vào trang đầu tờ báo

“Travis?”

Tia nhìn của anh bắn về phía cô và cô quan sát khi cơn tức giận trong mắt anh thay đổi từ chỗ khác thường, khắc nghiệt hơn thành một xúc cảm dễ nhận biết. “Chúng ta gặp sự cố.”

“Vâng, em có nghe,” cô nói, kéo tấm trải giường qua khi cô bước đến hướng anh. “Có gì không ổn à?”

“Mà có chuyện gì?” Khi cô đến đủ gần, anh xoay tờ báo trước mặt cô.

“Ồi, trời đ - ” Bàn tay rảnh rang của cô giựt lấy tờ báo và nghiêng tấm hình trắng đen choán gần hết trang đầu ra dưới ánh nắng. Nhưng cô thật sự không cần làm rõ hơn nữa.

Một tiêu đề màu đen to tướng. Vua Và Nữ Hoàng Mới Của Ngài. Cô e dè trước tiêu đề đó và băn khoăn vô ích không biết đó có phải là biệt danh mới của mình trong giới truyền thông không. Nhưng khi liếc xuống dưới hơn và thấy bức ảnh bên dưới tiêu đề, thì danh hiệu Nữ Hoàng trở thành thứ mà cô ít lo lắng nhất.

Bức ảnh rõ như ban ngày và chi tiết vô cùng, như thể tay săn ảnh có lẽ đã ở trong phòng với họ. Hay đúng hơn, là ở ngay dưới mái hiên.

Trong bức hình, cô và Travis bị chụp đúng ngay khoảnh khắc cơn dục vọng của họ trỗi dậy. Đầu cô ngửa ra sau trong trạng thái mê mê khi hai tay anh khum lấy hai bầu ngực còn miêng thì đang trên cổ cô.

Nhìn họ giống y một con ma cà rồng và nạn nhân của hắn trong mấy phim XXX. Ôi trời là tờ báo này cũng còn tình người đã tô một lần đen ngang bộ ngực trần của cô.

Bọn họ đúng là xuất sắc không thể tả!

Ôi trời ơi, mẹ cô sẽ biết tin này chứ? Bối rối tràn ngập và cô thấy như hơi nóng đang xông lên hừng hực như một đám cháy. Tia mắt của cô chiếu lên anh. “Em không thể tin được.”

“Chào mừng em đến thế giới của anh,” anh làm bầm, rồi cào một tay vào mái tóc dày, sẫm màu của mình. Quay nghiêng người, anh rót cho mỗi người một tách cà phê bốc khói và đưa một tách cho cô.

“Đám săn ảnh chết tiệt,” Anh lắc đầu, hớp một ngụm cà phê và nói, “Đây là lỗi của anh, Julie. Lẽ ra anh không nên để người ta có cơ hội nhìn thấy mình, nhưng anh lơ là và -”

“Cả hai đứa đều lơ là,” cô thì thầm, hướng tia nhìn trở lại bức ảnh mà Travis đang mơn trớn cổ của cô. Cô hầu như không thể nào nuốt trôi cà phê của mình và hơi lo chất kích thích của cà phê sẽ chỉ làm tầm nhìn của cô càng rõ hơn, khiến bức hình thậm chí còn tệ hơn nữa.

“Ừ, nhưng em không quen sống trong thế giới nổi tiếng. Anh đáng lẽ nên nghĩ tới. Nên nhớ ra ống kính chụp ảnh từ xa mới phải, khôn khiếp thật.”

Nhìn lên anh, Julie thấy anh vừa giận dữ vừa tuyệt vọng. Có thể không phải là một sự kết hợp hay ho. “Không phải lỗi của anh, Travis. Chuyện xảy ra như thế nào không quan trọng. Vấn đề là nó đã xảy ra. Anh không thể -” cô vẫy vẫy tờ báo, rồi quẳng phịch nó xuống bàn và chăm chú uống cà phê của mình “kiện họ hay làm gì được sao?”

“Vô ích thôi,” anh buồn rầu nói. “Chỉ tổ gây thêm chú ý. Nếu chúng ta may mắn, thì chuyện này chỉ lòng vòng trong mấy tờ báo địa phương và không bị mấy chi nhánh báo lớn hơn moi được.”

“Ừ,” cô nói, thoáng nhắm mắt lại. “Em may mắn ghê.”

Anh liếc cô một cái và có vẻ như chú ý đến những gì cô đang mặc - hay chính xác hơn, cô chẳng mặc gì sất. Di chuyển đến cánh cửa kiểu Pháp, anh đóng chúng lại, rồi kéo cái sọt mây tấm màn qua. “Không ‘quà cáp’ gì nữa cho lũ săn ảnh,” anh nói.

“Đúng.” Cô một tay túm chặt tấm trải giường hơn, tay còn lại cầm tách cà phê. “VẬY, chúng ta giải quyết sao với mấy chuyện này đây?”

“Anh sẽ bảo mấy tay luật sư liên lạc với hãng báo trong thị trấn này -”

“Nhưng em tưởng kiện tụng sẽ -”

“Không phải lúc. Nhưng mà ông ta sẽ tuôn ra ‘ngôn ngữ đặc biệt’ của luật sư tặng bọn họ một bài giáo huấn ra trò.”

Ồ, được đấy, cô luôn hình dung ra đám săn ảnh bị ‘thuần hóa’ khi người nào đó chỉ có ngòi ghế và quả phạt bọn họ. Nhưng chẳng ích lợi gì khi bôi thêm những câu nói ân ý vào ngọn lửa ‘nhiệt tình’ của họ. “Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Anh xem giờ trên đồng hồ đeo tay mạ vàng của mình. “Anh sẽ đi gặp em họ Rico của anh trong ba mươi phút nữa. Cậu ta đã chỉ anh mấy vị thẩm phán lo việc xóa bỏ hôn ước trước của em nhanh gọn và êm thấm.”

“Ok,” Julie nói khi đã đi được nửa đường. “Cho em mười lăm phút. Em sẽ tắm rửa, thay quần áo và lên đường.”

“Không cần,” anh sảng giọng, uống xong cà phê của mình. “Em chỉ việc ngồi yên. Anh sẽ lo mấy vụ dàn xếp này.”

“Ngồi yên á?” cô lặp lại, không tin nổi là âm giọng của mình.

“Ừm.” Anh bước đến chiếc bàn gần đấy, nhặt lấy rờ một và ấn nút. Màn hình ti vi to đùng chợt hiện ra những hình ảnh lập lờ. “Mướn phim về coi, đi mát xa, đi bơi. Hay, có một khu mua sắm dưới đất. Em cứ việc đi mua sắm.”

Julie nhìn đăm đăm vào anh, vì kinh ngạc. Anh thực sự nghĩ cô sẽ chung diện cho hợp một, sang trọng và đóng vai một cô vợ giàu có lười biếng trong khi anh phải ở ngoài dọn dẹp quá khứ và sắp đặt cho tương lai của cô ư?Ồ, không đời nào lại có chuyện đó xảy ra.

“Ừ hử,” cô nói, “Đi mua sắm. Mát xa. Đó là cách mấy người đàn bà anh đem đến đây giết thời gian phải không?”

Hắn là anh nhận ra điều gì đó trong tông giọng của cô bởi vì anh đã quay đầu lại nhìn cô, chữ bôi rôi in rõ trên khuôn mặt anh. “Ừ,” anh thừa nhận. “Tất cả họ dường như đều thích hưởng thụ bản thân. Sao em lại không chứ?”

Tất cả bọn họ ư?

Tất nhiên là tất cả rồi, cô nhủ thầm. Travis có lẽ đã đem hàng tá phụ nữ đến cái khách sạn này. Đến đây phòng này. Tất cả bọn họ đã ‘chơi trò yêu đương’ trên chiếc giường đó với anh và - ôi, cô chẳng muốn suy nghĩ về chuyện đó ngay lúc này.

Chả trách sao ở dưới quây tiếp tân lại thử giờ trò vờn ong gheo bướm với anh. Theo nhận thức của mình, Julie chẳng khác gì hơn một ả đàn bà mới nhất trong hàng ngũ “người đi cùng” xô bồ dài ngoằng của Travis.

Chà, Julie này có khác biệt đấy. Cô có thể không phải là người phụ nữ trong mơ của anh, nhưng dù sao cho tới thời điểm hiện tại, cô ít ra cũng là vợ anh. Không nhiều thì ít. Và cô sẽ không để mình bị đối xử như hạng gái “chân dài óc ngắn” tìm cách giữ khư khư ba cái thẻ tín dụng của anh trong tay.

“Tôi không đến đây để mua sắm. Hay đi mát xa. Hoặc làm ba cái trò mà đám đàn bà của anh vô cùng thích làm,” cô nhắc anh nhớ. “Tôi đến đây để sửa lại sai lầm trong quá khứ của mình.”

“Nó đang được xử lý,” anh nói, nhìn lại ti vi đang chiếu một trận chiến trên không chỉ toàn thấy tia lửa và ánh sáng nhấp nháy.

“Anh xử ư.”

“Phải, anh xử.”

Julie nhìn anh chăm chăm. “Nhưng anh chả có dính dáng gì hết, Travis. Toàn bộ chuyện này liên quan đến tôi.”

“Julie, em suy nghĩ nhiều quá rồi. Em mệt mỏi bất mãn và anh chắc chắn cú điện thoại về hãng báo đã đánh thức em, khiến em thêm buồn phiền.”

Cô hầu như có thể thấy anh đang vỗ về an ủi mình. Cô hít một hơi thật sâu thật dài và làm bùng lên ngọn lửa giận đang sôi âm ỉ bên trong. “Cho nên ý anh là tôi chỉ nên ngồi yên đây, tránh chỗ mũi vào và không phải lo lắng cho nhúc đầu nhúc óc về chuyện ấy ư?”

Dường như cuối cùng cũng hiểu được ẩn ý trong âm giọng của cô, anh quay đầu lại cau mày nhìn cô. “Anh có nói vậy đâu.”

“Nhưng anh ám chỉ thế.”

“Vì Chúa, Julie...”

“Quên đi, Travis,” cô nói, tiến đến hướng phòng ngủ vào phòng tắm. “Có thể anh tưởng mình chỉ lấy một phụ nữ nhút nhát tạm thời thôi, nhưng thật ra

anh đã lấy được một cô vợ có chính kiến riêng của cô ta đây.”

“Em chỉ làm vụ việc rắc rối thêm,” anh gọi với sau lưng cô.

Cô dừng bước ngay cửa phòng ngủ của mình và nhìn anh qua vai. “Anh nhớ dùm, tôi đã tin Jean Claude lo thủ tục ly dị mà không cần sự can thiệp của mình. Giờ nhìn xem chuyện vỡ lở ra như thế nào.”

“Anh không phải tên Pierre đó.”

“Đúng, anh không phải,” cô nói, kéo tấm trải giường cao qua ngực mình một chút. Cô cảm thấy mình giống hệt một đứa ngốc đi nói chuyện này trong khi chẳng mặc gì ngoài tấm trải giường. “Anh là Travis King, quen hành xử theo cách của mình và khiến người ta phải hét to ‘cao bao nhiêu?’ khi anh kêu ‘nhảy đi’. Báo cho anh biết, tôi sẽ không nhảy. Vì vậy nếu anh nghĩ tôi sẽ đi tin gã nào khác giải quyết một chuyện quan trọng như thế mà không có tôi tham gia, thì anh lầm to rồi đấy. Tôi sẽ sẵn sàng trong mười lăm phút nữa.”

Chương 6

“Có xe chờ anh ở ngoài đó. Tài xế sẽ chờ anh đến gặp Thẩm phán Hernandez.”

Travis gật đầu. Em họ của anh, Rico King, đứng ở ngoài tiền sảnh thông thoáng, bóng loáng của khách sạn như Thần Chết đến dự tiệc cưới. Giữa sắc lam nhạt và màu sắc rực rỡ tươi sáng, Rico mặc màu đen anh ưa thích. Áo sơ mi đen dài tay, quần jean đen, rồi đôi giày đen. Mái tóc đen rũ xuống trên cổ áo và cặp mắt đen, lúc bấy giờ, ánh lên nét thích thú.

“Có gì vui à?” Travis hỏi.

“Thấy anh với cô dâu mới cưới -” Rico nhún vai, nói “- làm em vui ghê.”

“Rất hân hạnh,” Travis lầm bầm và nghiêng người nhìn qua Julie đang đứng ở tủ kiếng quầy lưu niệm mua một hộp singgum trước khi họ đến văn phòng thẩm phán. Anh không thể làm cô đổi ý và cô đã tắm rửa và sửa soạn thật nhanh, anh không bỏ cô lại mà đi được. Ngoài ra, anh hiểu tính của Julie, cô đơn giản sẽ bám theo anh nếu anh thử bỏ cô lại.

Cô mặc một chiếc váy hai dây màu vàng nhạt với phần váy hơi xòe. Đôi chân trần dài miên man mịn màng và trông thật đẹp nhờ cô mang đôi giày cao chót vót màu be. Trong tích tắc, tâm trí anh quay vụt lại đêm hôm qua, khi đôi chân dài đó của cô khóa chặt hông anh và y như hôm qua, cơ thể Travis lại nóng lên và đầy ham muốn.

“Cô dâu của anh là người đẹp đó,” Rico nói với anh.

Travis nhăn mặt. “À. Anh đoán là vậy.”

“Anh đoán á?” Rico vỗ vỗ lưng anh. “Để em cam đoan với anh, chỉ cần anh hối hận vì lễ cưới vội vàng này em sẽ vui sướng chạy đến an ủi cô vợ đau buồn của anh liền.”

Ý nghĩ Rico ở đâu đó gần Julie làm anh nóng máu. “Để cô ấy yên.”

Ông em họ của anh cười lục khục. “Em đụng trúng tính chiếm hữu thì phải?”

“Em đụng trúng vợ anh thì có. Thôi dẹp đi.”

“Đương nhiên.” Rico giơ hai tay đầu hàng. “Là lỗi của em.”

Travis hít vào một hơi rồi vội thở phò ra. Khi Julie vừa mỉm cười vừa tiến về phía hai người, anh tự nhủ mình không phải là kẻ chiếm hữu. Dù vậy anh lại để tâm đến ánh mắt của vài gã đàn ông trong tiền sảnh dõi theo những sai chân của Julie trên nền gạch bóng loáng. Anh chỉ diễn vai ông chồng tận tụy mà thôi.

Chỉ thế thôi.

Cô không nói được tiếng Tây Ban Nha, Travis nghĩ. Cái ưu điểm này đã cứu cánh cho tất cả mọi chuyện.

Julie đã đòi đi theo anh cho bằng được, nhưng chỉ ít cô không được tham gia vào cuộc trò chuyện giữa anh với ngài thẩm phán vùng. Dù chắc chắn ông này nói tiếng Anh, Travis liền một mực nói tiếng Tây Ban Nha. Không phải là anh không quan tâm đến những đề nghị của Julie. Mà thực chất là không hề có. Anh chỉ muốn một mình lo liệu chuyện này.

Rico đã đảm bảo với Travis rằng quyền góp ‘vài đồng bạc lẻ’ vào đúng chỗ thì vấn đề của anh sẽ được giải quyết vô cùng nhanh gọn và kín kẽ. Travis có thể hiểu rõ được điều đó. Chó thật, đúng là trên đời này, đồng tiền có sức mạnh vạn năng mà.

Đúng lúc anh nhận được lời hứa giải quyết mau lẹ chuyện của họ của Thẩm phán Hernandez, thì Julie đang nóng ruột đứng ngồi không yên trên ghế và tra hỏi anh dồn dập.

“Chuyện sao rồi?” Cô giật giật tay áo anh bắt anh chú ý, như thể anh không nghe cô hỏi vậy. “Ông ta nói gì? Ông ta nghĩ có thể thu xếp vụ li dị này được không vậy? Ông ta cho phép chúng ta cưới chứ? Sao ông không nói tiếng Anh vậy? Người ở California đều nói tiếng Tây Ban Nha hết mà.”

“Có em không nói được đó,” Travis nhắc khéo cô, rồi mỉm cười với vị thẩm phán.

“Em có thể nói,” cô lẩm bẩm. “Chỉ tại hồi trung học em không chú tâm mấy thôi.”

“Xui cho em.”

“¿Qué?(Chuyện gì thế?)” Vị thẩm phán cắt ngang với ánh mắt có vẻ dò hỏi.

Travis nắm cánh tay Julie, kéo cô đi và nói tiếng Tây Ban Nha, đoán chắc với thẩm phán rằng chẳng có chuyện gì cả và họ sẽ về Castello de King chờ tin ông.

Họ đi thang máy xuống tới tiền sảnh và hòa vào đường phố đông đúc. Ánh nắng trên bầu trời xanh trong không một gợn mây rơi xuống, xuyên qua lớp nhựa đường và nung nóng không khí.

Du khách cũng như dân địa phương đi lại trên vỉa hè và đường phố. Xe cộ gần như ngừng hẳn khi mọi người dập dìu ra vào mấy cửa hiệu, đi tới đi lui trên đường và dừng lại bên quầy hàng để mua mọi thứ từ nón đội, khăn quàng cổ cho đến bánh thịt chiên giòn và bánh chiên khoanh tròn, bột bánh của người Mêhicô được trộn chung với đường và bột quế. Âm thanh và mùi hương của khu nghỉ dưỡng đang quá tải.

Nhưng đối với Julie thì không.

“Kể em nghe hết ông ta nói gì đi,” cô nài nỉ.

Người phụ nữ này chỉ có mỗi một ý đồ duy nhất.

“Thẩm phán Hernandez đã đồng ý,” Travis nói, rồi nắm khuỷu tay kéo cô len qua đám đông. “Có tiền mua tiên cũng được.”

“Thì ra anh hỏi lộ ông ta?” Vẻ hết hồn nhuộm trong giọng cô.

“Không hề.” Anh lắc đầu và cau mày nhìn cô. “Anh chả hỏi lộ ai hết. Chỉ là nếu em có đủ tiền hậu thuẫn cho mình, em có thể lèo lái sự việc nhanh hơn chút đỉnh.”

“Rồi. Vậy ông ấy có nói phải mất bao lâu không?”

“Không.” Travis lại cúi kính lần nữa và bước qua người đàn ông đang đội trên đầu cả mười lăm cái nón rộng vành trong lúc ông ta nhanh nhẹn rao hàng chào mời những người lướt ngang qua. “Nhưng Rico nhắm tính cỡ hai tuần.”

“Hai tuần?”

“Có vấn đề gì hả?”

“Không,” cô trả lời, rồi bước nhanh hơn cho kịp những sải chân dài ngoằng của anh. “Em chỉ không biết chúng ta lại đi lâu như vậy. Anh không phải thỏa thuận phân phối với Thomas Henry à?”

“Có chứ.” Và anh không thích ý nghĩ hoãn chuyện này lại. Nhưng tốt hơn là phải lo cho xong cái chuyện kết hôn-li hôn-tái hôn này trước khi thỏa thuận với Henry. “Nhưng mà ông ấy mong hai đứa mình được hưởng tuần trăng mật.”

“Tuần trăng mật à.” Cô vấp phải đường nứt trên vỉa hè và Travis níu cô lại. “Thế chúng mình thực ra sẽ làm gì đây?”

Anh khựng lại và giữ mình đứng vững trên mặt đất khi những người khách bộ hành đâm sầm vào anh từ tứ phía. Anh biết đây là khu vực lý tưởng của bọn móc túi, nên anh liếc nhìn xung quanh trước khi nhìn vào mắt cô. Khi anh nhìn mắt cô, anh nghe tiếng em họ mình vang vọng trong đầu.

Vợ anh là người đẹp.

Đúng là cô đẹp thật. Buồn cười thật, nhưng cho đến lúc này, anh luôn nhìn cô chỉ như một Julie bình thường. Như một người mà anh đã biết trước đó. Như một người leo cây cùng anh. Nhưng sau khi trải qua suốt đêm qua, anh không biết mình có coi cô như một đứa trẻ được nữa không. Và mang ý nghĩ ấy trong đầu, một nụ cười nhẹ nở trên môi anh.

“Chúng ta hưởng tuần trăng mật.”

“Anh nói thiệt hả?”

“Sao lại không?” Anh nhún vai nói, rồi kéo cô tách khỏi dòng người đi bộ đến đứng trong bóng mát của một cửa hàng bán áo thun. “Chúng ta đang ở một trong những chỗ lãng mạn nhất thế giới mà và anh nghĩ tối qua chúng ta đã chứng tỏ cả hai rất phù hợp với nhau.”

“Vậy còn thỏa thuận giữa chúng ta thì sao?”

“Mất tiêu từ đời nào rồi, không phải sao?” Anh mỉm cười lần nữa và vuốt

một đầu ngón tay dọc quai hàm cô. Không biết anh nghĩ gì mà đề nghị một năm kiêng khem với người phụ nữ có thể làm anh hưng phấn chỉ bằng một cái liếc mắt. “Này nhé,” anh nhẹ nói. “Tôi qua chúng ta đã vượt ranh rồi. Còn lý do chính đáng nào để chúng ta phải quay lại không?”

“Em cho là không...”

“Thật cảm ơn em về sự nhiệt tình.”

“Không, không phải vậy.” Cô ngó quanh quất, rồi đổi hướng nhìn ngược lại anh. “Travis, chúng ta cần nói chuyện này chút. Hồi sáng này em chưa nghĩ ra và rồi chúng ta phải vội đến gặp thẩm phán và lúc đó thì không nói được, nhưng giờ chúng ta đang nói đến nó, thì sẵn đó nói luôn.”

“Cái gì?”

Cô thở phò một cái làm gọn lên những lọn tóc quăn đỏ sậm trước trán. “Đi chỗ nào vắng vắng hơn chút được không?” Đôi mắt to xanh lá của cô tập trung vào anh và trông không vui.

“Được. Đi nào.” Bất kể thế nào, anh cũng muốn nghe cô nói hết và sẽ lo luôn một thể. Không còn rắc rối nào nữa. Anh nắm chặt tay cô, và cảm thấy mấy ngón tay cô tự động đan vào tay anh. Dẫn đường lách qua đám đông, anh kéo cô theo sau đến khi anh đến bên phải một vườn hoa nhỏ của thành phố. Anh tiến đến và không dừng lại đến khi họ ngồi lên một băng ghế đá cong cong bên dưới tán cây.

Trời nắng nóng, nhưng dưới tán cây, nhiệt độ hạ xuống ít nhất còn 15 độ. m thanh của sóng biển gần đó vỗ ì oạp trong không trung như nhịp tim đập và tiếng chim hót ríu rít đối lập với sự ồn ào của đám đông cách đó vài bước.

“OK. Vắng hơn rồi,” anh nói, quay qua nhìn cô. “Nói anh nghe coi.”

“Anh sẽ không thích đâu.”

Anh quyết đặt cược chuyện này. “Cứ nói đi.”

“Được thôi,” cô thốt lên, rồi ngã ra dựa vào băng ghế. “Tôi qua, chúng ta chẳng xài biện pháp bảo vệ nào hết.”

Anh nhìn cô không chớp mắt, chờ cô bật cười. Nói với anh rằng nói giỡn

thôi và dĩ nhiên là không có chuyện đó. Khi cô không cười, anh thấy như có dây thòng lọng vô hình siết quanh cần cổ, làm anh nghẹt thở. “Bảo vệ gì? Chứ không phải em đang uống thuốc ngừa sao?”

Cô há hốc nhìn lại anh. “Không, làm gì có. Mà sao em phải uống?”

Chết cha rồi. “Anh chỉ đoán...”

Khoanh tay trước ngực, cô nghiêng đầu và nhướn cao cặp lông mày. “Sao anh đoán vậy?”

“Thì tại.” Anh đứng phắt dậy, đi vài bước, rồi quay bước trở về. Hạ giọng xuống, anh cúi kính nói, “Anh nghĩ em không thích để bị dính bầu.”

“Không vậy thì bao cao su có để làm gì?”

Phải ha. Và nếu thậm chí còn nhớ được lần cuối anh quan hệ mà không phòng tránh thì anh chết liền tại chỗ. Travis là người kỹ càng. Anh thích cuộc sống theo cách của mình. Lấy công việc làm trách nhiệm. Vậy nên với phụ nữ, anh hầu như bọc kín mình bằng bao cao su siêu mỏng để khỏi bị sa lầy với người tìm kiếm cái gì đó vượt hơn mối quan hệ xác thịt ngắn ngủi.

Vậy thế quái nào hồi tối này anh không nghĩ đến điều đó?

Vì anh chẳng nghĩ ngợi gì cả. Anh đã lao vào cuộc hôn nhân này và coi nó chỉ là một cuộc đổi chác trên-danh-nghĩa. Cả hai đồng ý sẽ không quan hệ, nên anh thậm chí còn không coi đó là vấn đề nữa mà. Và tối qua, anh đã để những phản ứng sinh lý đưa đường dẫn lối rồi để bây giờ nó quay lại ‘chơi’ anh một vỏ đau điếng.

“Tuyệt,” anh làm bầm. “Đúng là rất tuyệt.”

“Anh nghĩ em cảm giác ra sao?”

Anh nhìn cô, một bên lông mày nhướn lên. “Hỏi hay nhỉ. Em cảm giác ra sao? Vui sướng? Phấn khởi? Những viễn cảnh về tài khoản ngân hàng nhà King đang nhảy nhót trong đầu em?”

“Xin lỗi anh nói cái gì?”

“Xời thôi đi, Julie,” anh nói. “Em không phải người phụ nữ đầu tiên thử làm

thế đâu.”

“Ngừng ngay đó chút, đồ vũ phu.”

“Đồ vũ phu?” Một bên khóe miệng anh nhếch lên.

“Nếu anh nghĩ tôi chủ tâm làm chuyện đó, thì rõ là anh sai be bét.”

“Không phải sao?”

“Tất nhiên là không.” Cô cũng đứng dậy, và xỉ ngón trỏ vào ngực anh. “Tôi không phải một trong đám đàn bà âm mưu bẫy Travis King vào tròng hôn nhân. Anh tìm đến tôi, nhớ chứ?”

Một giây trôi qua, và rồi thêm một giây nữa khi Julie nghiêng hai hàm răng chờ anh biến thành một tên ngu xuẩn vô đối. Đáng ngạc nhiên là, điều đó lại không hề xảy ra.

Travis lúc lắc đầu, nhìn chằm chằm vào đoàn khách bộ hành diễu nhanh qua cách đó một đoạn ngắn và sau đó quay ánh mắt hướng về cô. “Em nói đúng. Là anh tìm đến em. Và chuyện xảy ra tối qua là lỗi của cả hai đứa.”

“Chà,” Julie nhẹ nói. “Thì vấn đề là ở chỗ đó.”

Miệng anh cong lên, nhưng mắt anh bất động và u ám. “Không thay đổi được sự thật đây là tình huống nghiêm trọng.”

“Sao anh nghĩ em lại lòi chuyện này ra nói?” Cô đã ngấm ngấm lo lắng cả ngày nay. Rồi cô có bầu thì sao? Rồi chuyện gì sẽ xảy ra cho cuộc hôn nhân “tạm thời” của hai người? Không. Cô quảng những nỗi lo âu khỏi đầu óc và tự nhủ mình hãy suy nghĩ lạc quan lên.

Thấy anh không nói gì, cô hít một hơi rồi lắc lắc đầu. “Này, có lo cũng chẳng được gì. Chỉ một lần...”

“Bốn lần,” anh sửa lại.

“Thì cũng trong một đêm,” cô nói lại. “Còn cơ may nào không?”

“Anh đoán mình sẽ tìm ra,” anh lau bầu, rồi nắm tay cô và bắt đầu bước lên vỉa hè lần nữa.

“Giờ ta đi đâu đây?” cô hỏi khi chạy theo anh.

“Đến hiệu thuốc gần nhất,” anh nói. “Đề mua ‘áo mưa’ dự trữ.”

Một tuần sau, Julie che mắt, nghển cổ nhìn chăm chăm lên trời. Những đám mây trắng bị kéo căng ra trên nền trời xanh rông lớn và cánh dù màu vàng đỏ lác lác, dập diu trong gió nhìn giống như một con chim khổng lồ vùng nhiệt đới.

Mà dĩ nhiên, con chim đó là chồng cô, đang chơi dù lượn. Từ hồi còn nhỏ đến giờ, tính bốc đồng của Travis chẳng thay đổi gì cả. Anh vẫn thích thử làm mọi thứ ít nhất một lần. Và khi ý nghĩ ấy xẹt ngang đầu cô, bên trong cô tan chảy, rồi lại nóng lên.

Hồi tuần rồi, họ làm thâm thủng số lượng bao cao su dự trữ một cách đáng kể. Chẳng có lý gì lại bám vào lời hứa chay tịnh khi mà cả hai người còn hơn cả hăm hở san sẻ thời gian hằng đêm trên chiếc giường đồ sộ của Travis. Và chỉ cần nghĩ về những thời khắc bên anh thôi cũng đủ làm Julie bám mấy ngón chân trần vào cát trắng, nóng hổi phía dưới.

Cô biết mình càng ngày càng lún sâu hơn, nhưng cô dường như không thể tự cứu lấy bản thân, và đó bất kỳ người đàn bà tràn đầy nhựa sống nào khác hành động khác đi được. Travis King là kẻ hành xử theo phản ứng sinh lý. Khi anh ta tập trung dữ dội nhắm vào một người đàn bà cụ thể nào đấy, thì không ai có thể từ chối anh được. Anh đã hút Julie vào thế giới của mình và cô không biết làm sao mới thoát ra được lần nữa.

Khi hiểu ra điều đó, cô cảm giác như có ai đã thả một viên đá lạnh vào tim mình. Trời ơi, cô đúng là ngu mà. Nhìn chăm chăm lên trời và ông chồng cô đang nhào lộn, xoay vòng trên không trung, Julie thấy bao tử mình nhộn nhạo. Đây là lần thứ hai cô kết hôn mà hầu như thấy hối hận liền tức thì.

Jean Claude là đồ hèn hạ, chắc chắn rồi. Nhưng ít ra cô không hết lòng hết dạ trong quan hệ đó. Với Travis, thế giới của họ quá khác biệt, nhất định sẽ sớm xảy ra xung đột thôi. Vì Chúa, cô là con gái của người đầu bếp cho nhà anh. Và trừ Lọ Lem ra, mấy chuyện đó hiếm mà xoay theo chiều hướng tốt đẹp.

Hơn nữa, tại vì cô mà anh phải chịu lép vế với tên tổng tiền đó! Không, cô biết sớm muộn gì, cả một bề khổ đau thương sẽ đón chờ cô thôi. Vì dù biết rằng cô không nên, rằng hoàn toàn chẳng có lý do chính đáng nào để cô cho phép bản thân phải lòng... nhưng chuyện lỡ xảy ra rồi.

“Phu nhân King?”

“Hả? Gì vậy?” Cô dút mắt khỏi Travis, anh đang lượn thắp dần trên trời, để nhìn người nhân viên khách sạn mặc quần trắng cùng áo sơ mi trắng xanh lá sậm. “Xin lỗi. Có chuyện gì không?”

Anh ta nở nụ cười và Julie tự hỏi có phải em họ Travis, Rico, chỉ muốn những người sáng chói thế này làm công thôi không.

“Cô có điện thoại, thưa phu nhân,” anh ta nói và đưa chiếc điện thoại con cho cô.

“Ồ, cảm ơn,” cô nói, dù cô không đoán nổi ai đang gọi đến tận đây cho cô. “A lô?”

“Julie O’Hara King,” mẹ cô la lên bằng chất giọng mà Julie đã không còn được nghe từ năm 16 tuổi vì cái tội đi quá giờ giới nghiêm. “Cô giải thích sao với tôi về tấm hình quá sức phản cảm của cô với Travis trên trang nhất tờ báo lá cải cuối cùng lại nằm chình ình ngay đúng trong tiệm tạp hoá địa phương của tôi?”

Ồi, Trời đất ơi.

“Thomas, tôi sẽ giải quyết chuyện này ngay khi tôi – chúng tôi – về nhà,” Travis đang trả lời.

Từ chỗ ngồi trên chiếc ghế sofa đẹp tuyệt trong phòng, Julie quay đầu nhìn Travis đi qua đi lại trong phạm vi căn phòng. Suốt từ lúc anh đáp xuống đất và nghe kể lại chuyện tấm ảnh “đậm chất trắng mật” của họ hình như bị bán cho hãng báo tin tức American, Travis hiển nhiên đã tức đến sùi bọt mép.

Dù vậy cô thật sự cũng không trách anh được. Chuyện ra nông nổi như thế này, cô thật muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống. Mẹ cô đã thấy tấm hình đó. Rồi bạn bè cô ở quê. Rồi ba mẹ của họ. Rồi cả những người xa lạ trên đời

này cũng thấy, thậm chí bây giờ, chắc đang đứng xếp hàng ở cửa hàng trên toàn thế giới để ngắm nghía đôi bông đảo bị bôi đen của cô.

Cô rên rỉ.

“Luật sư của tôi đang giải quyết vụ này,” anh nhấn mạnh và Julie có cảm giác rằng Thomas Henry, nhà phân phối rượu, chả ấn tượng mấy về những lời quả quyết của anh.

Ngay lúc Travis quay lại, Julie đã nhận hơn ba cuộc điện thoại, dù không ai trong số họ hoàn toàn bị một vố xấu hổ như mẹ cô. Ngoài ra, việc nói chuyện với anh em của Travis, không kể đến luật sư của anh, về mấy tấm hình cũng tốn hao khá nhiều sức lực còn sót lại trong cô..

Cô còn mặt mũi nào nhìn mọi người nữa đây? Có thể cô sẽ không phải làm thế, cô điên cuồng suy nghĩ. Có lẽ họ nên dọn đi. Đến Zimbabwe hay đâu đó. Ừ. Được đó. Bỏ đi và lánh mặt cho đến khi chuyện xấu hổ này bớt âm ỉ. Không phải mất đến mười hay mười hai năm đâu nhỉ.

Nhưng họ không thể trốn đi. Họ phải quay về Birkfield. Đó là lý do tại sao bây giờ Travis đang nói chuyện điện thoại với Thomas Henry, cố gắng vượt giận hờn. Dù Henry có phật lòng chuyện gì, Julie không biết chắc cho lắm. Đâu phải là chuyện hấn nổi bật trên báo, bị viết chung với m tin tức về những người ngoài hành tinh không đầu và đứa trẻ sơ sinh nặng hai mươi lăm kí chứ.

Trời hỡi.

“Được rồi. Tôi sẽ liên lạc ngay khi về nhà. Ta sẽ xúc tiến chuyện này, Thomas.” Travis gác máy và quăng điện thoại lên cái ghế gần đó. “Loạn xì ngầu cả lên.”

“Anh nghĩ vậy à?”

Anh lừ mắt nhìn cô đàn áp.

Cô lừ mắt lại anh. “Này, anh biết em cũng có phần trong mấy tấm hình đó.”

“Phải rồi, phải rồi.” anh gục gặc đầu, đút hai tay vào túi quần và bước về phía cô. “Anh không thích bị mất bình tĩnh. Thật bất thường.”

“Chào mừng đến thế giới thực,” cô nói khẽ.

“Anh thích thế giới của mình hơn. Nơi anh là người tạo ra luật lệ.”

Cô biết chứ. Bản tính anh là thích cầm đầu. Tự tay xử lý mọi chuyện. Bảo vệ những người anh quan tâm. Không phải cô tự đặt mình vào số đông được tuyển chọn kỹ lưỡng đó. Mà chỉ vì đây là hoàn cảnh đặc biệt.

Đến lúc thay đổi chủ đề rồi. “Ngài Henry đã nói gì?”

Travis chà một tay ra sau gáy. “Anh có nói với em hẳn lập dị? Vậy thì thẳng chả còn bảo thủ nữa. Ủ, và đừng hỏi anh sao ông mắc cả hai tính ấy. Vốn dĩ con người ông là thế.”

“Ok...” Lập dị và bảo thủ ư.

“Thấy tám hình làm ông ta muốn nghĩ lại chuyện làm ăn với rượu King, nhưng anh nghĩ ông sẽ đổi ý thôi. Ông ta nói đây là tuần trăng mật và hầu như không phải là lỗi của hai đứa mình!” Travis nói lúc Julie kiềm nén dữ dội ý tưởng bỏ trốn của cô lại. Tập trung nào, cô tự nhủ.

“Nếu chúng ta có thể giải quyết xong chuyện cưới hỏi này rồi về nhà, anh sẽ ràng buộc thỏa thuận với Henry trước khi hẳn có cơ hội rút lui.”

Nét mặt anh đan lại và đôi mắt nheo hẹp như thể anh nghĩ có thể đơn giản thu xếp mọi việc bằng sự tập trung cao độ. Nhưng lúc này, anh bị kèm hãm. Tương lai mà anh đã lên kế hoạch lại đang treo lơ lửng ngoài tầm kiểm soát và chẳng có gì mà anh có thể làm để xúc tiến mọi chuyện nhanh hơn.

Julie nghĩ, nhận thức đó hẳn đang làm anh phát điên lên. Người như Travis không quen chờ đợi hay không làm gì với những chuyện xảy đến với mình.

“Luật sư của anh đang theo dõi cánh săn ảnh,” Travis nói một cách chắc nịch. “Và anh ta nhận được cuộc gọi từ mấy hãng báo, tốt nhất là phải thề. Giờ mấy tám hình bị phát tán ra, nên xử lý triệt để sẽ hơi bị khó.”

Tuyệt. Julie đứng lên, giáp mặt anh, rồi lẳng lẳng vòng tay quanh eo lưng anh, dựa đầu cô vào ngực anh.

Travis chỉ đứng đấy. “Ý gì đây?”

Cô ngửa đầu ra và trao anh nụ cười mệt mỏi. “Em nghĩ anh cần được ôm. Và có trời biết, em chắc chắn là cần.”

Anh thở dài, rồi vòng tay quanh người cô. “Em nói đúng lắm.” Khi anh vuốt dọc lưng cô, anh nói, “Anh sẽ lo vụ này, Julie.”

“Em biết,” cô dịu giọng nói, tận hưởng cơ thể rắn chắc của anh ép dọc người cô. Cô tự nhủ, mình không nên thích cảm giác này nhiều đến thế. Cô không được quen cái cảm giác cô và Travis một mình đối chọi lại với cả thế giới. Rằng hai người họ cùng phe, đoàn kết chống lại mọi kẻ thù.

Bởi vì đối với Travis, phe này chỉ là tạm thời.

Và khi cuộc chơi kết thúc, cô sẽ chẳng là gì ngoài ký ức đối với anh.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 7

Bốn ngày sau, vụ li dị của Julie giải quyết xong.

Bối chiều hôm đó, Travis bố trí một lễ cưới kín tiếng ở văn phòng Thẩm phán Hernandez. Buổi lễ ngắn gọn và thật cảm ơn ông thẩm phán, đã an toàn tránh được tai mắt đám phóng viên.

Cuối cùng thì mọi chuyện cũng đâu vào đấy, Travis nóng lòng muốn về lại điền trang. Anh còn cả khối dự án cần xúc tiến và giờ anh đã kết hôn - an toàn - hợp pháp, anh muốn tiến hành công việc. Một chiếc xe được điều tới khách sạn để chở họ tới sân bay, nơi phi cơ nhà King đang đợi sẵn.

Travis cảm giác như rốt cuộc anh cũng nắm cả vũ trụ trong tay trở lại. Anh đã quay lại vị trí lãnh đạo và giờ sẽ giải quyết những vấn đề họ đang đương đầu, còn những việc khác chắc chắn sẽ đâu xuôi đuôi lọt thôi. Anh và Julie hòa hợp với nhau khá tốt - có ai ngờ nổi anh tìm ra bạn tình ưng ý nhất trong đời bằng cách cưới người bạn cũ không nhỉ?

Khẽ nghiêng đầu, anh ngắm cô và cố gắng nhìn xuyên thấu qua cơn dục vọng nguyên sơ đột ngột phát sinh đã đánh một cú thật mạnh vào anh. Cô đẹp, đúng vậy. Nhưng cô tự cho bản thân mình chỉ có thể thôi sao? Sâu thẳm trong lòng anh vẫn còn vương vấn chút hồ nghi có lẽ Julie không ngây thơ như cô vốn tỏ ra đầy chuyên nghiệp. Chỉ là có quá nhiều chuyện tệ hại xảy ra kể từ lúc họ cưới nhau. Nào là Jean Claude. Kế đến là hình ảnh họ trên ban công. Cộng thêm cái đêm họ mất kiểm soát và liều lĩnh để bị dính bầu.

Anh thích ý nghĩ mình có thể tin được cô. Nhưng cốt yếu là, Julie và anh có cùng lý do khi bước vào “cuộc hôn nhân” này. Cô sẽ được trả công hậu hĩnh khi cưới anh và ai nói được cô không âm thầm quay qua hợp tác với tên Jean Claude để cố tăng thêm lợi nhuận trên số tiền mà cô đã có với Travis chứ?

Khi cô quay đầu lên nhìn anh và mỉm cười, Travis lại bụng bảo dạ anh không việc gì phải lo cả. Thế nhưng mà, anh vẫn phải đề phòng. Tin sai người thì chẳng lợi lộc gì.

Anh nhìn đồng hồ rồi nói, “Nếu Rico không lết mông đến đây sớm thì chúng ta sẽ đi luôn không từ già

“Mới có năm phút mà, Travis,” cô nói. “Bình tĩnh nào.”

Nhưng chuyện đó sẽ chẳng xảy ra ngay.

Tuy vậy, anh không thể không thán phục người phụ nữ mình đã kết hôn, dĩ nhiên là từ cái nhìn hoàn toàn khách quan. Cô đang mặc cái áo dây màu vàng nhạt, bên ngoài là cái áo khoác màu hồng đào không gài nút trước và mang đôi sandal trắng. Ánh nắng rọi qua tiền sảnh và có vẻ bừng sáng lấp lánh như dát vàng lên người cô. Cô trông tươi tắn, xinh đẹp và cơ thể anh kích động căng thẳng và nóng rực ngay tại tiền sảnh khách sạn.

Tệ thật, chẳng biết anh có nghĩ ra lý do cô gây ảnh hưởng đến anh không, nhưng chừng nào họ còn là vợ chồng, thì anh sẽ làm cho khoảng thời gian đó tuyệt vời nhất. Trước khi anh kịp giơ tay ra và ôm gò má cô, thì, một giọng nói cất lên sau lưng anh.

“Travis, thấy hai anh chị về sớm em tiếc thật.”

Quay người lại, anh giơ một tay ra. “Rico, giờ giấc của chú mày lúc nào cũng lề mề.”

Em họ anh cười phá lên y như anh ta biết tổng ý anh.

“Nhưng anh chị đánh giá cao sự hiếu khách,” Travis nói.

“Đúng đó,” Julie thêm vào. “Cám ơn chú. Khách sạn của chú đẹp lộng lẫy và chúng tôi đã có - ” cô khẽ mỉm cười với Travis “ - khoảng thời gian tuyệt vời.”

Đúng thế, Travis mơ mà nghĩ, và ngắm nhìn bờ môi cong gợi cảm của cô. Ngoại trừ bọn săn ảnh và vụ li dị bị chậm trễ với cả chút xíu khủng hoảng về những hình ảnh được chụp vào thời khắc riêng tư bị tung lên trang nhất của tờ báo phát hành trong cả nước ra. Ấy thế mà cô vẫn đứng đấy tươi cười, với đôi mắt xanh lấp lánh, y như hai người họ đã không gặp chút rắc rối nào.

Anh buộc phải thừa nhận rằng Julie đã dễ dàng vượt qua mấy chuyện lộn xộn này. Tốt hơn rất nhiều bất cứ phụ nữ nào khác mà anh quen biết. Chết tiệt, nếu không phải vì vẻ vững vàng, bình tĩnh cứng cỏi của cô, anh dám chắc mình đã vượt qua giới hạn kiểm chế mất rồi.

Thật là một suy nghĩ chán phèo, anh thầm nhủ. Anh không ưa sự thật anh

cần có cô ở bên để giữ mình bình tĩnh. Và nghĩ đến đây thì, cái quỷ gì làm cô ấy khá là thân thiện sau mọi chuyện vậy trời? Cô thiệt sự là dễ tính đến đáng ghét thế sao? Hay cô ta đã biết trước sẽ đối mặt với tất cả rắc rối vì cô ta đã dàn dựng chúng từ khi bắt đầu?

Khôn nạn thật, anh đã không định dụ dỗ cô trên cái ban công khi gió đó. Nhưng cô trông ngon cơm bỏ mẹ, khiến anh không tài nào nhìn nổi. Hoặc là cô dụ dỗ anh? Sắp đặt cho một kẻ chụp họ trong thời điểm không thích hợp? Nhưng sao cô phải làm vậy? Mặc dịch thật, cô thậm chí còn xấu hổ và tức điên hơn anh nữa mà. Anh tự nhủ, ít ra thì cô có vẻ như thế. Vậy còn Jean Claude thì sao? Làm sao cái gã dê tiện đó xoay sở chút mảnh khóc ruồi bọ để lọt được vào khu điền trang ngay trong ngày Travis đã tăng cường biện pháp an ninh nghiêm ngặt nhỉ? Hay Julie đã giúp hắn qua mặt đội bảo vệ?

Vậy còn đêm hoan ái tuyệt vời - bất cần - đầu tiên của họ thì sao? Vì quái gì mà cô không uống thuốc? Hay là cô thực sự cố để dính bầu rồi giữ chặt lấy anh mà moi thêm tiền?

“Travis?” Giọng cô vọng đến và thanh âm chứng tỏ cô đã kêu anh những vài ba lần. “Đáp xuống đi Travis...”

“Hả?” Anh sực tỉnh khỏi cơn mê mải với sắc mặt quạu quọ và mối nghi ngờ lướt qua cơ thể.

Cô nhìn anh lắc đầu. “Anh thấy có ổn không?”

“Ổn mà.” Câu chữ như mắc nghẹn lại khi anh cố vượt qua mối nghi ngờ vẫn còn sục sôi trong lòng. “Sao vậy?”

“Chị phải thứ lỗi cho anh ấy thôi.” Rico bật cười nói. “Đàn ông mới cưới có nhiều thứ trong đầu lắm.”

Cô trông như thể không tin nổi lý do ấy, nhưng lúc này, Travis chẳng hơi đâu để ý cô có tin hay không. Anh chỉ muốn khởi hành ngay. Về California và trang trại rượu. Nếu Julie thật sự cấu kết với Jean Claude, thì Travis sẽ sớm phát hiện ra ngay khi về đến lãnh địa của mình.

“Lúc nào ở đây cũng hoan nghênh chị hết, chị Julie à.” Âm giọng Rico thoát ra du dương như tiếng nhạc khi anh ta nắm lấy tay cô, nâng lên và hôn vào ngón tay cô.

Travis liếc xéo cô vợ mới cưới để nhìn phản ứng của cô và nếu cô không có vẻ gì bị mê hoặc hết thì anh chết liền tại chỗ.

“Thôi cho xin đi,” Travis làu bàu và trừng mắt giận dữ với thằng em

“Thứ lỗi cho anh của em,” Rico nói, và mỉm cười. “Anh ấy chẳng hề biết ơn đối với những thứ tốt đẹp hơn trong đời mình.”

“Thôi được rồi.” Travis cắt ngang, bực mình em họ mình. “Tụi mình nên đi thôi.”

Nhưng ngay lúc đó, một người phụ nữ trẻ mặc bộ đồng phục khách sạn vội đến cạnh Rico, và đung nhẹ cánh tay anh hông thu hút sự chú ý của anh ta.

“Xin phép, Ngài King,” cô ta gọi và khi Rico quay qua, cô ta nghiêng lại gần và thì thầm gì đó mà cả Julie với Travis chẳng thể nghe được.

Trong lúc chờ đợi, Travis nhìn vào Julie, ghé đầu sát xuống để chỉ mình cô nghe được giọng nói trầm khẽ của anh và hỏi, “Bị Rico làm cho ấn tượng rồi hả?”

Julie cười tươi rói với anh và có gì đó bên trong Travis cuộn lại trước đôi mắt sáng long lanh và đôi gò má ửng hồng của cô.

“Chú ấy đẹp rạng ngời, và còn hôn lên tay em nữa chứ,” cô nói. “Ai lại không ấn tượng cho được?”

Travis nhìn đắm đuối vào mắt cô. “Nhớ kỹ em đã lấy tên King nào nha.”

“Hừm...” cô nghiêng đầu sang một bên và vờ như phải suy nghĩ đến chuyện đó một lúc.

“Khó nghĩ vậy sao?” anh hỏi, không thích cơn khuấy động của thứ tựa hồ sự chiếm hữu trời đất bên trong anh. Dù có là vợ tạm thời hay không tạm thời thì Julie cũng là của anh trong một năm tới đây và anh không muốn cô quên dù chỉ một giây. “Vậy để anh nhắc em nhớ.”

Không màng đến vài người khách đang đi qua lại trong sảnh, Travis chụp lấy, kéo cô đến gần và hôn cô thật sâu, thật dài. Mỗi một tế bào trong con người anh chột bùng lên hò reo phấn khích và ngay cả lúc anh đang nếm nấp cô, anh biết thế này vẫn chưa đủ.

Tốt xấu gì thì một hai tuần qua cô đã thấm sâu vào máu anh mất rồi. Anh muốn cô đến từng giây từng phút. Có gì đó anh đã không mong đợi. Cũng không kỳ vọng. Và, bởi lẽ thực sự không làm được điều mình muốn với cô ngay giữa đại sảnh này, anh dứt môi ra, đứng thẳng người và đỡ công hoảng lại.

“Wow,” cô khe khẽ, đưa một tay lên miệng khi còn lão đảo chưa vững.

Anh mỉm cười, thích thú khi nhận thấy cô cũng bị ảnh hưởng như anh.
“Tuyệt hơn là hôn ở tay chứ em?”

Cô liếm môi và bắn một luồng nóng bỏng xuyên thẳng qua anh. “Vâng. Tuyệt hơn nhiều.”

Julie cảm thấy ấm hết cả người, cô trở nên quá quen với cảm giác rung động tuyệt vời đầy ma mị này trong vài tuần trở lại đây. Một cái chạm tay của Travis, hay chỉ một nụ hôn, đã đủ khiến máu toàn thân cô bốc cháy vì ham muốn.

Kể từ sau “cuộc nói chuyện” ngắn ngủi của hai người trong công viên mấy ngày trước, anh chưa lần nào bóng gió mình thực sự nghĩ cô cố ý để dính bầu. Vậy có nghĩa là anh tin cô phải không nhỉ? Hay đơn giản là anh giỏi che giấu cảm xúc hơn cô mà thôi?

Thật ra, họ đã không hề bàn bạc gì đến cái đêm đầu tiên bắt cần, cuồng nhiệt đó. Cứ như là hai người ai cũng đang cố giả vờ chuyện chưa từng xảy ra. Và có lẽ thế lại tốt nhất. Vì nếu cô nghĩ quá nhiều đến nó chắc sẽ làm cô phát khùng lên mất.

Bên cạnh cô, Travis quàng một tay quanh eo và kéo sát cô lại. Thân nhiệt của anh chạm vào người cô đúng vào lúc làn khí mát lạnh nhẹ lướt ngang vai Julie, làm cô khẽ rùng mình. Không phải là điềm báo, cô tự nhủ lòng, mà chỉ là luồng gió mát từ cái máy lạnh hiện đại thổi ra thôi. Nhưng khi Rico tiếp tục thì thấm với nhân viên của anh ta và Julie nhìn thấy vẻ mặt anh từ hòa nhã thoát cái đã chuyển sang tối sầm nổi giận đùng đùng, thì cô tự biết phải kiên cường lên.

Suốt từ khi họ thu xếp vụ li dị rồi tái hôn này, nhiều việc giữa cô và Travis đã trở nên tốt đẹp hơn và cô thật mong dù Rico có vẻ khùng bố đến thế nào cũng không can hệ gì đến hai người. Cô thậm chí còn cảm thấy như thể mình

và vị tân-hôn-phu tạm thời đã đạt được phần nào hòa hoãn

Họ không hẳn là một đôi thật sự, nhưng áng chừng là cùng một phe. Đúng thế, Travis vẫn cứ hồng hách, ngạo mạn và lúc nào cũng tự tin thái quá về bản thân, với kiểu đặt đầu phải ngời đầy cảm nhúc nhích... nhưng chuyện đó cô có thể xử lý được. Chuyện làm cô điên đầu là những rắc rối ngoài kia kia.

“Có chuyện không ổn rồi.” Cuối cùng Travis cũng lên tiếng, và nhìn em anh.

“Biết ngay mà,” Julie thì thào, và tự hỏi rốt cuộc bây giờ luồng gió máy lạnh trời đánh kia chỉ đơn thuần là cơn gió mát thoang thoảng hay không.

Rico quay lại khi cô nhân viên bước vội đi. Nét mặt sa sầm giận dữ, đôi mắt đen lóe lên căm phẫn. Kéo hai người sang một bên, anh liếc nhanh qua Julie rồi hướng ánh mắt qua Travis. “Có rắc rối.”

“Khôn kiếp thật,” Travis làu bàu và cánh tay anh choàng qua eo cô vô thức siết chặt. “Lại chuyện gì nữa?”

“Có người trong văn phòng thẩm phán tung tin li dị của Julie và đám cưới bí mật của hai người cho đám báo chí.” Cặp mắt sầm màu của Rico cứ hết đảo từ Travis đến Julie rồi đảo trở lại Travis.

“Sao? Cái gì? Báo chí á hả?” Sự nhẹ nhõm mà Julie cảm thấy được chỉ một khắc trước bỗng chốc tan thành mây khói như thể nó chưa bao giờ tồn tại. Thay vào đó, là môi tơ vò lo lắng lạnh ngắt, khó chịu đè nặng đáy lòng cô. Còn chuyện gì tồi tệ sẽ xảy ra nữa đây?

Rico dành cho cô ánh mắt cảm thông, nhưng Travis thì rõ ràng đang bận tức đến xì khói chứ ở đó mà lo nghĩ đến cô cảm nhận ra sao. Con cuồng nộ thật sự toát ra từ người anh đến khi Julie chắc chắn ngạc nhiên khi thấy từng làn sóng nhiệt trôi lãng đãng qua tiền sảnh. Cô thật không thể trch anh được. Cũng như cô, đang bán loạn cả người vì cái tin chấn động này.

Làm thế nào cô có thể thành người vô hình sống đến cuối đời đối với cả thế giới và chỉ không tới hai tuần mọi chuyện đã thay đổi hoàn toàn?

“Đám báo chí biết được bao nhiêu?” Travis gặng hỏi.

“Tất cả,” Rico trả lời, giữ giọng thật thấp. “Chuyện đã bị phanh phui hồi sớm nay. Chắc bây giờ khắp các đài truyền thông đều biết. Tên thư ký luật ngu

xuân nói toạt ra hết. Có sự an ủi nhỏ nhỏ mà em biết - ” anh cảm thông bồi thêm “ - là Thẩm Phán Hernandez đã tổng cổ hẩn rồi.”

“Cậu nói phải. Đúng là an ủi nhỏ ghê.” Cào tay qua tóc, Travis nghiêng răng và trông như anh muốn đá vào cái gì đó. “Tuyệt thật. Làm bao nhiêu việc lại thành công cóc.”

“Hình như là vậy.” Rico nói.

Julie không tin nổi. Nó như một cơn mơ tệ hại bị mắc kẹt rồi cứ xoay vòng xoay vòng. Giờ đây vì tính tham lam của một người, cô và Travis bị vạch trần trước giới truyền thông. Lần nữa. Nhưng lần này còn trầm trọng hơn rất nhiều so với lần bị đăng tâm hình đáng xấu hổ kia. Chuyện này đang đào sâu vào cuộc sống của anh và cô, phơi bày những bí mật. Lần này không chỉ là đôi bông đảo của cô phơi ra cho bàn dân thiên hạ ngắm nghía nữa.

Mà chính là cuộc đời cô.

Nhìn lên Travis, cô băn khoăn không biết lúc này anh có hối tiếc vì đã đến tìm cô với cái thỏa thuận nhỏ nhỏ kia không. Chắc chắn là có rồi. Vì có gì anh lại không chứ? Từ lúc họ dắt nhau đi dọc giáo đường, chẳng có gì ngoài thảm họa này nổi tiếp thảm họa kia lần lượt kéo đến. Làm sao anh không ước gì cô biến đi quách cho

“Nếu tôi mà tóm được thằng thư ký luật đó trong tay,” Travis làm bầm.

“Hẩn ta chắc chắn đã lặn mất tăm rồi,” Rico nói như nghiêng. “Chắc là đang ngồi đếm tiền cũng không chừng.”

Julie chả cần quan tâm tên ruồi bọ đê tiện đó ở đâu. Mà chỉ muốn biết họ định làm gì tiếp theo. Cô muốn biết Travis và cô có còn được ở cạnh nhau không thôi. Anh sẽ sát cánh cùng cô? Tôn trọng giao kèo giữa họ? Hay muốn xóa sạch mớ lộn xộn này trước khi xảy ra chuyện khác?

Thật lòng cô không muốn thế. Vì nếu như anh bỏ mặc cuộc-hôn-nhân-nóng-hôi ngay lúc này, cô sẽ đơn độc đối mặt với giới truyền thông điên khùng.

“Travis?” Cuối cùng Julie cũng thốt lên được và khi giọng cô vang lên, đã thu hút được sự chú ý nơi anh. “Bây giờ làm sao đây?”

Nét mặt căng ra, cặp mắt lóe lên tia giận nhuốm màu trong giọng anh, anh

thậm chí còn không nhìn cô mà chỉ nói, “Chúng ta về nhà.”

“Chúng ta?”

Một bên mày nhướn lên khi anh chĩa ánh mắt khó chịu sang cô. “Em muốn đi một mình à?”

“Không,” cô nói nhanh. Ôi trời, không phải. “Em chỉ không -”

“Chúng ta đã là vợ chồng rồi, phải không?” anh hỏi, tặng cô nụ cười mỉm mà còn lâu mới hiện lên trong mắt

“Phải, phải rồi,” cô trả lời, và mỉm cười lạnh lùng đáp lại anh. Hai người đã cưới nhau và dù là trông như thể họ sẽ mắc kẹt nhau, ít nhất là lúc này, Julie cảm nhận có một khoảng cách hé mở đã xuất hiện giữa anh và cô.

Và cô không nghĩ ra cách nào đóng kín nó lại.

Tất nhiên là Rico đã nói đúng. Ngay lúc phi cơ nhà King hạ cánh ở một sân bay tư gần Birkfield, nhóm phóng viên đã bu đông nghẹt quanh Travis và Julie hết như loài sói sau khi ngửi thấy mùi xác chết thơm ngon.

Và cũng tồi tệ như lúc trước, chuyện chẳng khá hơn suốt tuần qua là mấy.

Ngã lưng vào ghế làm việc, Travis ép chặt điện thoại vào tai và lơ đãng nghe đoạn nhạc chờ bằng tiếng sáo đặc biệt thiết kế để làm người ta phát điên lên. Tuy nhiên anh không được quyền lựa chọn gác máy vì bất mãn được. Anh phải nói chuyện với Thomas Henry và ông này đã tránh nghe điện thoại của anh cả mấy ngày nay.

Lần này, Travis quyết gặp bằng được ông ta.

Cau có, anh lơ đãng ngó quanh phòng làm việc. Bức tường sơn màu đỏ đậm, và chạy viền trắng quanh bốn cạnh trần. Các kệ sách đặt dọc theo vách tường với những tranh ảnh mà Travis đã đặt mua cho vườn nho. Anh lúc nào cũng xem căn phòng như một nơi trú ẩn. Anh giam mình ở đây để làm việc và thường xuyên ngồi nghỉ ở cái ghế bành to dùng bọc da đen trước lò sưởi.

Nhưng hôm nay, nghỉ ngơi không nằm trong lịch trình.

“Tôi xin lỗi, Ngài King.” Đoạn nhạc chờ bị cắt ngang khi một giọng phụ nữ vang lên bên kia đầu dây. “Nhưng ông Henry vẫn còn bận. Ngài có chắc là muốn chờ không? Tôi có thể nhắn lại và nói ông ấy gọi lại cho ngài.”

Bận à. Travis không tin lý do này chút nào. Đạo gần đây Henry đang tránh gặp anh. Thành công đến phát ghét. Kỳ lạ thật, nhưng Travis cười vì muốn gia tăng cơ hội cho thỏa thuận phân phối này. Mà chưa hết, từ lúc anh bước vào lễ đường với Julie, thì giao dịch hiểm cớ này đã ngày càng vượt xa khỏi tầm tay anh.

Ha, không ai lảng tránh người họ King được lâu đâu. Và nếu lúc này anh để lại tin nhắn khác cho Henry thì anh sẽ tự nguyện rửa bản thân mình. Travis đã gọi đến những hai lần. Lần này, anh sẽ chờ điện thoại đến khi nào cái thứ chết tiệt này trở nên dính chặt vào tai nếu anh buộc phải làm thế.. Anh không chịu thua, không bao giờ đầu hàng, và Thomas Henry dù muốn dù không cũng phải nói chuyện với anh mà thôi.

“Cám ơn cô,” anh nói, giữ giọng lịch sự thản nhiên. “Tôi sẽ chờ.”

Cô ta thở dài. “Vâng, được ạ.”

Ngay lập tức, tiếng nhạc lại vang lên và Travis bị bỏ rơi với những suy nghĩ của mình lần nữa. Gần đây có nhiều chuyện rất không vừa ý. Anh và Julie đã ổn định trong sinh hoạt, nhưng sự thân thiết giản đơn mà họ trải qua ở Mêhicô đã tan biến.

Công nhận là anh không phải mẫu người dễ đến gần nhất cả tuần rồi. Nhưng Julie cũng phân tâm mà. Nào là vì đám phóng viên bám suốt theo mỗi bước đi lại thêm chuông điện thoại reo không ngừng, rồi vì cô căng thẳng nhảy dựng lên mỗi khi anh vô phòng. Một phần trong anh muốn ôm chặt lấy cô, vùi mình vào trong cô và gạt hết những rắc rối quanh họ vào một xô. Nhưng anh không thể làm thế trong khi phần khác trong anh vẫn còn băn khoăn không biết cô có dính dáng gì với mấy chuyện nà

Nói cho anh em anh biết thì cũng chẳng giải quyết được gì.

Anh nhìn chăm chăm vào bức tường đằng xa, ánh mắt dán chặt lên bức tranh vẽ nhà máy rượu, nhưng anh chẳng thấy màu sắc tươi tắn hay những nét cọ điêu luyện. Thay vì thế, anh lại nghĩ đến lần nói chuyện với anh em mình đêm hôm qua.

“Mấy tay luật sư của chúng ta đang xử lý thằng chồng cũ của Julie,” Adam lên tiếng.

“Mình không thể bắt giữ hắn vì tội gì đó sao?” Jackson muốn biết.

“Hắn không làm gì phạm pháp cả.” Travis trả lời. “Chưa thôi.”

Adam nhắc anh nhớ, “Hắn đã tống tiền em còn gì.”

“Được thôi. Hắn có làm. Và nếu em mà thừa nhận chuyện đó, thì lại có thêm tin tức cho đám báo chí nữa mà thôi,” Travis đáp trả. “Thôi, cảm ơn. Em đã cảm thấy như có mấy tay chụp ảnh đang đứng lúp ló sau giàn nho. Em không cần thêm mấy tin tầm sàm ba láp như thế nữa.”

“Vụ lộn xộn này chỉ càng diễn biến xấu hơn.” Adam nói.

“Vậy sao? Em không để ý nha.” Giọng điệu châm biếm của Travis hình như chọc Adam tức thêm. “Em bảo hai người dò xét quá khứ của tên đó mà. Bộ không tìm thấy được gì để mình dùng khiến hắn biến mất à?”

“Không.” Adam nói. “Theo mức độ mà tụi anh có thể nói, trước đó hắn cố tống tiền.”

“Đáng tiếc thật,” Jackson nhận xét. “Chắc hắn có nội gián về chuyện này.”

“Phải có gì đó chứ. Trước mặt báo chí, hắn đóng vai y hệt như gã người tình đau khổ bị ruồng bỏ.”

“Mà tiện đây Julie có nói gì về mọi chuyện này không?” Adam hỏi.

“Anh nghĩ cô ấy phải nói gì?” Travis nhẹ nhàng hỏi lại. “Cô ấy bị bẽ mặt và tức điên lên, giống y như em.”

“Thiệt sao?” Jackson nhanh nhẩu hỏi.

Travis nhìn trần trời vào em trai và đè bẹp đi cơn tức tối dường như trở thành một phần thường trực trong anh. “Nói vậy là sao?”

“Đừng hiểu lầm em, em thích Julie. Rất nhiều. Em chỉ đang nghĩ mọi chuyện rồi tung cả lên kể từ khi hai người quyết định lấy nhau.”

“Hỏi hay đấy.” Adam chỉ ra.

“Anh, cũng vậy sao?” Travis hỏi thẳng anh trai anh.

“Em có dám nói mình tuyệt đối khẳng định Julie vô tội không?”

Anh có dám không ư? Không. Anh sẽ thừa nhận điều đó và phải lắng nghe ý kiến của họ ư? Không. Anh sống cuộc sống của riêng mình. Và anh muốn tự giải quyết chuyện v chồng mình. Anh không cần ban tư vấn hôn nhân.

“Được,” anh nói dối. “Em nói được.”

Adam nhìn nhìn anh một hai phút, cuối cùng gật đầu. “Vậy được rồi. Đối với anh thế thì tốt. Em và Julie đừng gây chú ý đi, vì Chúa. Tất cả sự chú ý của đám báo chí này đang làm Gina bị suy nhược thần kinh với lại cô ấy không cần phải bị như thế trong lúc đang bụng mang dạ chửa đứa con sắp chào đời bất cứ lúc nào.”

“Anh làm như em thích thú giới báo chí xô bồ đó lắm, anh biết còn nói.”

Adam lờ đi câu nói đó. “Jackson và anh sẽ tiếp tục tìm kiếm thông tin về Jean Claude. Chắc chắn phải có cái gì đó hay nơi nào đó trong lí lịch của hắn.”

“Phải.” Jackson lên tiếng. “Có lẽ để thay đổi, mình có thể kiếm một tay phóng viên làm việc cho mình. Có thể ám chỉ Jean Claude dường như không phải là loại người như hắn thể hiện.”

“Đáng thử lắm.” Travis cất lời.

Và đáng để xem xét, anh nghĩ khi thoát khỏi ký ức như người vừa say ngủ quá lâu và không thể giữ bỏ tình trạng mơ mơ hồ hồ ra khỏi tâm trí.

Điều duy nhất liên quan đến anh là nếu anh em anh phát hiện ra điều gì đó ở Jean Claude, chắc tin tức ấy cũng dính líu đến Julie nhỉ? Anh không muốn nghĩ vậy. Không chỉ điên tiết như quỷ vì nghĩ sai hoàn toàn về một người mà còn vì anh phải sống với tính tráo trở của cô trong một năm tới., Anh sẽ bị nguyên rủa nếu lại rơi vào vùng sần tin điên cuồng khác của giới truyền thông với lý do cổ nhanh chóng ly dị

Travis lắc lắc đầu và cào tay vào mái tóc. Nắm chặt tay quanh cái ống nghe chét dẫm cứ tuôn thứ âm nhạc phát ói vào tai, anh đấu tranh kiềm nén thôi thúc quẳng ống nghe qua phía bên kia phòng. Anh có lẽ không thể giải quyết khó khăn trong một phần đời mình, nhưng anh chắc như bấp là sẽ giải quyết cho xong vụ thỏa thuận với Thomas Henry.

“King?” Một giọng trầm, cộc cằn cắt ngang suy tư của Travis. “Có chuyện gì?”

“Henry,” Travis đáp lại, và ngồi thẳng lưng trên ghế, giữ giọng anh vui vẻ, thậm chí còn cố tình vui vẻ. “Tôi đang cố gọi để gặp ông đây.”

“Tôi bận,” ông kia nói.

“Ừ. Tôi cũng vậy.” Travis biết ông già này đã đọc báo, theo dõi những bê bối cứ dấy lên quanh Travis và Julie, thế là đơn đặt hàng kinh doanh đầu tiên vốn êm xuôi đã đi tong. “Tôi đang làm việc với luật sư cả tuần qua. Tôi không định sử dụng những tuần đầu tiên sau cưới của mình thế này.”

“Ừ,” Henry lơ đãng nói. “Tôi có đọc tin tức về anh và vợ anh.”

“Tôi cũng đoán được,” Travis nói. “Nhưng tôi muốn đảm bảo với ông chuyện đám báo chí viết về chúng tôi mà ông đọc được hoàn toàn sai sự thật.”

“Thế cô ta đã không lấy cái tên... Doucette gì đó à?”

Cau mày, Travis cầm cây viết nằm trên bàn lên, gõ nhẹ lên mặt bàn gỗ sồi, rồi lại quẳng nó sang bên. “Thực ra là có.”

“Vậy thì - cả hai người lãnh đủ hậu quả cô ta đáng phải bị,” ông này quát lên, giọng điệu khinh miệt đã khiến cơn thịnh nộ phòng vệ bùng nổ và quát mạnh qua Travis.

“Doucette đã lừa gạt vợ tôi,” anh lên tiếng, giọng nói trở nên gắt gỏng. Đúng, anh muốn cái hợp đồng phân phối rượu này, nhưng anh sẽ bị nguyên rửa nếu cứ ngồi đực mặt ra đây và để ai đó thậm chí chưa hề quen biết Julie lăng mạ cô. “Cô ấy chẳng làm gì sai và tôi không cảm kích lời nói cạnh khỏe của ông.”

“Giờ chờ một phút...”

“Không, Henry,” Travis ngắt lời, bật dậy khi anh để cơn giận bùng tràn. “Ông chờ một phút thì có. Việc tôi muốn công ty ông phân phối rượu của tôi là thật, nhưng không có thì tôi vẫn sống được.” Anh không muốn nói thế. Không định nói. Nhưng anh sẽ không khoanh tay đứng nhìn và cũng không để người ta khi dễ anh.

Không dễ gì kiếm được một nhà phân phối uy tín khác nếu mỗi này không thành, nhưng anh sẽ tìm cách và đi chết đi nếu Travis King này lại bợ dít người khác chỉ để giành lấy thành công. “Ông và tôi đều hiểu rõ như nhau thỏa thuận với xưởng rượu nhà King sẽ có lợi cho cả hai ta.”

“Anh nghĩ anh đang nói chuyện với ai?”

“Tôi cũng có thể hỏi y câu đó đấy, Henry.” Travis trả lời và đút tay vào túi quần. Giọng nói thâm trầm, giận dữ và đầy cay độc đang chảy tràn trong huyết quản anh. “Tôi không phải là thằng nhãi ranh nào đó chân ướt chân ráo bước vào lãnh vực kinh doanh rượu. Tôi có được một trong những xưởng rượu hàng đầu tiểu bang California và ông biết rồi đó. Rượu King đang lớn mạnh qua từng năm. Giờ đây chúng ta có thể hợp tác cùng nhau để xây dựng tên tuổi dựa vào thứ gì đó sẽ khiến cho hai ta thu được khối tiền - ” anh ngừng một chút, hít một hơi và nuốt xuống cơn giận suýt làm anh ngạt thở “ - hoặc ông mà còn thốt ra một lời sỉ nhục nào đến vợ tôi thì tôi cúp máy và đi tìm nhà phân phối mới.”

Trong một tích tắc, Travis tự hỏi liệu anh cư xử quá đà không - nếu người đàn ông này cúp máy và không màng đến rượu nhà King nữa thì sao. Rồi khoảnh khắc ấy trôi qua và ông này lên tiếng.

“Anh nói đúng,” Henry thận trọng nói. “Và tôi ngưỡng mộ người bênh vực cho gia đình mình. Tôi sẵn sàng thảo luận thỏa thuận phân phối. Tuần tới ta gặp nhau bàn bạc đi.”

Thắng rồi. Mùi vị của thành công vừa cay đắng vừa ngọt ngào, nhưng Travis có thể nuốt trôi nó. Khi gác máy, Travis nghĩ sẽ báo cho Julie tin tốt lành này. Rồi anh nghĩ lại. Xét cho cùng, hình như đây chẳng phải cuộc hôn nhân đúng nghĩa.

Ở tầng trên, Julie đóng cửa sang phòng ngủ chính, bước qua ô cửa sổ rộng lớn trông ra cánh đồng nho được chăm sóc cẩn thận. Những áng mây trắng bồng bênh trôi lững lờ như những cánh buồm trên bầu trời xanh ngắt, màu

xanh gần như khiến ta lóa mắt. Ánh nắng rọi xiên xiên xuống vườn nho và trong một lúc, Julie hít vào và đứng lại chỉ đơn giản để thưởng thức quang cảnh tươi đẹp đó.

Nhưng cô không lên tầng trên để chiêm ngưỡng điện trang nhà King. Cô cần một chút riêng tư. Cô sẽ không đóng vai một khán giả bị động dõi theo cuộc đời mình nữa. Đây là lúc Julie đối mặt với quá khứ và chinh đồn lại tương lai của cô. Bật nắp điện thoại, cô nhận số máy mình đã cố quên. Nóng ruột chờ đợi khi tiếng chuông reng, cô kéo tấm màn trắng treo sát cửa sổ và suýt nữa nhảy dựng khi một giọng nam vang lên bên kia đầu dây.

“A lô?”

Trời ơi, sao mà cô ghét cái giọng này quá.

“Jean Claude,” cô lên tiếng. “Chúng ta phải nói chuyện.”

Chương 8

Julie cảm giác mình giống y như một tên gián điệp.

Giờ đây trong bất cứ giây phút nào, cô có hơi mong chờ Travis nhảy bổ ra từ trong bóng tối, chỉ thẳng tay buộc tội cô và thét lên Đồ Phản Bộ

“Có lẽ ý tưởng này tệ thật,” cô thì thầm và cầm ly cà phê nóng của mình đến chỗ thành lan can rào chắn bảo vệ ở rìa đường hướng ra quang cảnh đại dương. Cô khẽ khom người rút sâu hơn vào trong chiếc áo gió xanh đậm và quay mặt mình đón hướng gió, để cho làn gió lạnh lẽo thổi ngược mái tóc cô ra sau.

Chỉ một mình cô trên đường nhựa rộng hình bán nguyệt, xe cô là thứ độc nhất đậu ở chỗ hoá ra chỉ cách King Winery khoảng hai mươi dặm về hướng bắc. Quốc lộ Một chạy thẳng một mạch đến California, băng qua những thị trấn nhỏ xíu, và ôm cua dọc sát đường bờ biển gồ ghề khúc khuỷu. Mọi nơi ở tiểu bang này đều có những đường thoát hiểm rộng như thế, nơi những du khách có thể dừng lại, đậu xe và chụp những pô cảnh quang đẹp hết xẩy.

Bình thường, Julie sẽ bị vẻ mỹ quang hấp dẫn mình như bao người khác. Nhưng hôm nay, cô chỉ nhìn thấy những đám mây u ám đang tụ lại phía chân trời và mặt biển xám xịt trải dài bất tận. Cứ như thể cả thế giới đột ngột chuyển sang màu đen và trắng. Và cô biết đó là cách Travis mừng tượng ra cuộc gặp gỡ ngăn ngui này của cô. Đen và trắng.

Bạn và thù.

Nếu anh phát hiện cô tự ý đi gặp Jean Claude... “Ôi, đừng bao giờ nghĩ đến đó, Julie,” cô tự nhủ lòng, cô tránh xa cái ý nghĩ đó giống như tránh xa một con chó điên.

Cô cố tình quay mặt khỏi quốc lộ và khu rừng. Bởi vì tất cả những gì cô biết được, ngoài kia có thể có những tay phóng viên và đám săn ảnh, đang chĩa thẳng ống kính và micrô thu tín hiệu từ xa vào cô. Không phải là cô bị hoang tưởng hay gì, nhưng trong suốt hai tuần vừa qua, hầu như ngày nào cô cũng bị dư luận đem ra làm đề tài mổ xẻ.

Bởi thế cô mới đòi Jean Claude gặp cô ở đây. Thậm chí nếu đó là một kẻ

sách ngu xuẩn, thì ít ra cô cũng cảm thấy dường như mình đang làm để cố ngăn cản mọi chuyện.

Một chiếc xe trở tới tấp sát vào chiếc xe của cô và Julie cứng người khi quay lại quan sát Jean Claude đỗ chiếc xe thể thao hai ghế bánh tròn của gã. Gã ưỡn oải leo ra khỏi xe, một người hoàn toàn nhàn nhã. Mái tóc vàng của gã chải ngược ra sau và Julie lờ mờ để ý nó trông thua thớt hơn là cô nhớ.

“Xe mới hả?” cô hỏi. Một chiếc xe đầy mê hoặc nữa chứ. Cứ để nó cho Jean Claude, kiểu người chú ý diện mạo bên ngoài hơn bất cứ thứ gì. Gã từng thích nói chuyện về ông gã, người một thời là thành viên chẳng quan trọng gì trong tầng lớp quý tộc. Không nghi ngờ gì, Jean Claude chỉ yêu thích được làm trung tâm bàn tán của dư luận. Ai cũng đều muốn nói chuyện với gã. Những hãng báo nhỏ và các đài truyền hình sẵn sàng trả tiền để hắn mỉm cười vào máy quay và đào bới lại vết nhơ khiến gã trông giống như một tên nhân tình bị lãng quên.

Tất cả những gì gã phải làm là nói toạc ra hết chuyện của cô và biến cuộc sống của cô và Travis như sống trong địa ngục. Lòng Julie thất lại khi cô quan sát gã âu yếm liếc mắt lại chỗ chiếc xe thể thao.

Gã rê ngón tay dọc viền mui xe màu đỏ bóng loáng. “Ừ, chiếc xe nhỏ đáng yêu quá, phải không?”

Hiển nhiên, Jean Claude đang tận hưởng số tiền mà gã kiếm được từ vụ tổng tiền lần hàng loạt những buổi phỏng vấn liên tiếp mà gã nhận được.

Gã đi tới phía cô, nụ cười trên gương mặt mà cô đã từng nghĩ là quá đẹp trai. “Julie, cung của anh, gặp được em thật vui.”

Cô lùi lại, giữ một khoảng cách an toàn giữa họ. Cô không nghĩ mình có thể chịu đựng được nếu gã lại đủ gần để chạm vào cô. Làm sao mà cô lại có thể thuyết phục bản thân mình yêu gã đàn ông này đủ để lấy hắn ta chứ? Cô đúng là đồ ngố

Gã lại nhoẻn miệng cười như thể biết được cô đang suy nghĩ gì. Trời ạ, có phải cô đang làm đúng khi dàn xếp cuộc gặp mặt này không? Chuyện này sẽ chỉ tổ làm mọi việc càng tệ hơn? Nếu lỡ Travis phát giác ra việc này -

“Jean Claude -”

“Chỗ này hữu tình quá, phải không?” Gã liếc nhìn quanh khu vực trống trải, rồi chuyên tia nhìn về phía cô. “Chỉ có hai ta. Hoàn toàn một mình.”

Cô mong là họ chỉ có một mình và chẳng có mấy tên phóng viên hay tay nhiếp ảnh nào đứng trôn đầu đó gần đây.

“Không,” cô nói khi lắc đầu đầy dứt khoát. “Ý tôi là, phải, chúng ta ở một mình, nhưng không, nơi này chẳng hữu tình gì sất.”

Làn gió vượt ngược mái tóc vàng của gã ra sau trán, càng khiến cho phần trán bị lộ ra nhiều hơn là cô nhớ. Chắc làm tên lưu manh suốt ngày nên mới bị hói sớm đây. Đúng là một an ủi nho nhỏ.

“Được thôi,” gã nhún vai nói. “Nếu không muốn tận hưởng cuộc hẹn hò bí mật, sao em lại muốn gặp anh?”

“Hẹn hò?” Cô há hốc miệng. “Anh có điên không?”

“Em không nhớ trước kia hai chúng ta như thế nào sao, em yêu?” Gã hạ giọng xuống và tin chắc rằng giọng nói của mình “quyến rũ” vô cùng.

Nhưng khi Julie nghĩ về khoảng thời gian của mình cùng tên đàn ông này và so sánh nó với những đêm mà cô trải qua trên chiếc giường của Travis, nghĩ đến những điểm khác biệt mà tức cười. Jean Claude đã nghĩ quá nhiều về bản thân mình hơn là quyền hạn cho phép.

Hiển nhiên, gã thấy rõ được vẻ mặt của cô bởi vì gã lại nhún vai và nói, “Được rồi, vậy giờ. Nói anh nghe em muốn gì ở anh nào.”

“Tôi muốn anh ngừng ngay cái việc anh đang gây ra cho tôi và Travis.”

“Ngừng?” Đôi mày của gã nhướn lên và nụ cười nhếch lên bên khoé miệng. “Sao anh lại muốn làm thế?”

“Anh làm vậy chưa đủ sao, Jean Claude?” cô hỏi, bước một bước lên phía gã rồi dừng lại. “Anh làm Travis và tôi bẽ mặt thế mà còn chưa kiếm đủ tiền nữa hả?”

Gã thẳng người lên. “Chưa. Anh nghĩ còn được nhiều hơn nữa ấy chứ và anh vẫn chưa xong.”

Cô cảm thấy dạ dày mình như thể có ai đó vô hình thả một hòn đá lạnh lọt thõm vào trong. Cô đã biết đi gặp mặt như thế là gã sẽ đấu với cô về chuyện này, nhưng cô phải thử.

“Jean Claude, anh đang huỷ hoại một người không đáng phải bị như thế. Và tôi sẽ không để anh làm vậy.”

“Em cản anh bằng cách nào?”

“Tôi sẽ tới đồn cảnh sát. Travis thì không làm vậy, anh ấy muốn tự mình giải quyết. Nhưng tôi sẽ làm anh bị bắt giam. Vì tội tống tiền.”

Gã mỉm cười với cô và tặc lưỡi. “Em yêu à...”

“Thôi cái kiểu nói chuyện đó đi!” Cô thậm chí bước lại gần hơn, xỉ ngón trỏ vào ngực gã. “Giờ rút lui đi, Jean Claude.”

“Sao phải vậy?” Gã bật cười khi ngắt lời.

“Tôi không phải là đứa con gái ngu xuẩn đã từng lấy anh. Tôi sẵn lòng nhìn thấy anh trong tù, hay bị trục xuất về nước.”

“Em sẽ không làm được. Hơn nữa, em cũng đâu có chứng cứ.”

“Muốn là có được thôi. Đừng ép tôi.”

“Anh không tin.” Tiếp theo gã cúi đầu xuống và hôn cô trước khi cô có thể nhảy lùi ra ngoài đường.

Quẹt tay qua miệng như thể cô bị trúng độc, Julie trượt chân ra sau, tia nhìn cô dán chặt lấy gã. “Anh tránh xa tôi ra, Jean Claude. Và rút lui khỏi Travis trước khi bị tàn đời sau chấn song nhà tù đấy.”

“Đe dọa đó à?” Gã bật cười và khoanh tay trước ngực. “Có lẽ anh nên đi cảnh báo với đám nhà báo là giờ Travis King đang đe dọa anh - một người tình tội nghiệp bị gạt qua bên lề.”

“Travis không đe dọa anh, Jean Claude. Mà chính là tôi.” Cô liếc nhìn gã và khi thấy gã trông không có chút gì sợ hãi lại chỉ tỏ làm cô phát cáu hơn. “Tống tiền là có tội, Jean Claude.”

“À,” gã nói, mỉm cười và hoàn toàn nhàn nhã. “Thế song hôn cũng có tội đấy, cung của anh. Bộ em thật sự muốn gặp anh ở toà án sao?”

Điều Julie thật sự muốn làm là bóp nghẹt họng gã, nhưng rủi thay, đó cũng là tội. Mặc dù cô sẵn sàng đánh cá rằng nữ bồi thẩm đoàn sẽ xá tội cho mình. Cô chỉ có thể đập mình một phát vì thậm chí đã sắp đặt cuộc gặp gỡ này. Cô rất hy vọng bằng cách nào đó mình có thể chấm dứt chuỗi ác mộng kéo dài này. Bây giờ tất cả những gì cô muốn là tránh xa gã đàn ông này khi có thể. Cô hăm hăm đi băng qua lô đất tới chiếc xe của mình và khi mở cửa xe, cô ngừng lại và nhìn lại phía gã. “Đừng ép tôi, Jean Claude. Mang theo những thứ anh có và biến đi. Để chúng tôi yên.”

“Anh sẽ sớm gặp lại em,” Gã nói với theo và vẫy chào cô.

Khi đi khỏi, cô vòng xe trên đường nhựa, Julie nhìn vào kính chiếu hậu và thấy Jean Claude đang nói điện thoại.

Có thể đó không phải là một dấu hiệu tốt.

Hai tiếng sau, Travis nhảy xuống từ phía tay lái chiếc xe tải của mình và đóng sập cửa lại đằng sau. Trời thật nóng, mà gió lại mát. Nhưng không đủ mát để xoa dịu đi cơn cuồng giận đang bùng phát trong lòng anh như một đám cháy không kiểm soát nổi.

Dường như anh tức giận suốt kể từ lúc nảy ra cái ý tưởng kết hôn điên rồ. Và trước mắt vẫn còn bực dài dài. Giờ đây anh lại nhận được mấy cuộc điện thoại từ Realtor thông báo về chuyện “vợ” anh đang tìm kiếm bất động sản mà cô đã không đếm xỉa nói với anh một tiếng.

Anh không thấy xe của cô, nhưng Đường Chính đông đúc. Có thể cô đã đỗ xe ở chỗ nào đó. Birkfield nhỏ, nhưng thật nhộn nháo. Những cư dân địa phương thường hay đi mua sắm ở đây, còn hơn là mát hơn một đồng hồ chạy xe trên xa lộ để đến một trong những thành phố lớn hơn để mua sắm. Thêm nữa, thị trấn cũng kinh doanh du lịch phát đạt, nhờ những người lái xe lên miền biển và dừng nghỉ chân một chút ở những nhà máy rượu gần đây.

Đường Chính tràn ngập những cửa hiệu đồ cổ, đặc biệt nhất là mấy cửa hàng, nhà hàng và các loại cửa hiệu mà tất cả những cộng đồng dân cư nhỏ đều yêu cầu. Đồ gia dụng, tạp hoá, bưu điện - đầy cả ra đầy ở hai bên len

đường. Đúng là Birkfield nhỏ, nhưng Travis lại luôn thích như thế.

Ít ra cho đến dạo gần đây. Bây giờ có quá nhiều người dường như chỉ thấy có quyền quan tâm đến cuộc sống của anh. Và phải cảm ơn đến nhà báo, hãng báo nhỏ và những tạp chí vớ vớ vẫn xuất bản hàng tuần, có cả đồng tin tức để đóng góp vào chuỗi tin vặt vãnh trong địa phương.

Anh chỉ cần nhiều đó thôi.

“Chào em, Travis,” một giọng nói thân quen gọi với anh ở lề đường ngay trước cửa hàng gia dụng địa phương.

Anh nén tiếng rên rĩ, quay lại và buộc mình nở nụ cười. Cái loa phát thanh tin đồn nhảm đây mà. “Cô James. Cô khỏe không?”

“Khỏe, khỏe lắm. Dạo này ở đây thật sự náo nhiệt, phải cảm ơn em và Julie.”

“Dạ.” Quá náo nhiệt luôn. Chỉ đứng đây thôi, anh đã cảm thấy như thể mình đang trong tầm ngắm của ống kính hiển vi. Bạn bè và những người hàng xóm của anh, những người mà anh đã lớn lên quanh họ, người mà anh biết suốt cả cuộc đời mình, bây giờ đang đứng quan sát anh với sự quan tâm đầy háo hức.

Tức cười thật, mọi lần hình anh hẹn hò với mấy cô người mẫu, diễn viên bị đăng trên báo lại không gây chú ý bằng anh cưới một cô cùng lúc có hai chồng.

Người đàn bà lớn tuổi hơn lắc đầu và tặc tặc lưỡi. “Nhưng hồi trước, em biết Julie là người kỳ quái thậm chí trước khi lấy con bé, bây giờ không phải cũng vậy sao?”

Anh không có cơ hội trả lời bởi vì người đàn bà đã từng là giáo viên lớp năm của anh đã nhảy vào họng nói tiếp.

“Tất nhiên, như tôi còn nhớ, cả hai đứa em đã từng rất thân thiết với nhau khi còn nhỏ.” Bà ta khẽ ngửa đầu ra sau và chăm chú nhìn bầu trời. “Tôi có kể với tên nhà báo trẻ tử tế về khoảng thời gian tôi phải chạy đuổi hai đứa ra khỏi tủ chứa đồ của người gác cổng. Dĩ nhiên, hồi đó hai đứa em đều còn con nít, nhưng Julie rất ngọt ngào với em - mặc dù chuyện đó không xứng, đương nhiên rồi.”

Anh đang gạt đầu theo, chỉ để hỏi người đàn bà nói cho xong cho đến câu cuối cùng thu hút sự chú ý của anh. “Không xứng?”

“Xời, em cũng biết mà. Với việc mẹ con bé nấu ăn cho nhà em, thế thôi.”

Travis chỉ nhìn chăm chăm vào bà ta. Anh không nghĩ ra nổi câu nào để không tỏ ra thô lỗ, thế nên anh quyết định tốt nhất là cứ việc tiếp tục gạt đầu và chuồn đi. Ấy vậy, câu đó đã làm anh ngạc nhiên về những điều người ta tự dưng nghĩ ra.

Không xứng ư? “Gặp cô thật tốt, cô James.”

Anh chưa bước được bước nào là đã nghe bà ta gọi với theo, “Em đang tìm Julie hả?”

Nhắm mắt lại, Travis hít một hơi sâu và cất lời một cách thân mật, “Dạ, đúng rồi. Cô có biết cô ấy ở đâu

“Phải rồi. Không phải mới đây năm phút cô đã nhìn thấy con bé, dưới chỗ quán rượu cũ đó sao?” Bà ta bực mình lại tặc lưỡi. “Giật sập cái chỗ gai mắt đó là điều họ phải làm thôi, nhưng hội đồng thị trấn có nghe lời tôi không kia?”

Anh thấy đồng cảm với hội đồng thị trấn.

“Cám ơn cô.” Anh dùng tay chải xướt mái tóc mình, gạt đầu chào cô James và quay người băng qua bên kia đường.

Anh uể oải băng qua hai làn đường giao thông, giơ tay về phía những chiếc xe ra hiệu ngừng lại để anh đi qua. Ở cuối đường bên kia, anh nhìn thấy một chiếc xe lấy tin và mong họ không chụp hình mình. Đáng lẽ anh sẽ nghĩ tin tức gì đó thú vị hơn cuộc sống của anh đang xảy ra đâu đây. Nhưng không, đám phóng viên và máy tay săn ảnh vẫn đóng đô rải rác ở những con đường của Birkfield, chờ đợi chộp được tin sốt dẻo mới nhất trong vở kịch “hôn nhân” của nhà King.

Travis vẫn tập trung tia nhìn thẳng phía trước khi tách khỏi dòng khách bộ hành nườm nượp lúc bước lên lề đường. Mùi thơm thoang thoang của thứ gì đó ngon tuyệt bốc ra từ quán ăn rẻ tiền và bụng anh kêu ọt ọt hưởng ứng. Anh đã tan tâm sau cả buổi sáng làm việc với nhân viên mình, và chỉ vừa mới thoát được mấy cái điện thoại chết dẫm, thì cơn đói bụng cũng xuất hiện

quá đúng lúc với cơn tức giận của anh.

Quán rượu vắng tanh nằm giữa một cửa hàng bán đèn cây và phòng triển lãm nghệ thuật trưng bày những tác phẩm của các họa sĩ địa phương. Ô cửa sổ to phía trước bám đầy bụi, nhưng cửa ra vào không khoá. Travis liếc nhìn qua vai, mở cửa và bước vào không gian mờ ảo.

Hầu như không có một chút ánh sáng nào lọt qua nổi ô cửa sổ và chỉ có ánh sáng kiêu hãnh tỏa ra từ cái bóng đèn công suất thấp ở phía trên. Những chiếc bóng nhảy nhót trên tường và biến mất đằng sau đồng hồ chông chát bị những người vừa trả quán để lại. Ở đây chẳng có dấu hiệu sự sống nào, nhưng Travis có thể cảm nhận được sự hiện diện của Julie. Anh thậm chí còn không buồn nghĩ tại sao lại như.

“Julie?”

“Ồ đằng sau này!” Giọng nói của cô nghe nghèn nghẹn và anh làm bầm chửi thề khi bước về hướng phát ra giọng nói. Mà nhân đây, cô ấy đang tính toán cái quái gì thế?

Anh bước qua cánh cửa để ngỏ rồi băng qua nhà bếp, mới nhìn thấy Julie, đang quỳ gối, dí sát đầu vào trong lò nướng mà trông nó còn già hơn cả anh. “Em làm gì ở đây?”

Cô lui ra, quay mặt lên nhìn anh và cười toe toét, quên bém vệt dơ quẹt ngang qua mũi mình. “Còn một câu hỏi hay hơn, sao anh lại biết chỗ này mà tìm em vậy?”

Anh đút cả hai tay vào hai túi quần jean và bước vài bước tránh xa cô. “Anh nhận được điện thoại từ Donna Vega. Cô ta kể với anh là em có hứng thú về bất động sản.”

Nụ cười toe toét của cô thoáng rộng hơn một chút, nhưng cô nhồm người đứng dậy và nhìn quanh căn phòng tối tăm bần thủ với ánh mắt long lanh trước khi quay người lại phía anh. “Em không nghĩ cô ta sẽ gọi cho anh. Em định sẽ tự mình nói với anh sau -”

“Định nói chuyện gì với anh?”

Cô chùi chùi hai bàn tay nhằm cố làm sạch những vết dơ đen xì bám đầy ở hai lòng bàn tay nhưng vô ích. “Em đang lái xe ở ngoài và thấy bảng hiệu

bán cửa hàng treo trên cửa sổ, nên em dừng xe vào xem thử. Em đã gọi Donna cho em vào trong để có thể tham quan một chút.”

“Câu đó giải thích chuyện em ở đây. Không phải là lý do.”

Cô lắc đầu nhằm hất mái tóc quấn ngắn khỏi mặt. “Em sẽ mở một cửa hiệu bánh, trong khoảng một năm nữa, anh nhớ không? Nơi này quá thích hợp luôn.”

Anh lắc đầu. “Chỗ này chỉ thích hợp đốt củi thôi.”

“Anh đúng là chẳng có tí tưởng tượng nào hết.”

Travis cố hiểu những thứ cô làm trong quán rượu cũ kỹ, nhưng thành thật mà nói, anh chẳng hiểu được gì cả. Nhưng dù sao đi nữa thì lúc này chuyện đó cũng không quan trọng. “Giờ em không nên làm việc này.”

“Sao?”

“Tìm chỗ mở tiệm chứ sao,” anh nói khi vẫy tay chỉ vào toà nhà đổ nát. “Bộ lúc này mình còn chưa đủ chuyện để giải quyết nữa à?”

“Travis,” cô nói, và nhìn vào mắt anh. “Việc này chẳng ăn nhập gì với mấy chuyện khác đang xảy ra.”

“Không ư?” Anh ngửa đầu lên, khoanh hai tay ngang ngực và cố nín thở. Có mùi gì rất lạ trong phòng này. “Em không nghĩ đám phóng viên quần quanh chúng ta sẽ rất thích đăng mẩu tin cô dâu mới của nhà King ra ngoài phát triển sự nghiệp riêng của mình sao? Những người vợ của dòng họ King không phải làm việc.”

“Anh chui từ hành tinh nào ra vậy?” Julie gặng hỏi, chống nạnh hai tay vào hai bên hông và hai chân giang ra y như bắt đầu đánh trận.

“Đợi một chút -”

“Không, anh mới đợi một chút.” Cô nghiêng đầu sang một bên như thể đang suy nghĩ một cách cặn kẽ, rồi lên tiếng, “Tôi cho là anh không nhớ mẹ anh làm việc ở trại chăn nuôi gia súc mỗi ngày nhỉ.”

“Cái đó khác,” Travis cãi lại

“Thì cũng là làm việc. Làm việc mà bà ấy thích làm.” Julie đập lại ngay tức thì.

“Mẹ anh không phải là vấn đề ở đây.”

“Không, đúng là không phải,” Julie nói. “Nhưng Gina cũng là ‘cô vợ của dòng họ King’ và chị ấy làm việc. Chị ấy nuôi và huấn luyện ngựa.”

“Trong trại chăn nuôi của gia đình.”

“Ồ, vậy ra không phải là công việc, mà chính là nơi vợ anh làm việc mới làm anh khó chịu đúng không?”

Travis tự hỏi có phải đúng là điên khi anh thích nhìn tia lửa trong mắt cô? Có thể lắm.

“Không phải.” anh trả lời chắc nịch. “Em sẽ không mở tiệm bánh cho đến sau khi cuộc hôn nhân kết thúc, vậy sao bây giờ phải để người ta bàn ra tán vào? Mà tiệm đây chúng ta không đủ chuyện rắc rối xảy ra trong lúc này sao? Mẹ nó, Julie, trước mặt mọi người chúng ta phải là một cặp gắn bó với nhau. Nếu em cứ làm chuyện lén lút sau lưng anh thì sẽ trông ra sao trước mặt mọi người?”

Cô đỏ mặt và tia nhìn của cô dờn qua chỗ khác. Cô trở nên cứng họng và người run run bứt rứt khi đứng trên giày cao gót. “Em ghét khi anh nói đúng.”

“Chuyện đó dễ ợt,” anh thì thầm, bản khoăn còn chuyện gì khác nữa đang diễn ra trong đầu cô không. Từ bỏ quá nhanh như thế thật không giống cô chút nào.

“Thì, em cũng không nghĩ mọi người trong thị trấn sẽ thấy thế nào. Và em ghét cứ phải lo lắng về ai khác sẽ nhìn nhận chuyện gì ra sao. Tại sao họ phải dòm ngó mình làm chuyện gì chứ? Sao tụi mình lại trở thành tin tức quan trọng quá vậy?”

“Anh biết chết liền.” Travis nói. “Có lẽ người ta không có đủ những chuyện sôi nổi trong cuộc sống của chính họ thế nên mới cần tìm ở chỗ khác.”

“Bộ phải là chúng ta hay sao?”

“Chỉ trong lúc này thôi,” anh thừa nhận, cũng ghét cay ghét đắng điều ấy như cô. “Tuy nhiên sớm muộn gì, mấy người ngu xuẩn tội nghiệp nào đó sẽ trở thành trung điểm chú ý và chúng mình sẽ bị mờ nhạt đi. Cho đến lúc đó...”

Cô lại nâng tầm mắt mình nhìn anh. “Em biết, em biết. Em sẽ không làm chuyện gì lén lút nữa, Travis. Em nhìn thấy chỗ này và ngừng lại để coi thử thôi. Em định sẽ nói với anh. Ý em là, nếu em sẽ nói với anh, thì rõ ràng đó không thể là lén lút, đúng không?”

“Ừ hử.” Anh đang có một cảm giác khá là khó chịu về tất cả những chuyện hiện giờ. “Còn chuyện gì anh không biết nữa chứ?”

Chương 9

“Cô đã không đá động đến chuyện cô hôn hấn!”

Giọng nói lạnh lạnh của Travis vang dội đến trần nhà cao trong phòng thử rượu ở Winery. Căn phòng lát ván gỗ sồi lấp lánh không có ai ngoại trừ hai người và chỉ trong một khắc, Julie thật sự mong sao cả đám người kéo ùa tới đây bất cứ lúc nào.

Lần thứ hai trong tuần, chủ nhân vườn nho nhà King đang ném thử rượu trong phòng. Những khách tham quan đi bằng xe buýt đã quá bước qua căn phòng này - gồm cả khu vực pha chế rượu và một cửa hàng quà tặng. Họ uống thử rượu vang, ăn thử những món ăn mà tự tay Julie chế biến trong những dịp lễ và, nói chung, cô đã có một khoảng thời gian thú vị trong lúc tạo thêm niềm vui thích cho tất cả những người khác bằng công việc làm hằng ngày tại Winery.

Cô nhìn lên từ chiếc bàn trang nhã được sắp xếp những đồ dùng bằng bạc cổ của Trung Hoa và những món khai vị cùng với món tráng miệng mà cô đã mất gần hết cả ngày trời để làm. Có món tôm nhỏ ngon tuyệt, món jambon Ý cuộn măng tây xanh và món bánh quy đặc biệt được rắc hỗn hợp rau bina trộn chung pho mát mặn (làm từ sữa dê hoặc cừu ở Hi Lạp) lấm tấm trên bề mặt. Những món tráng miệng cũng ở gần đây và trông hấp dẫn hết sức - mấy cái bánh tart nhân chanh, một ít bánh sô cô la hạnh nhân phủ lớp sốt lỏng, đi cùng với những bánh quy giòn nhỏ xíu nhúng vào nước sốt kem hạnh nhân. Và vâng, cô đang nghĩ về thức ăn bởi lẽ cô chưa hoàn toàn sẵn sàng tập trung vào ông chồng của mình.

Hy vọng rằng những món ăn phải dùng tay bóc mà cô bỏ ra hàng tiếng đồng hồ chế biến sẽ thu hút những du khách của họ nhiều hơn là sự quan tâm của họ tới cô ngay trong lúc này.

Nhưng sau đó, những người lạ hướng tới Winery sẽ không phải chạm trán vẻ mặt nổi trận lôi đình của Travis. Bụng của Julie lại nhộn nhạo đầy khó chịu và cô phải nuốt khan để tránh tình trạng buồn nôn bất chợt xuất hiện lấp đầy trong miệng.

Quan sát Travis lúc anh đùng đùng băng qua sàn nhà gỗ bóng loáng, cô suyết rên rĩ trước tia nhìn giận dữ trong mắt anh. Hình như, cô lúc nào cũng cảm

thấy sắp mệt. Cái cách anh lắc lắc tờ báo đang cầm trong tay đã báo hiệu rằng cô sẽ không thích những gì được viết trong ấy.

Cảm giác nôn nao lo lắng dâng lên trong lòng và cô thật sự mong sao mình có thể tránh được cuộc chạm trán này. Cô chẳng hơi đâu quan tâm liệu ý nghĩ ấy có biến cô thành đồ hèn nhát hay không.

Hôm qua, cô đã thú nhận về cuộc gặp mặt của mình với Jean Claude và những tưởng sau cuộc cãi nhau long trời lở đất đó với Travis, chủ đề kia sẽ được chôn vùi. Đương nhiên là cuộc đời cô không chỉ dễ dàng có thể.

Và thật lạ lùng làm sao ngay cả khi đối mặt với Travis trong lúc anh ấy đang giận dữ, cô vẫn cảm giác như có một luồng nhiệt điên cuồng chạy xuyên qua máu. Anh mặc một bộ com lê đen được cắt may đắt tiền, áo sơ mi trắng với cà vạt đỏ sẫm. Mái tóc sẫm của anh rối bù còn đôi mắt thì sáng quắc.

Người đàn ông này quả thật đẹp rạng ngời. Ngay cả khi trông anh y như có thể gặm đứt một thanh sắt.

Khi đi tới chiếc bàn cô đứng đằng sau, anh dừng lại đối mặt trực diện với cô và lắc lắc tờ báo trong nắm tay đang siết chặt lần nữa. “Khi cô kể tôi nghe về cuộc gặp gỡ ngắn ngủi của cô với Pierre,” anh rống lên. “Cô đã không quên nói với tôi cảm giác thoải mái dễ chịu đến mức nào phải không.”

“Chẳng thoải mái dễ chịu gì hết.” Cô gân cổ cãi lại, giựt lấy tờ báo. Anh chộp lại và cô nhìn chằm chằm vào mắt anh, phản hồi lại tia nhìn cũng đầy giận dữ như của anh. Được thôi, anh đang nổi cơn tam bành. Thế thì, chơi luôn. Cô còn phát chán hơn nhiều về việc bị đám nhà báo háu đói xì căng đan lôi ra trước bàn dân thiên hạ rồi. Và tự bào chữa bản thân mình trước người đàn ông lẽ ra nên có một chút lòng tin ở cô thì chỉ càng phát tức hơn thôi. “Nếu anh nghĩ tôi tự nguyện đi hôn cái tên sâu bọ đê tiện đó, thì anh mới đúng là điên.”

“Tai nghe không bằng mắt thấy.” anh nói, và giơ tờ báo lên, chỉ cho cô trang đầu tiên.

“Ồi, trời đất ơi.”

Chính là nó. Rõ ràng rành rành như ban ngày đến kinh ngạc. Tấm ảnh chụp đúng ngay lúc Jean Claude cúi xuống chạm đôi môi tằm tợn mỏng dính của gã vào môi cô. Hình như, gã đã có sẵn tay chụp ảnh đóng ở đâu đó gần đấy.

Đáng lý ra cô không bao giờ nên cố gắng nói lý lẽ với một kẻ chẳng có chút nhân phẩm. Đây là lỗi của cô. Tất cả là lỗi tại cô.

“Hắn có lẽ đang núp đằng sau mấy cái cây,” cô nói lí nhí.

“Ai?”

“Tất nhiên là tên chụp hình!” Cô chớp lấy tờ báo lần nữa, nhưng Travis lắc đầu, thay vì thế anh vịn tay lại rồi đọc to hàng chữ bên dưới tấm hình.

“Đôi tình nhân vụng trộm?”

Cú sốc khiến quai hàm cô rớt xuống. “Vụng -”

“Jean Claude Doucette và Julie O’Hara Doucette King -”

Kinh hoàng, Julie mím chặt môi như thể đã cắn phải quả chanh. “Không phải em vẫn còn mang họ hắn đấy chứ?”

“Bí mật gặp gỡ tại nơi vắng vẻ trên Quốc Lộ I.”

“Chuyện đó nghe thật kinh khủng...”

Tia nhìn của anh nâng lên chiếu vào mắt cô và thăm sâu trong đôi mắt nâu đậm ấy, cô có thể thề là mình thật sự đã thấy được lửa giận bùng bùng. “Ồ, phải tốt hơn ấy chứ,” anh đảm bảo với cô. “Tin tức đi kèm hình ảnh sẽ tự hỏi liệu Travis King có biết chuyện cô vợ của mình vẫn còn tình cảm với kẻ mà cô ấy không bao giờ thèm li dị trước khi bước thêm một bước nữa hay không.”

Giờ đôi mắt anh thăm đen và khó đoán. Quai hàm đánh lại và miệng anh giống hệt một vết chém ngang mặt. Ngay cho dù anh đứng đối diện với cô, cô vẫn có cảm giác mình bị anh cô lập như thể cô đang ở trong một căn phòng bịt kín.

Dù rằng vậy, cô vẫn phải nói, “Travis, anh không được tin như thế.”

“Cô còn mong chờ tôi tin cái gì,” anh thì thầm đầy giận dữ. “Cô đã sắp đặt hẹn gặp hắn.”

“Phải,” cô nói, giơ ngón trỏ lên để giải thích. “Nhưng sau đó em đã kể với

anh rồi.”

Mắt anh khoá chặt lấy mắt cô và Julie cảm nhận được sự im lặng mang tính cáo buộc gay gắt đầy dữ dội của anh chỉ một giây trước khi anh nói to nó lên.

“Lẽ ra cô nên nói với tôi trước khi cô làm, để tôi còn có thời gian kịp ngăn cô lại.”

Cô khẽ thở dài đánh sượt, cơn tức giận đan xen với bất mãn cùng đau khổ. “Bởi vậy em mới không nói.”

“Làm quái gì mà cô đi gặp hắn? Cô có chuyện quan trọng chết tiệt gì mà phải lén la lén lút sau lưng tôi để đi gặp thằng chồng cũ của cô hả?”

“Hôm qua em đã giải thích chuyện này rồi mà, Travis.” Cô lên tiếng, ép buộc mình phải tỏ ra kiên nhẫn, đầu cho cô thậm chí như muốn nhảy đồng đồng lên và giựt tóc bút tai mình. Phải nói anh là người cứng đầu nhất mà trước giờ cô đương đầu. “Đó là việc em phải làm. Tự em phải thử nói lý lẽ với Jean Claude.”

“Tôi đã trả tiền cho mấy tay luật sư ngăn chặn hắn rồi. Mấy anh em trai của tôi cũng đang điều tra về vụ này.”

Cơn bất mãn bất chợt bốc lên ngùn ngụt trong lòng cô, che lấp đi sự đau khổ và nhấn chìm cơn giận điên người. “Anh chẳng hiểu gì cả Travis. Tôi không phải loại đàn bà ăn-không-ngồi-rồi, chờ-người-đàn-ông-anh-dũng-phi-thường-đến-xử-lý-mọi-chuyện.” Cô cào hai bàn tay qua mái tóc mình rồi lại buông thõng xuống hai bên hông. “Anh không thấy sao? Jean Claude đang quấy rầy anh là tại tôi. Hắn chỉ gây rắc rối chừng ấy với anh bởi vì tôi đã từng đủ ngu xuẩn lấy phải hắn. Tôi phải có trách nhiệm đối mặt với hắn.”

“Khốn khiếp thật, Julie.” Anh vò nát và siết tờ báo trong nắm tay mình.

“Tôi phải làm gì đó, Travis,” cô nói, giọng nói của cô trở nên mạnh mẽ hơn qua từng lời. “Tôi tự chăm sóc bản thân mình được. Tôi đã luôn làm thế. Tôi không biết phải làm điều gì khác như thế nào và thành thật mà nói thì tôi sẽ không muốn làm đâu. Máu chót chính của mớ hỗn độn này là lỗi của tôi. Vậy nên tôi phải có trách nhiệm sửa sai.”

“Cô sửa sai việc này tốt quá hả.” anh nói, lắc lắc tờ báo bị vò nát bét lần nữa.

“Ừ, thì...” Con bất mãn của cô lại càng sôi nóng lên, càng bộc phát nhiều hơn. “Phải thử mới biết chứ. Tôi phải làm gì đó. Đáng lý tôi chỉ nên nhớ mình đang thoả thuận với kẻ xảo trá. Không,” cô nhanh chóng sửa lại. “Thứ còn hèn hạ thấp kém hơn cả xảo trá. Có thể là quý quyết không chừng.”

“Hắn đã hôn cô.” Những từ ngữ nghe thật êm ái và rõ ràng, cô quan sát khi sự xúc động mà mình chưa bao giờ thấy trước đó bất chợt xẹt qua mắt anh và sau một lúc lại biến mất.

Cái gì thế nhỉ? Anh ta cảm thấy thế nào? Chỉ là tức giận thôi? Hay còn thứ gì khác nữa? Thứ gì đó sâu sắc hơn?

Cô cầu nhàu thừa nhận, “Hắn hành động nhanh như chớp ấy.”

Travis đi vòng qua bàn, vén tóc cô ra sau, rồi dùng bàn tay khum lấy gáy cô. “Tôi không thích nhìn thấy hắn chạm vào em.”

Trống ngực đập nhanh hơn, máu cô như nóng lên và chảy dồn dập trong tĩnh mạch. Chỉ một cái đụng chạm từ người đàn ông này mà cô đã như bơ bị tan chảy. “Tin em đi, em cũng chẳng thích nó lắm đâu.”

“Tôi muốn lắm,” anh nói.

“Hả?” Trời, cô hầu như không thể suy nghĩ ra hồn với bàn tay anh cứ yên vị trên người mình.

“Tin em. Tôi muốn tin em, Julie.”

Mọi thứ trong cô đều trở nên bất động. Cô nhìn lên đôi mắt anh và cảm nhận mỗi dây liên kết đang giao thoa giữa hai người. Anh có cảm giác được không? Anh có khao khát sự đụng chạm của cô khi cô chạm vào anh không? Làn da anh có râm ran bởi sự tiếp xúc của da cô không? Anh có cảm giác hơn những gì anh muốn và mong đợi không?

Nhìn vào đôi mắt cô, anh có thấy được cô đã yêu anh không?

Cô đã yêu anh.

Julie thoáng loạng choạng khi nhận thức đó trở nên rõ ràng. Hầu như từ lúc bắt đầu, cô đã yêu anh rồi, bây giờ thì cô đã biết. Hay có lẽ cô đã luôn yêu

anh và không biết làm sao bản thân mình đã vùi lấp nhận thức ấy xuống tận sâu đáy lòng. Tất cả những gì cô có thể chắc chắn được ngay từ đêm tân hôn của họ là, trái tim cô đã thuộc về anh.

Giá mà anh cũng muốn như thế.

“Anh có thể tin em, Travis.”

Anh khẽ mỉm cười, một nụ cười không hơn gì cái nhếch môi nhẹ, nhưng nó bắt chợt thấp sáng sự u tối trong đôi mắt anh. Sau đó anh di chuyển tay mình, dùng đầu mấy ngón tay ve vuốt má cô và áp lòng bàn tay lên đôi vai trần của cô. Nơi nào da thịt họ tiếp xúc, nơi đó sinh ra nhiệt. Điện. Và xúc cảm rạo rục khẩn thiết đã báo cô biết rằng cô muốn anh bây giờ. Muốn cơ thể anh bao quanh cơ thể cô. Muốn được cảm nhận sự cọ xát đầy thân mật của hai cơ thể khi chúng hoà hợp thành một. Muốn được đắm mình vào những luồng cảm xúc rung động mà cô chỉ có thể tìm thấy cùng Travis.

Nhưng bây giờ không phải là lúc thích hợp. Hay cả nơi chốn cũng thế. Thậm chí khi anh chạm vào cô, cô thấy được thái độ dè dặt ở anh. Như thể anh đang cẩn trọng cố ngăn bản thân mình khỏi cô.

“Niềm tin không phải là thứ dễ dàng tôi muốn là có được, Julie.”

“Hãy thử đi, Travis,” cô cãi lại. “Anh biết em hầu như suốt cả đời em và em nghĩ nơi nào đó trong anh, anh biết em không phản bội anh. Em không đồng lõa với Jean Claude.” Cô vờ lấy bàn tay anh và bao mấy ngón tay mình phủ quanh những ngón tay anh. “Em vẫn luôn như xưa.”

Anh lại mỉm cười, thật dịu dàng, và đầy quyến rũ. “Và người như xưa là ai?”

“Là Julie,” cô nói khi khẽ mỉm cười. “Chỉ Julie mà thôi.”

Nghe như có tiếng ồn phát ra từ đằng xa. Những cửa xe đóng sầm lại, động cơ xe buýt kêu lên ầm ầm, âm thanh nói cười vang lên.

“Khách của chúng ta đến rồi,” anh nói, đứng thẳng người lên và bỏ đi.

“Travis - ” Anh đang lùi ra xa khỏi cô mà chỉ một lúc trước đó, anh đã đứng quá gần. Quá gần gửi đến mức trên người, cô nghĩ chỉ trong một giây là anh sẽ hôn cô. Nói cho cô nghe rằng anh tin cậy cô. Rằng anh tin tưởng cô.

Nhưng khoảnh khắc ấy đã qua và sự u tối trong mắt anh vùi lấp đi chút ánh sáng yếu ớt thoáng qua mà cô đã thấy.

Cánh cửa đến phòng thử rượu đã mở, đón vệt nắng chiều chảy tràn vào bên trong. Những giọng nói vang lên nối theo sau mảng sáng vàng óng ấy và Julie biết những vị khách đầu tiên của họ đang đến. “Travis,” cô cất lời đầy dịu dàng, hấp tấp. “Em sẽ không phản bội anh.”

Anh chỉ nhìn cô như thể đang cố hiểu được bản chất thực sự của cô. Nhưng anh không biết thật sao? Hình như là không rồi.

“Tiện đây,” Travis nói, giọng nói loáng thoáng vì bị tiếng ồn lấn át. “Tôi nay trông em đẹp lắm.”

Nhìn đắm đắm vào cô bây giờ - mái tóc đỏ sẫm, đôi mắt xanh lá to tròn ngây thơ, khuôn miệng gợi tình của cô đang mím chặt thành một đường cứng nhắc - anh đột nhiên cảm thấy có một niềm khao khát đến kinh ngạc, nó khiến anh phải băn khoăn mình đang suy nghĩ bằng gì đây. Lý trí hay là sinh lý của bản thân?

Cô mặc chiếc áo đầm vàng một dây khoét sâu. Phần thân váy phồng và ngăn chãm đến đầu gối. Anh nhìn trang phục của cô chỉ một giờ trước và đã không muốn gì hơn ngoài việc rê mấy đầu ngón của mình dọc sống lưng của cô được phơi bày ra bởi phần thân sau khoét sâu của chiếc váy. Bây giờ thì anh vẫn muốn làm vậy

Bất kể có bị chụp hình lên báo.

Bất chấp mọi thứ... anh muốn cô.

Điều gì đã biến anh thành ra thế?

Thành một thằng đàn?

Khi những tiếng nói phía sau họ vang lên gần hơn, Travis hít một hơi thật sâu, giữ lại và rồi thở ra từ từ, thậm chí cố gắng kiếm tìm sự bình tâm lần nữa. Giá mà chỉ trong một lúc thôi. Đủ lâu để băng qua phòng thử rượu.

“Giờ không phải lúc.” Cuối cùng anh cũng lên tiếng, và tự nhủ lòng không được chú ý đến sự thất vọng trong đôi mắt cô. Cô muốn anh trao cho cô sự tín nhiệm và niềm tin tuyệt đối.

“Travis -”

“Chỗ này không đáng yêu sao?” giọng nói the thé của phụ nữ gần sát bên quá đỗi và Travis lắc đầu.

“Chúng ta sẽ nói chuyện này sau,” anh lặng lẽ nói. “Khi mình ở riêng.”

Sau đó anh gấp tờ báo lại, đút vào dưới cánh tay trái của mình và quay mặt đối diện những vị khách đến thăm Winery. “Chào mừng đến King Vineyard,” anh hô to. “Vợ chồng tôi hy vọng quý vị sẽ tận hưởng buổi tối của mình.”

Bởi vì, anh âm thầm bồi thêm, có ai đó nên như thế.

Suốt vài tuần sau đó, cuộc sống đã dần vào guồng quay ổn định. Julie làm việc trong bếp, thử những cách làm món mới, lên kế hoạch cho ngày cô sẽ mở tiệm bánh của mình. Dù cho nỗi phẫn khởi về những kế hoạch ấy đã bị sự thật một khi cô mở được tiệm bánh thì cô sẽ không có được Travis làm cột hứng.

Nỗi đau khổ trước luồng suy nghĩ ấy đã thấm sâu vào lòng cô suốt cả ngày lẫn đêm. Mỗi khoảnh khắc thức dậy cô tự hỏi mình sẽ sống nốt quãng đời còn lại như thế nào đâu biết sẽ không có anh bên cạnh. Biết rằng cô sẽ ngủ một mình, luôn luôn bị ám ảnh bởi những kí ức nằm gọn trong vòng tay anh. Và cô băn khoăn không biết anh có nhớ cô không.

Khi họ cùng nhau tổ chức tiệc thử rượu, cô gần như thuyết phục anh nghĩ họ là một đội với nhau. Họ hợp tác thật ăn ý, và suốt vài tuần vừa qua, King Winery đã đón tiếp được nhiều khách hơn bao giờ hết. Giữa những dòng rượu ngon của Travis và món ăn ngon mà Julie tự tay chế biến và phục vụ, họ là chủ đề bàn ra tán vào của khu vực.

Bây giờ, những bài báo tập trung vào Winery hơn là xì căng đan đã vây bủa họ trong một thời gian quá dài. Julie không lấy làm tiếc khi thấy tình trạng ‘thất sủng’ đã chấm dứt, nhưng cô chỉ lo lắng về những chuyện Jean Claude sẽ làm sắp tới. Gã thề sẽ không ngừng tay lại trong âm mưu quấy rối của mình và cô phải đoán chắc rằng không có gì thay đổi được.

Thế nên sự hoà hoãn này có thể không hơn gì một khoảng lặng trước cơn bão mới mang tên Jean Claude ập đến.

Không phải trong đầu cô chỉ có mỗi chuyện đấy. Hay thậm chí là chuyện quan trọng nhất trong tâm trí cô. Julie hít một hơi sâu và từ từ thở ra lần nữa. Thật tình mà nói, bây giờ Jean Claude là điều cuối cùng đọng lại trong đầu c

Cô nhận thấy mình bị căng thẳng suốt từ lúc thực hiện một cuộc kiểm tra nho nhỏ.

Rời khỏi khu vực nấu ăn, cô quay đi và bước đến cửa sổ của gian nhà nhìn ra Vineyard. Bởi vì đầu bếp của Travis đã nghỉ phép, Julie tự mình đứng bếp và ngay bây giờ, cô cần một nơi vắng vẻ. Để suy nghĩ. Để quyết định phải làm gì. Phải nói gì.

Như thường lệ, Julie cảm thấy mình như một con ngốc. Với bao nhiêu chuyện xảy ra xung quanh họ, cô đã quên bẵng đi việc theo dõi chu kỳ hàng tháng của mình. Nếu có, đáng lý ra cô phải chú ý sớm hơn chu kỳ kinh của mình đã không xuất hiện vào thời điểm lẽ ra nó nên xuất hiện.

Tia nhìn của cô chú mục về phía chân trời, cô quan sát khi mặt trời đang dần lặn xuống và bắt đầu tô điểm những áng mây với các sắc thái đỏ vàng sẫm. Một cơn gió đang thổi qua, làm mấy tán lá nho rung rinh và mang đến cơn lốc bụi nho nhỏ dọc theo những hàng cây nho được chăm bón kỹ lưỡng.

Và trong lòng cô, cũng có một cơn lốc xoáy khác đang định hình.

Sáng nọ cô đã lái xe tới Sacramento, muốn đi càng xa những cặp mắt xoi mói và hành động tò mò tọc mạch của hàng xóm ở Birkfield càng tốt. Cô đã mua dụng cụ thử thai và lén cất nó trong nhà y như thể mình là tay buôn thuốc phiện. Rồi nó được đặt bên dưới chậu rửa tay trong phòng tắm suốt ngày, như chế nhạo cô bởi sự hiện diện của nó, và thẳm lặng thách thức cô dám đương đầu với nó.

Cuối cùng, một giờ trước, cô đã thử.

Chỉ mất có ba phút ngắn ngủi để đánh dấu cuộc đời cô.

Chỉ thêm một dấu cộng nhỏ xíu mà giờ đây tất cả mọi thứ đã thay đổi.

Cô cảm thấy tràn đầy sức sống hơn bao giờ hết và lại còn khá là hơn hờ.

Phấn khởi đan xen lo lắng.

Hơn nữa, ngay cho dù anh muốn cô đi nữa, cô cũng không thể ở lại cùng anh đơn giản chỉ vì mình đã mang thai. Nếu anh không yêu cô, mấu chốt vấn đề sẽ là gì? Cuối cùng cũng chỉ khiến cả hai - và đứa con của họ - đau khổ mà thôi.

“Có chuyện gì à?”

Giọng Travis khiến Julie giật bắn người thoát khỏi những suy nghĩ của mình. Cô vỗ vỗ tay vào ngực và quay ngoắt lại nhận ra anh đang đứng bên cạnh khu vực nấu ăn, quan sát cô. Mặc cảm tội lỗi bắn xuyên qua cơ thể cô, nhưng cô đấu tranh ghìm nó xuống. Cô định sẽ nói anh biết thế nên chẳng việc gì phải mặc cảm tội lỗi cả. “Anh làm em sợ thật.”

Anh mỉm cười và lấy một miếng bánh nhân chanh nhỏ mà cô lấy ra khỏi lò chỉ cách đây vài phút. Kể từ khi phát hiện ra chúng là món ăn ưa thích của Travis, cô thường xuyên làm chúng. “Mấy cái bánh vẫn còn nóng.”

“Anh thích mấy đồ nóng.”

Cô đỏ ửng mặt. Chỉ mỗi câu nói quá đơn giản như thế. Thậm chí anh không phải cố gắng vậy mà cô đã thấy luồng nhiệt đột ngột dâng lên bên trong khiến cô đỏ bừng mặt xấu hổ. Làm sao cô có thể trải qua suốt phần đời còn lại của mình mà không có anh được đây? Làm sao cô có thể nuôi dạy đứa con của họ mà không có tình yêu của Travis trong đời mình?

Anh thổi cho nguội cái bánh chanh, rồi cắn một miếng, và thưởng thức vị chua của nó. “Ngon thiệt. Vẫn ngon như mọi khi.”

“Cám ơn anh.”

“Vậy em đang nghĩ gì khi anh vào thế?” anh hỏi.

Ôi, cô không thể tới đó. Thậm chí không thể để những suy nghĩ trong đầu mình, bởi lẽ không biết làm sao cô lại chắc chắn rằng, anh sẽ biết được. Thế nên thay vì vậy, cô nghĩ về chuyện cô phải lòng anh như thế nào. Về chuyện cô muốn ở bên anh ra sao. Khiến anh yêu lại cô. Với những suy nghĩ ấy, thì anh mù tịt cho xem. “Chẳng có gì đặc biệt.”

“Em không phải người nói dối lão luyện đâu.”

“Đó là một điều tốt, không phải sao?” Cô buộc mình nở nụ cười và vắt khăn lau đĩa qua vai trái của mình. Kế đó cô khéo léo chuyển hết số bánh tart nhân chanh còn lại từ khay nướng đến giá khung kim loại để làm nguội bánh.

“Phải,” Travis thừa nhận. “Anh đoán là vậy.”

Nhìn cô bây giờ, Travis không thể nghĩ được ra một lý do để nghi ngờ cô. Mái tóc cô cột ra sau theo kiểu tóc đuôi gà, cô mặc chiếc áo thun King Winery xanh lá đậm và quần jean bạc. Hai bàn chân để trần và những móng chân được sơn màu hồng cam lợt.

Còn đôi mắt cô chạm vào mắt anh với một sự chân thành giản đơn mà anh không thể buộc bản thân mình từ chối.

Anh vẫn cố duy trì thái độ xa cách giữa họ, nhưng mỗi ngày việc đó càng trở nên khó khăn hơn. Anh bị cô thu hút. Về đêm, anh tự chìm đắm trong những xúc cảm về cô, mùi hương của cô, sự háo hức mà cô thể hiện khi anh chạm vào cô.

Lúc ban ngày, anh tự thấy tâm trí mình lang thang trong suốt những cuộc hội họp. không thể bước qua những cây nho mà không nghĩ về cô, bản khoản không biết cô đang làm gì. Và trong những buổi tối khi cô đứng bên cạnh anh tại phòng thử rượu, anh thấy hãnh diện khi có cô đứng đó với mình. Cô thật sôi nổi và thân thiện đối với khách của họ, khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy thật đặc biệt, và cô phát biểu vài lời về năng khiếu nấu ăn trong bếp của mình, lượng du khách của họ đã tăng lên hơn gấp đôi. King Winery đang chứng tỏ danh tiếng của mình trong tiểu bang và thậm chí Thomas Henry cũng đã chú ý.

Suy cho cùng, Travis đã không phải dùng cách nịnh nọt dễ ngọt của mình để có được bản thoả thuận phân phối. Henry đã tự tìm đến anh với lời đề nghị hơi thiên vị và cũng không một lời nhận xét đầy ác ý về Julie nữa.

Anh cắn thêm một miếng bánh nhân chanh và nhắm nháp vị chua ngọt ngon tuyệt đã tan ra trong miệng thành hương vị đậm đà.

Ngọt và chua. Miêu tả khá giống về cuộc hôn nhân tạm thời của họ. Vị ngọt ngào - đó là những khoảnh khắc khi họ bên nhau, chỉ tập trung vào đối phương. Những đêm trong vòng tay cô và tiếng cười xuất hiện vào những buổi sáng. Sự đụng chạm của tay cô và tiếng thở dài của cô khi anh gắn kết

cơ thể anh vào thể xác cô. Nhận thức cô đang ở đây, trong nhà anh khi anh bước vào từ vườn nho. Tất cả những điều ấy quá nhiều hơn cả điều mà anh mong đợi trong cuộc hôn nhân đã được mặc định không hơn gì ngoài một vụ làm ăn.

Nhưng rồi vị chua đó đã bám riết lấy anh. Đây là vụ lộn xộn với chồng cũ của cô. Cách cô lén lút gặp hẳn sau lưng anh - ngay cả khi đối với anh những lý do của cô cũng có lý đấy. Còn cái cảm giác căng thẳng trong ngực anh bất cứ khi nào cô ra khỏi tầm nhìn của anh quá lâu và nhận thức từ bây giờ chỉ còn không đầy một năm, cô sẽ ra khỏi cuộc đời anh.

Anh hầu như không thể hình dung ra cô không phải là một phần trong cuộc sống hằng ngày của mình. Anh sẽ nói chuyện cùng ai? Ai sẽ tranh luận với anh về cách tốt nhất là tổ chức một cuộc thi thử rượu? Không ai trong số nhân viên của anh dám chống đối anh. Nhưng chuyện đó đối với Julie thì không thành vấn đề. Cô đứng ra đối mặt với anh. Đứng ra bảo vệ bản thân mình. Đó là lý do anh có thể suy ngẫm lại cuộc gặp gỡ của cô với Jean Claude và thấu hiểu được ẩn ý đằng sau cuộc gặp gỡ ấy. Anh có lẽ không thích thế, nhưng vốn hiểu rõ cô, lẽ ra anh không nên mong chờ bất cứ

Và trước suy nghĩ đó, anh nói, “Anh đã nói chuyện với Adam cách đây một phút. Thực ra, nói đúng hơn là anh nghe còn anh ấy thì nói.”

“Nói về chuyện gì?”

“Pierre, nghe lạ chưa.”

Anh thấy được sự ngần ngại của cô chỉ ngay trước khi tia nhìn của cô rút xuống bề mặt quầy bếp.

“Anh Adam đã phải nói gì?”

Travis tì hai bàn tay lên thành quầy và cảm nhận cạnh bàn hằn vào da thịt mình. Anh vẫn giữ tia nhìn khóa chặt lấy cô khi cất lời, “Anh ấy chú ý bày ra một kế hoạch. Kiểu như nếu may mắn, thì sẽ tống cổ được Jean Claude vĩnh viễn,”

Cô gật đầu, phò ra một hơi và cuối cùng cũng nâng ánh nhìn của mình lên anh. “Chùng nào mới thực hiện kế hoạch này?”

“Sớm thôi.”

“Vậy thì tốt.”

“Ừm.” Ấy vậy nhưng trông cô không được vui, và cho dù anh có muốn hay không, thì những lời thì thầm đầy nghi hoặc cứ lướt qua trong tâm trí anh. Cô ấy có vui khi âm mưu của Jean Claude bị vạch trần và chấm dứt? Hay cô ấy lo lắng tội đồng lõa của mình bị phanh phui? Ngay cả khi ý nghĩ đó lướt vụt qua tâm trí anh, Travis tự nhủ lòng chuyện đó không thể xảy ra. Anh không muốn nó có khả năng xảy ra.

Trở nên tức tối, anh cau mày, đứng thẳng lên và quay người bỏ đi. Cô thom quá đỗi, nhìn ququyến rũ đối với mức độ thoải mái của chính anh. “Anh chỉ muốn báo em biết. Để em biết được chuyện gì đang xảy ra,”

“Em thật cảm kích về điều đó,” cô lên tiếng, nhưng trông không vui vẻ hơn chút xíu nào. Thay vì vậy, cô trông lo lắng và hơi xanh xao.

“Em thấy ổn không?” Travis ngừng lại ngay bậu cửa và tỉ mỉ nhìn cô, nhận ra đây là lần đầu tiên da cô nhợt nhạt hơn bình thường. Đôi mắt sáng thường thấy của cô trông có chút đờ đẫn.

“Em ổn mà. Chỉ thấy hơi buồn nôn tí.” Cô trao nụ cười chứa hàm ý xoa dịu đến anh. “Có lẽ lúc nấu em nếm nhiều thức ăn quá thôi.”

Câu trả lời của cô đến thật nhanh và dễ dàng, nhưng Travis lại im thin thít và lạnh lùng. Như ban đầu anh đã để ý, cô là người nói dối dở tệ.

Chương 10

“Còn nhớ cái đêm tân hôn của tụi mình không?”

“Dĩ nhiên là nhớ.” Đầy sống động ấy chứ. Travis nhìn cô chăm chăm, và chờ đợi. Cô trông thật bồn chồn hồi hộp - những đầu ngón tay của cô cứ bứt lấy hai bên đường viền quần jean. Cô cắn môi dưới của mình, và di chuyển tia nhìn từ anh, đến bức tường gần đấy rồi lại trở về anh. Anh không thể nhớ nổi có khoảnh khắc duy nhất nào lúc họ ở cùng nhau trước đó mà cô có vẻ bồn chồn như thế không. Lo lắng có. Sợ hãi, tức giận và ngoan cố có. Nhưng suốt vài tuần qua, anh chưa bao giờ nhìn thấy cô mất bình tĩnh như vậy.

Cho đến lúc này.

Khi quan sát cô, khả năng phán đoán của anh bị tác động và anh nghĩ có lẽ mình đã biết rõ lý do vì sao cô dường như bất thành linh rất dễ phát cáu.

Cô há miệng, rồi khép lại, sau đó bực tức hừ một tiếng.

“Cứ nói đi, Julie.” Travis khích lệ bản thân mình để nghe được vài từ duy nhất sẽ giải thích cho cả hai tình trạng bực dọc và căng thẳng của cô mà rõ ràng đang thu hút anh.

“Em có thai rồi.”

Anh choáng váng đến mức đứng lù ra sau y như thể bị hai từ đơn giản ấy tống cho anh một cú vào bụng. Những lời nói không biết làm sao anh mong chờ được nghe. Chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi thứ đã thay đổi.

Có thai.

Tia nhìn của anh rớt xuống cái bụng phẳng lì của cô trước khi ngược lên bắt gặp ánh mắt của cô lần nữa. Cô đang mang thai đứa con của anh. Thậm chí ngay lúc này, mầm sống nhỏ xíu ấy đang lớn dần lên, và sẵn sàng lao đến vạch đích chào đời.

Đứa con của anh.

Đầu óc của Travis hoạt động điên cuồng. Anh không biết phải suy nghĩ cái

gì. Cảm thấy ra sao. Người ta phải phản ứng như thế nào khi khám phá ra mình sắp sửa trở thành cha của một ai đó?

Hoảng sợ, chính xác là phản ứng như thế.

Loại xúc cảm mà Travis không được trải nghiệm nhiều cho lắm. Anh chưa bao giờ phải băn khoăn không biết mình quyết định có đúng hay không. Anh luôn luôn chắc chắn về bản thân mình. Và giờ đây, cái vật nhỏ xíu chỉ lớn bằng ngón tay cái của anh thôi đã khiến anh cảm giác y như mình đang trượt ra khỏi bờ vực mặt đất, và cố nhold người bám víu lấy thứ gì đó để ngăn bản thân không bị rơi.

Chà một tay lên mặt, Travis tự nhủ lòng mình là người thích đương đầu. Là người tự ra quyết định cho mình trong cuộc sống. Dẫu cho giờ đây anh là người bị trói buộc chặt chẽ trong sự sắp đặt của Duyên Số vô cùng kỳ quái này.

Travis King... làm cha ư?

Khiếp quá đi mất.

Anh hít hơi và nén lại một giây, có lẽ nhằm khiến cho đầu óc mình được tỉnh táo để những suy nghĩ của anh có thể rõ ràng. Nhưng hiển nhiên việc ấy chẳng sớm có tác dụng.

“Em biết được bao lâu rồi?” Những lời nói được thốt ra giữa hai hàm răng nghiền chặt. Thời điểm cô phát hiện ra đứa bé thì có quan trọng không? Có, có đấy. Anh phải biết liệu cô có đang giấu anh chuyện này - ý nghĩ về việc bị giấu giếm về chuyện gì đấy khiến anh phát cáu. Hoặc liệu cô sẽ giữ thái độ im lặng về tất cả mọi chuyện nếu anh không yêu cầu cô nói toạc ra chuyện đang làm cô phiền lòng.

“Một tiếng,” cô nói và vòng hai cánh tay quanh eo mình, như thể vô thức bảo vệ đứa con bên trong cơ thể. “Em định tối nay sẽ nói anh biết.”

Một tiếng. Cô chỉ mới phát hiện ra và, dựa vào biểu hiện trên gương mặt cô, thì cái tin này đang áp đảo cô cũng y như nó đã làm với anh. Đột cô trông thật to và có hơi bối rối. Ừ thì, khôn kiếp thật. Anh đã biết chính xác là cô cảm thấy thế nào.

Ngực Travis bỗng dưng căng ra đến mức anh hơi sợ là mình sẽ không thể

thở ra được nữa. Anh đắm đắm nhìn cô như thể lần đầu tiên gặp mặt. Mái tóc cô tỏa sáng bởi những sợi tóc đỏ sẫm và vàng trong tia nắng cuối ngày đang lịm tắt. Mặt cô nhợt nhạt còn đôi mắt thì trông to khủng khiếp trên gương mặt.

Trong khoảnh khắc này đối với anh cô còn xinh đẹp hơn là anh từng nghĩ về cô trước đó. Những bản năng của anh trỗi dậy. Người đàn bà của anh. Đứa con của anh. Tất cả mọi thứ trong anh, mọi thứ mà anh được dạy bảo khi còn nhỏ, cả một loạt những bài giáo huấn về đức tin - hay nhân phẩm - đã lên án anh là phải bảo vệ cô. Phải quan tâm đến cô. Phải chắn giữa cô với thế giới. Chết tiệt thật, đó là tất cả những gì mà anh có thể làm để giữ bản thân mình không nhảy bổ vào Julie, nhắc cô lên, mang cô đến chiếc ghế gần nhất và buộc cô phải ngồi xuống.

Nhưng thay vì thế anh chỉ đứng đó, cố gắng lĩnh hội sự kiện mới mẻ nhất trong thế giới của mình. Anh đã không có dự tính làm cha. Trên thực tế, anh đã đi chệch ra khỏi cách đảm bảo sẽ không trở thành cha của mình. Trong cuộc đời anh, Travis đã rất hiểu anh phải cẩn thận với người phụ nữ mà mình chung đụng. Anh không muốn mình bất cẩn tạo ra mầm sống với người đàn bà không hơn gì đốm sáng ngấn trên màn hình ra đa của anh.

Bây giờ anh đã kết hôn - mặc dù là tạm thời - và vợ anh lại mang thai đứa con của anh.

“Em biết anh đang nghĩ gì,” cô lặng lẽ nói.

“Ồ,” anh nói, đột nhiên khẽ bật cười. “Anh nghi ngờ đấy.” Chết tiệt thật, ngay cả anh còn không theo kịp những luồng suy nghĩ của mình. Không đời nào cô lại có thể hiểu được chúng.

“Anh đang băn khoăn đứa trẻ này thậm chí phải của anh không, đúng không?”

Cô lại làm anh ngạc nhiên lần nữa.

Anh lắc đầu. “Em đang nói cái gì vậy?”

Anh chưa hề nghĩ đến mức ấy.

Hai cánh tay vòng chặt quanh bụng và cô héch cằm như thể cố giành thắng lợi trong trận đấu mà anh thậm chí còn chưa tham chiến. “Nó là con anh đó

Travis. Không phải con của Jean Claude.”

Anh lắc đầu. “Em đang nói cái gì vậy?”

“Em biết anh nghi ngờ em.” Cô ngừng nói lấy hơi lên. “Vì rắc rối mà Jean Claude đã gây ra, đối với chuyện đó em còn có thể hiểu được. Nhưng chuyện này thì khác. Đứa trẻ này là của chúng ta. Và dù là thoáng qua em cũng không muốn anh nghĩ rằng -”

“Thôi đi,” anh lặng lẽ nói, cắt đứt lời diễn giải của cô bởi vì anh không cần phải nghe. Anh ghét cô cảm thấy như thể mình phải biện minh cho đứa con của họ đối với anh. Ghét cách anh khiến cô cảm thấy y như mình nghi ngờ cô về chuyện gì đó quan trọng đến dường này. “Anh biết đó là con anh, Julie. Là con của chúng ta.”

Kỳ lạ thật, tất cả mọi chuyện mà họ đã trải qua trong suốt mấy tuần qua, và anh thậm chí đã không suy xét đứa trẻ cũng có thể là con của chồng cũ của cô. Tức cười thật, anh nghĩ, mình đã vô cùng điên tiết khi nhìn thấy bức ảnh thằng cha người Pháp hôn cô. Anh nghi ngờ lòng chung thủy và cảm giác của cô.

Nhưng về chuyện này, thì anh không nghi ngờ gì cả.

Julie không bao giờ gán ghép đứa con của người đàn ông khác cho anh. Cô không phải kẻ dôi trá hai mặt đến thế. Cô quá thật thà. Quá ngay thẳng.

Trời, anh đúng là một thằng ngu.

Làm sao anh có thể tin cô lại đi thông đồng với chồng cũ của cô chứ? Đáng lý ra anh nên tin cô mới phải. Không phải anh hiểu cô đủ lâu để biết rõ bản chất con người cô là tuyệt đối chân thật giống anh sao? Anh thật sự đã bị lún quá sâu vào những kế hoạch ngu xuẩn của Pierre đến mức sẵn sàng gán ghép Julie với người đàn ông khác ư?

Đáng ngạc nhiên là cô vẫn nói chuyện với anh. Julie đơn giản không phải là loại đàn bà bị lậm vào mấy loại trò chơi như thế. Mà lẽ ra bây giờ anh nên nhận thức rõ sự thật giản đơn ấy chứ.

Cô thổi phù một hơi và gật đầu. “Cám ơn anh về chuyện đó.”

“Em không nên cám ơn anh,” anh căng thẳng nói. “Em nên giận anh vì đã

không tin em từ đó đến giờ.”

Cô khẽ nhún vai và áp lòng bàn tay vào bụng mình, y như cô đang che chở cho đứa bé bên trong. “Trước đây em có tức,” cô quả quyết với anh khi thoáng bật cười, âm thanh tiếng cười đầy căng thẳng và gương gạo. “Anh làm em tức điên lên rất nhiều lần trong suốt mấy tuần qua, Travis. Và thỉnh thoảng nói chuyện với anh cứ y như là đang nói chuyện với bức tường - mà chắc bức tường còn biết lắng nghe tốt hơn ấy chứ.”

Anh có hơi ái ngại trước lời nói đó, bởi lẽ anh công nhận điều này hoàn toàn thật. Anh đã không sẵn lòng lắng nghe. Quá chú ý đến ý muốn, và cách xử sự của bản thân, anh đã không muốn lắng nghe từ phía cô trừ phi là cô tán thành với anh.

“Nhưng chuyện này... thì khác,” cô lẳng lặng nói. “Nó quan trọng hơn. Thật ra anh tin em lần này thì đã bù đắp lại hết rồi. Hơn nữa, hai tháng vừa qua đúng là kỳ lạ thật.”

“Đúng vậy.” Việc ở cùng hai tháng qua với Julie có vẻ giống như một đoạn đường dài đầy trắc trở cam go. Cứ mỗi lần anh nghĩ họ đã vượt qua tình trạng hỗn loạn và bê bối, thì lại có chuyện mới phát sinh. Anh không tin tưởng cô, nhưng lại muốn cô. Hoài nghi cô, mà lại khao khát cô.

Giờ đây, anh nhận ra, sự ngờ vực đã tan biến mất, chỉ để lại niềm đam mê và thứ gì khác... ấm áp, sâu lắng và... Anh cau mày với chính bản thân mình và đóng chặt lại một loạt suy nghĩ đặc biệt ấy.

“Travis,” cô lên tiếng, và nheo mắt nhìn anh. “Anh có ổn không?”

Anh bật cười khô khốc. Anh còn lâu mới ổn. Nhưng anh không định thừa nhận với cô.

“Anh thật tình không biết.” Đạo bước chậm rãi về phía cô, anh nói, “Dù gì, chuyện này không phải riêng mình anh. Em có ổn không?” Anh lẳng lẽ hỏi, tự khen mình vì khả năng kiềm nén muốn được che chở bảo vệ cô bất chợt xông lên đang gần như bóp nghẹt cổ anh.

“Em ổn. Chỉ hơi buồn nôn. Và sốc một chút thôi.” Cô chà chà bàn tay đang xòe ra của mình qua bụng và Travis tự hỏi không biết cô thậm chí có nhận thức được những hành động của mình không. “Nhưng em không sao - nhất là từ khi anh nói về chuyện này tốt đến mức không ngờ.”

Anh không thấy dễ chịu hơn chút nào khi rõ ràng cô cho rằng anh sẽ nghi ngờ cô lần khó chịu về tin này. Mặc dù, hiện tại anh đã nghĩ về chuyện này, nhưng tại sao anh lại không bực bội về cái tin có thai bất ngờ? Hơn nữa cũng không có suy nghĩ muốn trốn tránh.

“Em cần phải đi khám bác sĩ.

“Em định là vậy.”

“Tốt.” Anh gật đầu, tâm trí anh đã nghĩ về nó trước. “Anh muốn chờ ở đó khi em khám.”

“Tất nhiên.”

Anh hít thật sâu vào và ngửi thấy mùi hương chanh với vani. “Anh không muốn em lo lắng về bất cứ việc gì,” anh lên tiếng. “Anh chỉ muốn em chăm sóc bản thân mình. Từ giờ chỉ chuyện đó là quan trọng thôi.”

Cô mỉm cười khi nhìn lên bắt gặp tia nhìn của anh. Có thứ gì đó bên trong Travis cuộn lên và thít chặt lại. Là trái tim của anh chăng?

“Chúng ta sẽ phải chuẩn bị một phòng trẻ, nhưng anh không muốn em làm gì hết.” Anh tự gật đầu, và nói thêm vào, “Tụi mình sẽ thuê người thiết kế. Một kiến trúc sư nếu em thích xây một căn phòng trong phòng của mình thay vì sử dụng phòng khách. Có lẽ ý đó tốt hơn. Đứa trẻ sẽ được ở gần ba mẹ hơn trong những tháng đầu. Theo cách đó cả hai đứa mình có lẽ sẽ dễ ngủ hơn.” Tất cả mọi thứ đều xảy đến với anh.

Những hình ảnh cứ trôi lơ lửng trong tâm trí anh. Anh và Julie đứng bên nôi của đứa bé, và nhìn xuống đứa trẻ sơ sinh đang ngủ. Con trai? Hay con gái nhỉ? Một loạt nỗi hoang mang sợ hãi đang luôn lách xuyên qua cơ thể anh và Travis lại bắt đầu mở lời trong nỗ lực kiềm nén nó xuống. “Chúng ta có thể nói chuyện với thợ vẽ tranh tường, người đã vẽ tường cho phòng trẻ của Gina và Adam. Cô ta đã vẽ cả một thiên đường kỳ diệu trong phòng và trông chúng khá đẹp -”

“Travis...”

“Và anh không muốn em đụng đến công việc nấu nướng nêm nếm đồ ăn nữa,” anh thốt ra. Nắm lấy cánh tay cô, anh dìu cô đến phía chiếc ghế ở bàn

tròn nhỏ dành để ăn sáng ngay cuối nhà bếp. “Em đứng nhiều quá.”

“Travis, em không muốn ngồi,” cô nói.

Anh hầu như không nghe cô nói khi dịu dàng ấn cô ngồi xuống ghế. “Khi đầu bếp hết kỳ nghỉ phép, em có thể giao lại những thực đơn cho bà ta. Anh chắc chắn Margaret có thể xử lý được những gì em đang làm cho Winery -”

“Travis!”

“Chuyện gì?”

Cô đứng dậy đối mặt với anh và anh chỉ xoay sở cố kiềm chế không ấn cô ngồi trở lại ghế. “Anh đang làm gì vậy?” cô nói.

Nỗ lực thất bại, anh nói, “Thì đang lên kế hoạch.”

“Em biết rồi.” Cô lắc đầu. “Câu hỏi là, tại sao?”

“Tại sao hả? Bởi vì chúng ta sắp có con. Mình cần phải bắt đầu nghĩ về những chuyện ấy.”

“Không, chúng ta không cần.”

Có thứ gì lạnh và rắn đang yên vị trong ngực anh, khiến anh cảm thấy y như có cục đá lăn qua lăn lại trong lồng ngực. “Em nói gì? Em không muốn đứa bé?”

Cô bất thành linh giật nảy người lại phía sau và nhìn anh chằm chằm như thể anh đã bảo cô gỡ đầu mình ra và đặt nó ngay trên bàn tính tiền. “Tất nhiên là em muốn đứa bé. Anh làm sao thậm chí có thể nghĩ được -”

“Vậy ý em nói là sao?”

“Travis, chúng ta không có một cuộc hôn nhân thật sự. Nhớ chứ?” Giọng nói của cô thật êm tai nhưng những lời đó lại tát thẳng vào anh. “Đây là thỏa thuận làm ăn tạm thời. Chúng ta chỉ ở với nhau một năm thôi.”

Đúng là thỏa thuận như vậy.

Nhưng sự tình đã thay đổi.

Như thể nghe được anh nói, cô lên tiếng, “Đứa bé cũng không thay đổi gì cả. Chúng ta không phải là một đôi vợ chồng bình thường như mong đợi của anh. Em biết chúng ta không dự định cho chuyện đó,” cô nói, đôi mắt cô bừng sáng nhìn lên anh. “Nhưng em muốn anh biết rằng thậm chí ngay sau khi hết hạn một năm chung sống, anh sẽ luôn được phép đến thăm con của anh. Em sẽ không bao giờ không cho con gặp anh.”

Travis quắc mắt giận dữ khi những lời nói của cô in sâu vào và cứ lớn vồn trong đầu anh. Cô thật sự nghĩ là anh sẽ để cô đi lúc này sao? Chẳng lẽ cô không biết rằng “giao kèo” của họ chỉ mới vừa thay đổi? Cuộc hôn nhân của họ không còn chữ “tạm thời” nữa.

Được phép? Đến gặp con của anh ư? Đến thăm vào những ngày cuối tuần?Ồ, không. Sẽ không có chuyện đó xảy ra.

Anh thả hai tay mình đang để trên vai cô xuống và siết chặt lại. Nhìn sâu vào đôi mắt cô, anh nói. “Em sai rồi, Julie. Hôn nhân của chúng ta vừa mới trở nên vĩnh viễn. Cứ suy nghĩ cái cụm từ “cho đến khi cái chết chia lìa chúng ta” đi. Mình sẽ không chia tay trong một năm.”

“Nhưng -”

“Em thực sự nghĩ anh để em đi bây giờ sao? Em đang mang cốt nhục của anh, Julie.”

“Thì nó vẫn sẽ là con của anh sau khi chúng ta li dị.”

“Chuyện đó sẽ không xảy ra.”

“Travis, em không thể đơn giản chỉ vì con của chúng ta mà vẫn tiếp tục chung sống với anh. Điều này sẽ không đúng. Hay không tốt. Cho một trong hai đứa mình.”

“Vậy li dị sẽ tốt hơn sao?” m giọng của anh thật kiên quyết. Cũng y như quyết định của anh vậy. Sẽ không có chuyện li dị. Julie sẽ không rời bỏ anh và mang theo đứa con của anh. Theo cách này, họ có thể sống dung hòa với nhau. Tìm cách để được hạnh phúc. Cả ba người họ.

“Travis...”

“Chúng ta có con và mình vẫn ở chung với nhau,” anh nói, kéo cô vào lòng mình, và lờ đi việc cô dứt khoát bỏ đi. “Hãy làm quen với chuyện đó đi.”

“Anh ấy sẽ không nghe.” Julie ngồi xuống chỗ bàn trong nhà bếp của trại chăn nuôi gia súc nhà King và quan sát bà bầu vĩ đại Gina King đi chuyển chậm chạp qua phòng.

“Bất ngờ quá nhỉ,” Gina thăm thò, kiểm tìm bốn cái ly dưới hộc tủ kệ bếp và đặt chúng lên khay kế bên bình trà đá. Cô ta bắn tia nhìn về phía Julie. “Đôi phó với đàn ông nhà King thì chỉ có nước đi mua mấy lọ thuốc nhừc đầu cỡ nhỏ mà uống thôi.”

Hãy làm quen với chuyện đó.

Những lời nói của Travis vang vọng mãi trong đầu cô, cứ như vậy suốt mấy ngày qua. Nhưng làm sao cô thể làm vậy được chứ, Julie băn khoăn tự hỏi. Làm sao cô thậm chí có thể yên phận sống trong cuộc hôn nhân mà đơn giản chỉ vì quyền lợi của con cô?

Thậm chí cô làm sao có thể sống được với Travis, biết là mình yêu anh nhưng anh lại không bao giờ đáp trả lại tình cảm ấy?

“Em làm không được,” cô thì thào. “Chỉ là làm không được.”

“Thật khó,” Gina nhẹ nhàng lên tiếng, “Khi yêu đơn phương.”

Tia nhìn của Julie bắt lấy người chị dâu. “Chị, cũng vậy sao?”

Ánh đèn trần trong nhà bếp rọi sáng xuống người phụ nữ kia, khiến cho chị sáng quá đỗi, đến mức chị ấy có vẻ gần như tỏa sáng lấp lánh. Trông chị vô cùng mãn nguyện, hạnh phúc tràn đầy và bình yên, Julie bỗng cảm thấy chút ghen tỵ nhói lên trong lòng.

Gina dùng một tay xoa xoa khắp cái bụng chứa đứa con đang phình ra của cô và tự mỉm cười. “Chị yêu Adam suốt cả cuộc đời mình. Chị luôn nghĩ đó sẽ là một trong những bi kịch tình yêu không được hồi đáp.” Nụ cười mỉm của chị nhếch lên thành nụ cười toe toét. “Nhưng em biết không? Thịnh thoảng người mình yêu có thể khiến mình ngạc nhiên đấy. Đôi khi, họ tỉnh giấc và nhìn thấy những gì đang nhìn chằm chằm vào mặt họ.”

“Đôi khi à,” Julie lắc đầu nhắc nhở. “Nhưng Travis cứng đầu hơn Adam và Jackson nhiều. Anh ấy có cái đầu cứng như bê tông cốt thép, em thề đấy.”

“Chỉ đừng bỏ cuộc quá sớm,” Gina nói với cô, nhắc bình trà rót vào mấy cái ly. “Ồi”

Julie lao ra khỏi ghế, và vội vã băng qua nhà bếp rồi nắm lấy cánh tay Gina. “Chị có sao không? Chị không nên đứng như thế. Để đó em làm cho, vì Chúa.” Cô ngừng lại, thở dài và nói, “Em nghe cứ y như Travis đang nói với em.”

“Em nghĩ bây giờ cậu ta xấu tính sao?” Gina hỏi. “Chờ cho đến khi đứa bé trẻ sinh ba ngày đi. Adam sẽ bùng chị vào phòng tắm mỗi buổi sáng ấy chứ.

“Anh ấy yêu chị.”

“Thật vậy.” Gina nhìn vào mắt Julie và nhỏ nhẹ nói, “Và ở đây có chuyện để nghĩ. Nếu Travis lo lắng cho em đến thế, sao em không nghĩ cậu ấy cũng có thể yêu em?”

Julie ném tia nhìn tới cánh cửa ngăn cách nhà bếp từ phòng ăn với những phòng còn lại xa xa trong nhà. Có Chúa cứu giúp cô, cô muốn tin rằng Travis yêu thương cô. Nhưng ngay cho dù bây giờ anh thừa nhận đi, thì làm sao cô thậm chí biết được liệu anh thực sự có ý đó không - hay liệu chỉ vì đứa bé, anh sẽ nói những lời lẽ mà cô cần nghe thôi?

“Thôi. Để em đưa chị vào phòng làm việc,” Julie nói, gạt đi những mối lo và sợ hãi của bản thân sang một bên trong một chốc. “Em bung khay cho.”

“Em biết không? Chị nghĩ sẽ để em làm.”

Trong phòng làm việc, đã có sẵn lửa trong lò sưởi. Ánh sáng dịu nhẹ từ những chiếc đèn tỏa khắp căn phòng đã bồi thêm vào không gian ấm cúng được tạo ra bởi những bóng lửa nhảy múa. Ba anh em trai nhà King đã chễm chệ trên mấy chiếc ghế da to màu nâu sẫm và tất cả ba người họ đều đồng loạt đứng dậy khi có phụ nữ bước vào phòng.

“Em không nên mang đồ nặng,” Travis lên tiếng khi giành lấy chiếc khay

khỏi tay Julie.

“Nó đâu có nặng,” Cô cãi lại, nhưng đã bại trận trong cuộc đấu khẩu.

“Em ổn không, em yêu?” Adam hỏi khi dìu Gina đến ghế và đỡ người chị ngồi xuống với tất cả sự cẩn trọng của người đang mang trái bom sống.

“Em ổn,” cô nói. “Có điều thấy hơi mệt và đau chút thôi.”

“Đau hả?” Âm giọng của Adam vút lên. “Em đang đau? Em đếm nó chưa? Bắt đầu đau khi nào?”

“Không phải đau kiểu kia.” Gina bật cười và vỗ nhẹ lên tay anh. “Chỉ bị đau lưng thôi.”

“Em có chắc -”

“Trời ơi, Adam,” Jackson nói từ phía bên kia phòng. “Để chị ấy thoải mái chút đi. Nếu bị đau đẽ, chỉ sẽ báo chúng ta biết mà.”

Adam bắn về phía cậu ta tia nhìn đáng ra phải đốt cháy cậu ngay tức thì, nhưng Jackson chỉ bật cười và hớp một ngụm rượu Ai-len của mình.

Travis cau mày với cậu em. Jackson chỉ không hiểu được. Nỗi lo lắng. Sự hãi. Suốt từ dạo phát hiện ra Julie có thai, anh đã không thể suy nghĩ về bất cứ thứ gì. Và thay vì cười nhạo vì nỗi hoảng sợ bị kiềm nén rõ mồn một của anh trai mình, Travis lại hoàn toàn cảm thông. Một phần trong anh đã khiếp sợ về những gì anh sẽ đối mặt trong tám tháng nữa... còn phần khác trong anh lại không thể chờ đợi.

Anh nghĩ mình cứ như người đa nhân cách ấy. Anh đứng ra có thể ngồi lùi lại và quan sát bản thân mình trở thành một thằng đàn. Anh vẫn cẩn thận quan sát Julie mọi lúc và lo lắng muốn chết khi cô thoát khỏi tầm mắt anh. Anh không biết mình sẽ vượt qua thời kỳ thai ngh không bị “sút mẻ” như thế nào đây.

Và bên cạnh những mối lo chung là điều mà anh chắc chắn Adam đã không phải đấu tranh. Lo lắng cô vợ của anh sẽ cuốn gói và bỏ đi khi hết hạn một năm chung sống. Không phải là cô bỏ đi xa. Travis sẽ bám theo và mang cô về lại nơi mà cô thuộc về, tất nhiên là thế rồi. Nhưng cùng một lúc, anh không muốn cô muốn rời đi. Từ bây giờ, anh sẽ đơn giản chăm sóc cô. Và

khi Jackson lại cười khúc khích lần nữa, Travis thật tình hy vọng có ngày nào đó, thằng em út nhà King này sẽ tự rước cái họa “to đùng” vào thân, và để rồi coi ai cười ai cho biết.

Travis dìu Julie ngồi vào ghế, sau đó đi rót trà đá cho mọi người trừ Jackson ra. Khi tất cả ngồi đâu vào đấy, anh nhìn tới Adam. “Chà? Mọi người tụ họp đông đủ rồi. Làm việc thôi.”

“Chuyện gì thế?” Julie hỏi.

“Em sẽ biết,” Travis nói.

Trông vô cùng hài lòng với bản thân, Adam bước tới bàn làm việc to lớn ở đằng xa trong phòng. Anh ấy chộp lấy máy thu âm khỏi mặt bàn và bước lại nhóm. Nhìn lần lượt hết người này đến người kia, Adam bắt đầu giải thích cho các quý bà nghe.

“Hiển nhiên, hai em biết Travis, Jackson và anh đã thuê một tay thám tử xem xét kỹ về lí lịch quá khứ của Jean Claude.” Cả hai người phụ nữ gật đầu.

“Các em cũng biết, bọn anh chính xác không tìm được bất cứ cái gì có thể được coi là phạm pháp.”

Julie cựa mình đầy khó chịu, nhưng Travis đã đặt một tay lên vai cô và siết lại. “Khỏi nói cho họ nghe những gì họ đã biết rồi và tập trung vào phần cuối đi, Adam,” anh nói, muốn tình trạng không thoải mái của Julie qua đi nhanh nhất có thể.

“Ừ.” Ông anh cả nhà King mỉm cười với mọi người và nói, “Tay thám tử đã có ý khác mà cả ba tụi anh đều thấy đáng để thử. Tụi anh không nói bất cứ điều gì cho hai người -” anh ấy gật đầu với Julie và Gina “ - bởi vì tụi anh không muốn hai em lại hy vọng về cách giải quyết nếu ý đó thất bại. Nhưng nó đã thành công.”

“Các anh đã làm gì?” Julie ngẩng mặt lên nhìn Travis và anh mỉm cười với cô. Thật không dễ gì khi không báo cho cô biết tin này. Anh biết về việc này suốt, nhưng anh và Adam đã quyết định thông báo cho mọi người ngay lập tức. Đó là lý do tại sao cuộc họp mặt gia đình đã được thông báo vô cùng bất ngờ.

“Thám tử của bọn anh đã thuê một người phụ nữ đến ‘chiều chuộng’ Pierre,” Travis nói, một nụ cười đắc thắng siết lại làm cong môi anh. “Cô ta phải ve

vãn, tiếp cận hẳn và chuốc hẳn đủ say để nói toạc ra hết mọi âm mưu của hẳn. Thực sự anh không tin chồng cũ của em lại đủ ngu để bị sập bẫy. Nhưng hóa ra, hẳn không phải là loại sùng sỏ gì cho cam.”

Jackson khịt khịt mũi cười nhạt.

Adam cúi người xuống, và đặt máy thu âm lên bàn cà phê. “Nó diễn ra khoảng một lúc,” anh ấy nói. “Người phụ nữ tội nghiệp ngồi với một thằng ngu hơn một tiếng, công kích dồn dập hẳn với cặp ngực khủng cho đến khi cô ta ra tay. Anh sẽ cho qua đến phần mà tụi anh muốn hai em nghe.” Tiếp sau đó anh nhấn nút Play.

“Nhưng không phải tổng tiền nguy hiểm lắm sao?”

“Và rất có l-l-lợi,” Jean Claude vừa nói vừa nắc cục. “Anh sẽ nói với hẳn Julie đến gặp anh để làm tình và hẳn sẽ lại trả tiền cho anh lần nữa. Và lần nữa.”

Travis quắc mắt giận dữ trước máy thu âm khi Julie thở hắt ra và kịch liệt nói. “Hắn đang nói dối.”

“Đương nhiên là hắn đang nói dối.” Adam chế nhạo. Anh cúi người tắt máy. “Đủ rồi. Mọi người lẽ ra không nên lắng nghe thêm về tên đàn độn đó. Nhưng khi anh nói cảnh sát sẽ rất hứng thú với đoạn băng này thì cứ tin anh đi. Sớm thôi, Jean Claude sẽ vô cùng bận rộn che giấu chính cái ngu của mình nên sẽ không gây cho chúng ta bất cứ rắc rối gì nữa đâu.”

“Nhưng một khi cảnh sát có bằng chứng này, thì sẽ phải đưa ra tòa và tất cả vụ việc sẽ được đăng trên bảng tin,” Julie dụi dụi nói, dùng tay che giấu đi cái bụng phẳng lì của cô như thể đang cố giữ đứa bé không nghe thấy bất cứ tin gì về việc này.

“Không.” Travis chờ cho đến khi cô nhìn lên anh rồi mới nói, “Anh sẽ đưa ra thỏa thuận cuối cùng với Jean Claude. Nếu hẳn rời khỏi nước và giữ kín miệng, anh sẽ không buộc tội hẳn.”

“Vậy còn số tiền anh đã trả cho hẳn thì sao?”

“Không thành vấn đề,” anh nói.

“Vậy mọi chuyện đã kết thúc rồi sao?” Julie hỏi.

“Kết thúc rồi,” Travis nói. “Hắn sẽ không quấy rối em lần nữa, Julie. Anh thề.”

Cô mỉm cười. “Vậy còn hợp đồng về rượu của anh?”

“Xong rồi,” Travis nói. “Mới ký xong thỏa thuận hồi trưa này.”

“Vậy là tin tốt quá còn gì!” Jackson nhắc ly lên mừng. “Cuối cùng thì nhà King cũng được nghỉ xả hơi đôi chút.”

“Không nhanh đến thế đâu,” Gina thì thầm, khi chị bị vỡ nước ối.

Chương 11

Đứa bé tên là Emma.

Một bé gái xinh xắn nặng 4kg2.

Phòng bệnh của Gina King được bày trí xa hoa và đầy ắp hoa, trông thật giống như một khu vườn Anh. Không khí đượm mùi nước hoa và rộn rã tiếng cười cùng những mẫu đối thoại phấn khởi. Sau tám tiếng lâm bồn, Gina nhìn thì thấy kiệt sức nhưng lại rất vui sướng. Và khi cô được gia đình xúm lại gần để nhìn đứa bé, thì người mới làm mẹ thực sự tỏ ra rất vui mừng

“Con bé xinh đấy, Adam,” Travis nói khi cười toe toét. “May cho nó, nó nhìn giống y chang mẹ nó.”

“Đồng ý hai tay hai chân,” Adam nói và cúi người xuống hôn lên trán vợ mình.

Đôi mắt Julie mờ đi vì những giọt lệ khi cô quan sát ba mẹ của Gina, nhà Torinos, thủ thi với đứa cháu ngoại của họ. Đứng ngay bên cạnh họ là Adam, người chỉ xoay sở liếc mắt khỏi vợ anh đủ lâu để mở to mắt nhìn chăm chăm vào con gái mình. Jackson và Travis đều có mặt ở đây, cả hai đều vui mừng bởi đứa cháu gái của họ. Đến lượt Julie được ẵm bồng đứa trẻ sơ sinh và khi nâng niu một sinh linh nhỏ bé, cô bỗng nhiên cảm giác như là một phần trong đám đông, và không hiểu thế nào cũng thấy xa cách với tất cả mọi người. Khi trao Emma lại cho người cha yêu thương của cô bé, Julie bước lùi ra sau, để có thể nhìn thấy hết thảy mọi người, quan sát cảnh tượng với cái nhìn lạc quan.

Cô không hề ghen tị với niềm vui sướng của Gina và Adam, nhưng khi dõi theo ông anh chồng đang mỉm cười dịu dàng với gia đình của anh ấy, cô không thể ngăn bản thân ước sao Travis sẽ cảm giác y như vậy với cô và đứa trẻ mà họ cùng nhau tạo ra.

Nhưng cô cũng không ngu ngốc đến nỗi cố lừa gạt bản thân mình về chuyện ấy. Travis đang làm những gì anh cho là đúng. Julie biết anh dù muốn hay không cũng sẽ chung sống với cô. Anh sẽ đón nhận đứa con của họ và yêu thương nó, nhưng anh sẽ không bao giờ yêu cô.

Và làm sao cô có thể sống với người đàn ông vẫn chịu lấy cô bởi vì ý thức trách nhiệm bản thân?

Câu trả lời thật đơn giản.

Chính là cô không thể.

Những giọt lệ mới lại đọng đầy trong mắt, nhưng cô chớ để ngăn chúng lại. Khoảnh khắc này không phải thuộc về cô. Hay Travis. Mà chính thời điểm này, giây phút này, là dành cho Gina và Adam cùng đứa con gái của họ. Sau này sẽ có đủ thời gian để nói chuyện với Travis. Đề cho anh hay rằng dù anh có làm bất cứ chuyện gì đi nữa, cô sẽ không ở lại cùng anh khi hết hạn một năm chung sống.

Nhưng quyết định đó xảy ra một cách nhanh chóng bởi suy nghĩ kinh khủng. Nếu lỡ anh quyết định tiến hành tranh với cô quyền nuôi dưỡng đứa con của họ? Sau đó thì sao? Ý nghĩ ấy đã khiến Julie ớn lạnh, cơn ớn lạnh luôn qua sống lưng và làm cô rùng mình. Cô không có nguồn tài chính để đấu lại anh ở tòa. Thế nên dù có muốn ở lại hay không, cô thực sự được lựa chọn không?

Chắc là cô phải tập cho mình làm quen với ý tưởng sống một cuộc sống nửa vời - yêu một người và đồng thời biết người ấy sẽ không bao giờ đáp trả tình yêu đó? Cô tự bẫy mình vào trong một cái 'hộp' bằng nhung.

Một cái lồng son không có thanh chắn.

Cô không muốn ở lại, song lại không thể bỏ đi.

“Em có sao không?” Bất chợt Travis đứng đấy, ngay sát bên cạnh cô. Giọng nói anh sâu lắng và êm ái, chỉ để mình cô nghe được tiếng anh. Anh chạm vào mặt cô, những đầu ngón tay thấp sáng lên hai gò má và một luồng nhiệt râm ran bắn xuyên qua cô khi tiếp xúc, nung nóng máu cô, và xua tan đi băng giá vây bủa trái tim cô.

“Em không sao,” cô nói dối. “Chỉ mệt thôi, em nghĩ vậy.”

Đôi mắt anh lo lắng, nhưng cùng lúc lại mỉm cười với cô. “Không ngạc nhiên. Giờ hạ màn rồi, anh sẽ đưa em về nhà. Dù gì em cũng nên nghỉ ngơi một chút.”

Cô yêu cái cách anh muốn chăm sóc cô. Cô chỉ ước là bởi vì anh yêu cô.

“Có lẽ ý hay đấy,” cô nói, và bất chợt thấy mệt mỏi vô cùng, cô không biết liệu mình còn đứng vững được thêm mười phút nữa hay không.

Họ nói lời tạm biệt và ra khỏi phòng riêng để bước dọc hành lang bệnh viện. Ánh đèn trong hành lang vào nửa đêm dường như thật chói mắt. Đàng xa có tiếng trẻ khóc và hai cô y tá tụ lại đàng sau quây hương dẫn, nhìn chăm chú vào biểu đồ. Chiếc máy phát ra tiếng bíp, những gia đình đi qua lại trên hành lang và tiếng giày của họ vang lên lách cách trên mặt sàn.

Travis nắm tay Julie trong tay mình và cố tìm kiếm sự cân bằng trong anh lần nữa. Có đôi lúc anh bị mất đi nó suốt một đêm dài mà họ vừa mới trải qua. Việc quan sát Adam, vốn dĩ bình tĩnh điềm đạm, lại biến thành một người điên đầy phiền phức đang trên bờ vực hoảng sợ đã cảnh báo Travis chính xác những gì chờ đợi anh chỉ trong vài tháng ngắn ngủi nữa. Anh cảm nhận được sự căng thẳng của Adam, cùng anh ấy trải qua cơn hoảng sợ và tiếp theo đó là nỗi vui sướng tuyệt vời theo sau tất cả nỗi kinh hoàng.

Và nhìn xuống khuôn mặt của đứa bé gái xinh xắn nhỏ nhắn kia, Travis cảm nhận được một thứ gì khác. Thứ mà anh đã không mong đợi đánh vào mình quá dữ dội. Thứ mà anh vẫn còn đang đối phó với nó.

Chính là tình yêu.

Đẹp đẽ, tròn vẹn và thật phức tạp. Đứa bé đã sống gần được một tiếng ấy vậy mà cứ như nó luôn có mặt ở đây. Con bé là người nhà King. Con gái của anh trai anh. Travis biết nếu thời điểm đó đến với mình, thì anh sẽ hy sinh cả mạng sống của chính anh cho đứa nhỏ ấy.

Thế nên, anh đã phải bán khoản, cảm giác hy sinh vì đứa con ruột của mình sẽ lớn đến cỡ nào? Anh thậm chí không thể hình dung ra được xúc cảm mãnh liệt đến v

“Ròng rã một đêm,” anh nói khi nhấn nút thang máy.

Julie gật đầu. “Chị Gina thật tuyệt vời.”

“Đúng vậy.” Travis vén một bên tóc đỏ sẫm của Julie ra sau tai và cảm thấy thích thú khi úp má cô vào hai lòng bàn tay mình. “Em cũng thế mà.”

Cô chột bật cười. “Em chưa có làm gì mà.”

Anh lắc đầu và áp một tay lên bụng cô. “Không à? Em đang tạo ra một đứa bé đấy, Julie.”

“Travis,” cô nói khi thang máy vang ‘ding’ một tiếng và cửa bật mở. “Anh có sao không?”

Anh không chắc nữa. Anh chỉ biết rằng khi nhìn xuống đôi mắt xanh lá kia đã ám ảnh anh từ ngay đêm đầu tiên họ ở cùng nhau, thì anh cảm thấy có gì đó khang khác. Thứ gì đó...

“Ừh, anh không sao.” Anh nắm lấy khuỷu tay vô và dìu cô bước đoạn ngắn vào thang máy từ tầng hai xuống tầng một. Anh ấn nút xuống, cánh cửa đóng lại và một lúc sau, cả thế giới biến mất bên dưới chân họ.

Tiếng hét của Julie dường như vang vọng mãi mãi.

Ch giây sau, nhưng tựa như hàng giờ đồng hồ, Travis nhắc người khỏi sàn thang máy và lồm cồm bò tới chỗ Julie nằm dài trong góc. Thang máy đã không rút xuống quá xa. Mà chỉ là một tầng. Nhưng sự va chạm xóc nảy nghe như âm thanh bom nổ rõ ràng đã làm cô bất tỉnh.

Bụi từ trên nóc rơi xuống và đèn thang máy chớp tắt liên tục.

Trái tim anh đau, cơ thể nhức nhối và đối với anh chẳng có gì quan trọng hơn là với lấy Julie. Đôi mắt cô rung rung khẽ mở ra khi anh gọi tên cô.

“Chuyện gì thế?”

“Anh không biết,” anh thì thào, lướt đôi tay mình lên xuống người cô, kiểm tra những chỗ gãy xương, và vết thâm tím. “Em có bị đau không? Em cử động được chứ?”

“Đau khắp nơi,” cô nói, giọng cô đã tìm được cách xé toạc lồng ngực anh. “Nhưng em nghĩ mình cử động được.”

Anh ôm lấy cô khi cô đổi tư thế để ngồi dậy, tựa lưng vào tường. Cô nhắc

một tay lên trán và nỗi sợ hãi nguyên sơ trôi dạt xuyên khắp người anh khi anh nhìn một dòng máu nhỏ xíu chảy ra trên da cô.

“Em đang chảy máu,” anh thì thầm và nhanh chóng đập đập hai túi mình để tìm thứ gì đó ngăn chảy máu, ngay cả khi biết mình thường xuyên không mang khăn tay nhét hai bên túi quần jean.

“Ôi, trời,” cô nói thầm và ngửa đầu vào tường. “Em lòng bùng nổ tai quá.”

“Còi báo động đấy,” anh nói, liếc nhìn lên qua vai mình như thể anh có thể thấy chỗ phát ra âm thanh và tắt nó đi với nỗ lực ý chí của một

“Vậy thì tốt.” Cô khẽ bật cười, xít lên lấy hơi và rồi thở hỏn hển.

“Gì vậy? Anh gặng hỏi. “Có chuyện gì? Em bị làm sao à?”

Cô nâng tia nhìn lên anh và ánh đèn chớp tắt yếu ớt ngay trên đầu, bóng tối lấp đầy đôi mắt xanh của cô và lấp lánh trong những giọt nước mắt ngân ngán. Chộp được tay anh, cô giữ thật chặt và thì thào, “Em nghĩ có gì đó không ổn với con rồi.”

Ánh đèn trên đầu chớp sáng lần nữa và biến mất, nhấn chìm họ vào trong mảng tối đen.

Hàng giờ sau, Julie bị đau khắp toàn thân.

Hóa ra là dây cáp thang máy bị tưa nên mới xảy ra sự cố. May mắn thay, họ chỉ bị rơi có một tầng. Nếu họ đang ở trên lầu bốn khi thang máy rơi xuống, đối với họ chuyện xảy ra sẽ khác. Có thể cho là như vậy, Travis có vài chỗ bầm nhưng hầu hết đều không bị tổn thương gì do tai nạn. Julie vẫn còn đang chờ mới biết được cô đã bị tổn thương nặng đến mức nào.

Nhưng những chỗ đau nhức ở hai chân và cánh tay thì không làm Julie lo lắng. Chỉ có duy nhất một chuyện khiến Julie lo lắng bây giờ là chúng có thật đã làm cô điên cuồng cầu nguyện cho sự an nguy của đứa con trong bụng. Cứ giống như mất cả đời để chờ đội cứu hỏa Birkfield đến và kéo họ thoát khỏi hộp thang máy. Trong suốt quá trình ấy, Travis ở đó, ôm lấy cô, nói chuyện với cô, và cố xoa dịu đi nỗi sợ hãi của cô trong lúc họ ngồi rúc vào nhau trong bóng tối.

Khi cuối cùng được thoát ra, Julie đã được vội vã mang đi hội chẩn. Các bác sĩ cho thử vài loại xét nghiệm, lấy máu và giờ đây việc gắn cô vào máy IV lại càng khiến cô sợ hãi vô cùng, cứ nhỏ từng giọt, từng giọt một.

Sao cô lại cần truyền nước biển chứ? Có phải đứa bé vẫn còn với cô không? Hay nó đã từ bỏ sự bám víu nhỏ nhoi vào cuộc sống và thậm chí giờ đây đang trượt khỏi cơ thể cô?

Nước mắt lấp tràn thanh quản, khiến cho cô nghẹt thở, làm cho mỗi lần thở là một lần thắng lợi vinh quang. Nỗi lo lắng và khiếp sợ là những người bạn đồng hành thường trực của cô. Trước đó cô đã vô cùng hạnh phúc, thích thú ăn mừng sự ra đời của sinh linh mới với những thành viên còn lại trong gia đình King. Còn bây giờ, tất cả mọi thứ đã đổi khác.

Ngay đây trong phòng bệnh riêng đáng yêu của cô ở khoa nội, chẳng hề có tiếng đứa trẻ nào khóc để xoa dịu cô. Chỉ có mỗi màn đêm tĩnh lặng thoảng khi bị phá vỡ bởi những cuộc chuyện trò của mấy cô y tá. Travis đã đi - trước sự khăng khăng thúc ép của cô - đến báo Adam và Gina biết chuyện gì đang xảy ra, bỏ cô lại một mình cô độc, bị mắc kẹt ngay trên giường, và chờ đợi để nghe xem con của cô còn sống hay chết.

Nếu lỡ cô mất đứa bé thì sao? Nỗi đau thương quặn thắt trong lòng. Tiếc thương cho sự mất đi đứa con mà cô hằng mong muốn da diết và cả Travis.

Suốt vài ngày qua, kể từ lúc phát hiện ra chuyện đứa con, Travis hết sức ngạc nhiên. Tuy cô thừa biết, và cô muốn giả vờ như anh làm vậy hoàn toàn là do bị thúc đẩy bởi tình yêu anh dành cho cô, nhưng anh vẫn làm cô yêu anh sâu đậm hơn.

Anh ham muốn. Tốt bụng. Biết quan tâm.

Hồng hách.

Độc tài.

Nhưng... anh không yêu cô. Anh chỉ làm những gì mình cho là đúng. Chịu trách nhiệm với người phụ nữ đang mang thai con anh.

Và với việc mất đi đứa bé của họ, tất cả mọi chuyện ấy cũng sẽ chấm dứt theo. Anh sẽ không tiếp tục cuộc hôn nhân của họ nữa một khi lý do vì nó đã

tiêu tan. Thế nên cô sẽ mất tất cả. Chậm rãi, cô đặt hai bàn tay lên bụng mình, như thể có thể giữ an toàn cho đứa con, và thuyết phục nó ở lại với cô.

Vì tất cả lợi ích của họ.

Ngọn đèn đứng ngay góc phòng hắt ra chút ánh sáng vàng dịu đến cô từ trong bóng tối. Cái máy bên tay phải cô kêu bip rồi lại lách cách đồng thời đo nhịp tim của cô.

Và cô vẫn đang chờ.

Khi cánh cửa đến phòng cô bật mở, cô mong đợi được thấy vị bác sĩ có khuôn mặt nghiêm nghị đứng ngay đấy. Thay vào đó, lại là Travis. Ánh sáng từ ngoài hành lang khiến cô không thể nhìn rõ sắc mặt của anh, nhưng mỗi một đường nét trên cơ thể anh đều căng thẳng. Anh nhanh chóng bước đến bên cạnh cô, ngồi xuống bên giường và nắm lấy đôi bàn tay cô trong tay anh.

“Adam và Gina thế nào rồi?”

“Lo lắng cho em,” anh nói

“Họ không nên thế,” cô bảo anh, nâng tia nhìn của mình đến bóng đèn mờ trên trần cao. “Đêm nay họ nên ăn mừng mới phải.”

“Chúng ta sẽ cùng nhau ăn mừng sau khi nghe được tin từ tên bác sĩ chết tiệt,” Travis cam đoan với cô.

Ăn mừng gì? Cô tự hỏi. Việc mất đi tất cả mọi thứ thì có đáng gì? Anh sẽ nhẹ nhõm sao? Anh có cảm nhận đến cảm giác của cô chút nào không?

“Em vẫn chưa gặp lại bác sĩ nữa à?”

“Chưa,” cô nói khi lắc đầu nhẹ, hành động đó vẫn còn gây ra chứng nhức đầu.

Anh nổi giận bắn tia nhìn tối sầm về phía cửa đóng kín, “Họ làm gì mà lâu quá vậy? Đọc điện tâm đồ thì khó đến cỡ nào chứ? Tại sao bọn họ không nói chúng ta biết luôn cho rồi?”

“Họ không nói được mà anh. Phải là bác sĩ nói mới được. Vậy nên mình phải đợi thôi.”

Quay trở lại với cô, anh vói tay lên chạm vào miếng băng dán trên trán cô và hỏi, “Em còn đau không?”

Giọt nước mắt trào ra và lăn dài xuống má cô. Đau ư? Cô đau đến thắt lòng thất dạ, thật đáng ngạc nhiên là cô vẫn còn có thể thở được. Nhưng vết cứa nhỏ trên trán cô thì chẳng ăn nhập gì đến nỗi đau này cả. Sự thống khổ tột cùng đặc biệt này đã thấm sâu vào trong tâm hồn cô. “Em khỏe mà.”

“Tất nhiên phải vậy rồi.” anh nói một cách căng thẳng, trao cho cô cái gạt đầu chứa hàm ý cô nhất định phải bình an vô sự và anh tuyệt không chấp nhận bất cứ chuyện gì tồi tệ hơn. “Rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi, Julie. Em sẽ thấy.”

“Travis...” Cô muốn nói với anh bản thân mình hiểu rằng anh chỉ có mặt ở đây là vì điều đúng phải làm. Rằng anh thật sự không muốn đưa con mà cô cố gắng đến tuyệt vọng níu giữ. Rằng cô không mong chờ anh sẽ ở lại với cô. Không hứa hẹn những gì mà anh không giữ được.

Nhưng cô không thể buộc bản thân mình lên tiếng để anh đi. Bởi lẽ đến chừng nào cô còn có anh, thì cô muốn Travis ở lại với mình. Khi anh khẽ hôn lên mấy đốt ngón tay của cô, cô lại tận hưởng sự đụng chạm, và giữ lấy nó thật chặt.

Cánh cửa lại bật mở và lúc này, vị bác sĩ bước vào trong. Theo bản năng, cô tóm lấy tay anh và nắm chặt. Vị bác sĩ rảo bước đến cuối giường bệnh của Julie, liếc nhìn vào biểu đồ trong tay mình rồi sau đó nhìn lên cô và mỉm cười. “Con của cô không sao cả, bà King.”

Julie thở phào một hơi mà cô thậm chí không nhận ra mình đang nén lại. Sự nhẹ nhõm và lòng biết ơn cứ y như cơn xúc động mãnh liệt tuyệt vời trời dấy vụt lướt qua người, cô gần như lóa mắt bởi những giọt nước mắt của mình. Cô phải chớp mắt mới thấy rõ được vị bác sĩ. “Ông chắc chứ?”

“Tuyệt đối chắc chắn. Đứa bé của cô cứng cõi lắm.” Bác sĩ bảo với cô. “Cứ búng bình nhất quyết đòi được sinh ra.”

“Bản tính nó vốn búng bình,” Travis nói, nhe răng cười toe toét hết như một tên đầu cẳng. “Nó mang họ King mà.”

“Trai hay gái thì tuyệt đối đều khỏe mạnh cả, cho nên tôi không muốn cô

phải lo lắng,” bác sĩ nói, nhìn chăm chăm vào cô đầy hàm ý. Ông lại liếc nhìn biểu đồ của cô lần nữa như thể tự đoan chắc với chính mình. “Đó là yêu cầu của bác sĩ.”

“Cám ơn ông.” Cô vẫn nắm lấy tay Travis, vẫn thu lấy sức mạnh từ anh, và vẫn thích thú tận hưởng sự đụng chạm của tay anh trên tay mình.

“Vâng,” Travis thêm vào. “Cám ơn ông. Nhưng còn vợ tôi thì sao? Julie thế nào? Cô ấy sẽ ổn chứ?”

“Vợ anh ổn, ngài King à.” Vị bác sĩ kẹp biểu đồ của cô dưới cánh tay mình và mỉm cười đầy nhân hậu. “Chỉ bị bầm, bị va đập một chút, và tôi muốn cô ấy hãy thư giãn thoải mái trong vài tuần... nhưng cô ấy sẽ khỏe lại thôi.”

Travis thả tay Julie xuống, bật người đứng dậy, và chụp lấy tay bác sĩ bắt lia lịa y như người điên rồi nói, “Thật cảm ơn ông. Tôi sẽ ghi nhớ để cô ấy nghỉ ngơi.”

Julie quan sát Travis khi anh tiến bước vị bác sĩ ra cửa. Đến khi cánh cửa đóng lại và họ được ở riêng một mình lần nữa, Julie chợt nhận ra cô chưa bao giờ biết một người lại có thể vui buồn lẫn lộn cùng lúc. Cô cảm tạ ơn trên vì sự an toàn của đứa bé, nhưng giờ đây lại biết mình sẽ bị mắc kẹt trong cuộc nhân với người đàn ông không hề yêu mình.

Trái tim cô khẽ rạn nứt khi hình dung ra những tháng năm vô vị dài đằng đẵng trước mắt. Và tự hỏi liệu mọi chuyện sẽ kéo dài được bao lâu trước khi tâm hồn, và tình yêu bị chối bỏ của cô bắt đầu chết đi từng chút một qua từng ngày.

Travis đến bên cô và dần dần bớt căng thẳng khi ngồi xuống mép giường. Anh vuốt mái tóc rối của cô ra sau và nghiêng xuống, âu yếm chạm vào đôi môi cô bằng môi mình. Khi ngồi thẳng người lại, anh nhìn vào mắt cô rồi dịu dàng mở lời, “Trong đời mình, anh chưa bao giờ hoảng sợ quá đỗi như thế. Khôn khiếp thật, anh không biết lại có thể sợ hãi đến mức ấy.”

Cảm động, Julie vỗ nhẹ tay anh. “Em biết anh lo lắng, Travis. Em cũng lo vậy. Nhưng tạ ơn trời, đứa bé vẫn khỏe mạnh. Anh nghe bác sĩ nói rồi đó.”

“Anh đây không nói đến con.”

Cô chớp chớp mắt nhìn anh như thể đang cố hiểu. “Nhưng -”

“Là em đó Julie. Chính em khiến anh sợ chết khiếp lên được.” Anh hít một hơi, thổi phờ ra và đột ngột đứng dậy y như biết mình căng thẳng quá mức đến nỗi không ngồi yên được ngay mép giường. Hậm hực đi vài bước, anh quay phắt lại nhìn cô, được chiếu mờ mờ bởi ánh đèn vàng. “Em có biết khi thang máy chết tiệt đó rơi xuống, anh cảm giác thế nào không? Khi nghe thấy tiếng em hét? Khi nhìn qua sàn thấy em nằm đó đau đớn thấy rõ? Cảm giác khi thấy mình bất lực?”

Trước khi cô có thể nói, anh giơ tay lên nhằm bảo cô im lặng, rồi cào tay đó vào tóc mình. Lắc đầu, anh tiếp tục, “Tất nhiên là em không hiểu. Anh không bao giờ nghĩ mình có thể cảm giác được quá nhiều thứ. Sợ chết khiếp lên được. Trong cuộc đời mình, anh luôn luôn lập ra biểu đồ cho chính hướng đi của mình. Chịu trách nhiệm với chính số mệnh của mình. Mọi chuyện xảy ra khi anh muốn chúng xảy ra.”

“Travis -”

Anh nhìn đăm đăm vào đôi mắt cô như thể muốn cô tin vào mỗi một lời anh thốt ra. “Bất thành linh, anh chẳng làm được gì cả. Mọi thứ bị tước đoạt khỏi tay anh. Em bị đau mà anh lại chẳng thể giúp được em. Anh hầu như không thể thờ cho đến khi chạm được tay vào em. Không thể suy nghĩ cho đến lúc em mở mắt lên nhìn anh. Đến lúc anh có thể vòng tay ôm lấy em và cảm nhận được hơi ấm của em.”

Những giọt lệ giờ đang rơi lã chã và Julie thậm chí không cố ngăn lại.

Anh bước về phía cô, và khi anh đến đủ gần, để cô có thể nhìn thấy những gì mình đã hằng mơ thấy từ lâu trong đôi mắt anh.

Chính là Tình Yêu. Và cô hầu như không dám tin vào điều đó.

“Anh yêu con của chúng ta, đừng hiểu lầm ý anh,” anh nói, chắc chắn cô hiểu được chính xác ý anh đang nói. “Và anh còn biết ơn hơn nữa khi nghe nó bình an vô sự.” Anh đặt một tay lên hai tay cô, và gomên trên đũa con mà họ đã tạo ra. “Nhưng không có em, thì sẽ không có tất cả. Anh cần em biết chuyện này, Julie. Anh cần em tin anh khi anh nói câu này. Anh yêu em. Hơn là anh nghĩ có thể yêu thương một người.”

“Ôi, Travis...”

“Anh không thể mất đi em. Anh sẽ không để mất em.” Anh cúi xuống, hôn cô một lần, rồi hai lần. Sau đó lại ngẩng đầu mình ra để nhìn vào mắt cô lần nữa. “Em là tất cả đối với anh, Julie. Anh không biết ý nghĩ đó xảy ra khi nào, nhưng không hiểu sao, suốt vài tháng qua, em đã trở thành trung tâm trong cuộc sống của anh. Không có em, thì không có tất cả. Không có em, anh sẽ thành một tên vô tài bất dụng.”

Mỉm cười qua làn nước mắt, Julie nâng một tay lên áp lấy má anh. Anh quay mặt vào trong tay và đặt một nụ hôn vào giữa lòng bàn tay cô. Trái tim Julie tan chảy và mọi nghi vấn cuối cùng cũng đã trôi xa.

Cô đã có tất cả những gì mình từng muốn. Còn hơn cả sự mong đợi. Đứa con của cô được bình yên và trái tim cô cũng thế. Cô nhìn vào đôi mắt nâu sẫm của anh và nhìn thấy tương lai của họ, một tương lai tươi sáng rực rỡ, đang trải dài phía trước. Và cô hầu như không thể đợi để xuất viện và bắt đầu sống như thế.

“Anh yêu em vô cùng,” Travis nói, nắm lấy tay cô và giữ lại trong tay mình. “Hãy nói em cũng yêu anh đi, nếu không chắc anh phát điên lên mất. Em phải yêu anh, Julie.”

“Em yêu. Em có yêu anh, Travis. Yêu rất nhiều là đằng khác. Em nghĩ mình sẽ luôn yêu anh.”

“Tạ ơn Chúa,” anh nói, mỉm cười, và cúi xuống hôn cô lần nữa, y như mình không thể hôn cô đủ. “Và cá nhân anh sẽ ghi nhớ một điều em không bao giờ thay đổi suy nghĩ của mình.”